

အစီရင်ခံ

နိဂုံး

ကုလသမဂ္ဂ

ချစ်ဦးညို

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၅၂/၂၀၀၃ (၅)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၇၇/၂၀၀၃ (၆)

ဖွံ့ဖြိုး

- ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၃၊ ဇူလိုင်လ)
- အုပ်ရေး - (၅၀၀)

- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မောင်မောင်သိုက်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - ။ကဏ္ဍအပ
- အတွင်းဖလင် -

ဖွံ့ဖြိုး

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း၊ ယာယီ (၇၁၆)
၁၅၃၊ ၅(လွှာ)၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၆၀၀ ကျပ်

အစီရုဏ်းတိုက်ပြန်ကမ်းပါးဝယ်

တပြန်တပြော မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို အပေါ်စီးမှနေ၍ ဖြန့်ကျက် ကြည့်လိုက်သည်။

အစီရဝတီမြစ်ရေပြင်သည် သင်ဖျူးတစ်ချပ်ကဲ့သို့ ညီညာပြန့်ပြူး လျက် နေလေသည်။ ရေနံ့သင်းသော လေပြည်ကိုလည်း သူ တစ်ဝကြီးရှိက် သွင်းလိုက်သည်။ ရင်အုံတစ်ခုလုံး မောက်ကြွလာသည်အထိ ပြင်းပြင်းထန် ထန် ရှူရှိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လတ်ဆတ်သော ညနေခင်းလေသည် မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာကာ သူ့အဆုတ်တွင်းသို့ တနင့်တပိုးကြီး ဝင်သွား သည်။ အာရုံစိုက်၍ ရှူရှိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများ ရှိန်းဖိန်းတက်ကြွလာသည်ကို သူသိမှတ်ခံစားရသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေထဲသို့ မြောက်ကြွလာတော့ မတတ် အင်အား တွေ ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ သူ့မှာအင်အားတွေ ဘယ်တော့မှ မကုန်နိုင်ဟု လည်း သူထင်သည်။ စစ်ပွဲကြောင့် နွမ်းနယ်ခဲ့ရသော ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့တွင် ခွန်အားသစ်များက ချက်ချင်းပြန့်၍ စီးပြန့်လာသည်။

ပူနွေးနေဆဲ လက်ဖဝါးများကို ကြည့်ရင်း လက်ချောင်းလေးကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် လုပ်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ဖဝါးအစုံသည် သွေးရောင် များဖြင့် နီရဲလာပြန်လေသည်။

ဝင်လုဆဲနေရောင်တွင် သူက လက်ဖဝါးများကို ဖြန့်ကြည့်သည်။ တစ်ညနေလုံးလုံး အစီရဝတီမြစ်ရေထဲမှာ နှစ်စိမ်၍ ဆေးကြောခဲ့ရသော လက်များ၊ မြစ်ရေနှင့် ဆေးကြော၍ အားမရနိုင်သေးသောကြောင့် သဲကြမ်း ဖြင့်ပင် ပွတ်တိုက်သန့်စင်ခဲ့ရသော လက်များ။

၄ ■ ချစ်ဦးညို

သူရပ်နေရာ မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ လေပြည်တစ်ချက် သုတ်ဖြူးလာ သည်။ ထိုအခါ ပခုံးထက်တွင် လျော့ရိလျော့ရဲ တင်ထားသော ရွှေကျင်ခတ် ပဝါစသည် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါသွားသည်။ ထိုပဝါသည် စစ်ပွဲကာလတုန်း က သူ့ရင်အုံထက်မှာ တင်းတင်းစည်းနှောင်ခဲ့သော ပါဝဖြစ်သည်။ ယခု အချိန်တွင် ရွှေကျင်ခတ်ပဝါသည်လည်း အနားရပေပြီ။ အောင်ပွဲ၏ အရသာ ကိုခံရင်း လေပြည်တွင် တလှုပ်လှုပ် ခါယမ်းနေပေပြီ။

မျက်စိမဆုံပြန်ပြောကျယ်မြင်ကွင်းကို သူတစ်ချက်ဝေဝိုက်ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။ အစီရဝတီမြစ်၏ ဝန်းကျင်ညနေကား သာယာလွန်းပေ သည်။ နေဝင်ချိန်တွင် တောက်ပ ကွန့်မြူးနေကြသော တိမ်ရောင်စုံတို့က အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ရှိနေကြသည်။ ရှည်လျားသော နေခြည်တန်းများသည် တိမ်တိုက်တို့အကြားမှ ထိုးထွက် ကာ လောကတစ်ခုလုံးကို တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက် နှုတ်ဆက်နေကြလေသည်။

နေခြည်တန်းများကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း အင်အားရှိလှသည် ဟု သူထင်မိလေသည်။ ယခုအချိန်တွင် အရာရာသည် သူ့အတွက် အင်အား ကြီးမားခြင်း၊ လွှမ်းမိုးအောင်နိုင်ခြင်း အမှတ်လက္ခဏာများပင် ဖြစ်နေသည်။ ညနေဆည်းဆာ၊ တောက်ပသော တိမ်ရောင်စုံ၊ ရွှေရောင်နေခြည်တန်း၊ ညှင်း ညှို့လေပြည်၊ မြင့်မားသော ကမ်းပါး။ ထို့နောက် အစီရဝတီ။ အားလုံးသည် အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်များ ဖြစ်နေသည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် သူ့အောင်ပွဲ၏ သက်သေဖြစ်နေ သည်။ သူ့အောင်ပွဲကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုနေသည်။ သူ့အောင်ပွဲကို ဦးညွှတ်နေ သည်။

ထိုအောင်ပွဲနှင့်အတူ သူသည် ယခင်ကထက်ပို၍ အဆပေါင်းများ စွာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသွားပြီဟုလည်း ခံစားရလေသည်။

သူသည် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် ကောသလတိုင်းကြီး၏ အရှင်သခင်ဖြစ်လာသည်။ သည်နေရာမှာလည်း သူသည် သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဘုရင်တစ်ပါးမဟုတ်ဘဲ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပင် ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

မဇ္ဈိမတစ်ခွင်ရှိ အခြားတိုင်းပြည်မှ ဘုရင်များနှင့် သူ့ကိုယ်သူ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။ အခြားသော ဘုရင်များ ဘုရင်ဖြစ်လာကြရာမှာ ဘာမှ အံ့ဩစရာမရှိ။ ထီးစဉ်နန်းဆက် အမွေဆက်ခံပြီး ပြည့်ရှင်မင်း ဖြစ်လာကြသူချည်းသာပင်။ ဘုရင့်သားတော်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘုရင်ဖြစ်လာကြသူ ချည်းသာပင်။

အဘက သားကို ထီးနန်းလွှဲအပ်ခြင်းမှလည်းကောင်း၊ အဘလက်ထဲမှ ထီးနန်းကို လုယက်သိမ်းပိုက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြည်သားပြည်သူတွေ အမှူးအမတ်တွေက အဘိသေက သွန်းမြောက်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ဘုရင်ဖြစ်လာတတ်ကြသည်။ ဘာမှ အံ့ဩစရာမရှိ။ ရိုးရိုးစင်းစင်း သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်သာပင်။

မဇ္ဈိမဒေသ၏ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးဟု ထင်ရှားသော မာဂဓတိုင်းမှ အဇာတသတ်မင်းသည်ပင်လျှင် ခမည်းတော်ကို အကျဉ်းနှောင်အိမ်ထဲသွင်းပြီး မင်းအဖြစ်ကို ရယူခဲ့သူဖြစ်သည်။ စင်စစ် အဇာတသတ်မင်းသည် ကြီးကျယ်သော လက်ရုံးရည်ပွဲကို အရင်းပြုခဲ့ရသည် မဟုတ်။ အိုမင်းရင့်ရော်နေသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား အလွယ်တကူ ဖယ်ရှားကာ ရာဇဂြိုဟ်ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ချေသည်။

ဝေသာလီက လိစ္ဆဝီမင်းများသည်လည်း အံ့ဩစရာမရှိ။
ဂဏလွတ် တော် ရွေးကောက်မှုဖြင့် ‘ရာဇာ’ အဖြစ်ကို
အလှည့်ကျရယူကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘာမျှ ခဲရာခဲဆစ်မရှိ။
သကျသကီဝင်ဆီသည် မျိုးနွယ် မာန၊ ဇာတိပုည
ထောင်လွှားကြသူများသည်လည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်ပင်။ ဘုရင်က မွေးသည်
ဘုရင့်သွေးအနေနှင့် ဘုရင်ဖြစ်လာကြသူများပင်။

မဂဓ၊ အင်္ဂ၊ မလ္လ၊ ဝေသာလီ မဇ္ဈိမတစ်ခွင် ရှိရှိသမျှ တိုင်းနိုင်ငံ
များအနက် သူလို ကောသလတိုင်းကြီးသခင်ဖြစ်လာသူမရှိဟု သူက
ပြတ်သားစွာ ယုံကြည်ထားသည်။ သူသည် မိဇ္ဈမဒေသ၏ တုနိုင်းဖက်မဲ့
တစ်ပါးတည်းသော ဘုရင်ဖြစ်သည်။ ထီးနန်းကို သူ့လက်ထဲအရယူခဲ့ရာ၌
ကြီးစွာသော အရင်းအနှီးကို သူပေးခဲ့ရသည်။ အရင်းအနှီးကြီးမားသလို
ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုကလည်း အတိပြီးသည်။ သို့နှင့်အမျှပင် ရရှိလိုက်သော
အောင်ပွဲကလည်း ထိုက်တန်စွာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခဲ့ပေသည်။

အထူးသဖြင့်မူ . . .

ဇာတိပုည ဂုဏ်မာန ထောင်လွှားမောက်မာ တတ်ကြလွန်းသော
ထိပ်ထိပ်ကြံ သကျသကီနွယ်များ၏ ဝိညာဉ်များအား လှေကားထစ်ပြု
လျက် ရာဇပလ္လင်ပေါ်အရောက် တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို သူကျေနပ်
မဆုံးရှိုလေသည်။

ဤအောင်ပွဲအတွက် အစီရင်ခံစာဖြစ်ကြီးသည် အထင်ရှားဆုံး သက်
သေပင်ဖြစ်ချိန်မည်။ အစီရင်ခံစာသည် မိမိမိမိဒေသမှ တစ်ဆင့် ကမ္ဘာလောက
ကြီး၏ အရပ်ရပ်ဒေသများဆီသို့ စီးဆင်းသွားလိမ့်မည်။

အခြားသော ဒေသများတွင် အစီရင်ခံစာဟူသော အမည်အစား
အခြားအမည်တစ်ခုခုဖြင့် မှည့်ခေါ်ကြလိမ့်မည်။ ပုံသဏ္ဍာန်၊ အနေအထား
အမည်နာမ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲသွားကာ နောက်ဆုံး မဟာသမုဒ္ဒရာထဲသို့
စီးဝင်သွားလိမ့်မည်။

အစီရင်ခံစာသည် ဘယ်သို့ပင် အမည်နာမ ပြောင်းလဲပြောင်းလဲ၊
အဘယ်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့်ပင် စီးဆင်းစီးဆင်း၊ ဘယ်ဒေသသို့ပင်
ရောက်ရောက်၊ တစ်ခုသော အမည်နာမကိုမူကား မပြောင်းလဲဘဲ
အစဉ်တစိုက်သယ်ဆောင် ကြွေးကြော်သွားလိမ့်မည်။

ထိုကြွေးကြော်သံသည် ကမ္ဘာလောကတွင် မစဲနိုင်သော အသံတို့
ဖြင့် ပဲ့တင် ရိုက်ဟည်းနေလိမ့်မည်။ ယင်းကား . . .

“ဝိဇ္ဇုဇူဘ. . .ဝိဇ္ဇုဇူဘ. . .” ဟူ၍. . .

တက္ကသီလာသို့ လာရောက်ပညာဆည်းပူးကြသော အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ ပညာသင်တို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နီးစပ်ရာချင်း အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သွားတတ်ကြလေသည်။

အမျိုးဇာတိချင်းတူရာ၊ ဝါသနာချင်းတူရာ၊ အသက်အရွယ်ချင်းတူ ရာကိုလိုက်၍ အသိုက်အဝန်းလေးများ ဖြစ်ပေါ်သွားကြသည်။ စင်စစ်မူ တက္ကသီလာ ကျောင်းတော်သားဘဝသည် မဇ္ဈိမသားများဖို့ လူ့ဘဝတွင် အတောက်ပဆုံး သက်တမ်းနှစ်ကာလများပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့အားလုံးမှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်း၊ တက်ကြွနိုးကြားခြင်း၊ အနာဂတ်ကို ပိုင်စိုးခြင်းစသော အဓိပ္ပါယ်များဖြင့် ပြည့်စုံနေကြသည်။ အထူးသဖြင့်မူ ဘုရင့်သား၊ မှူးမတ် ဗြာဟ္မဏတို့၏ သားများအဖို့ မင်းစည်းစိမ်နှင့် ရာထူးဌာနန္တရများက ပညာပြည့်စုံ၍ ပြန်လာကြမည့်သူများကို အသင့်စောင့်ကြိုနေပြီးသားဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် တက္ကသီလာ၌ ရင်းနှီးချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေအစု အဝန်းလေးများ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ကြသည်။

ထိုမိတ်ဆွေဖွဲ့စည်းမှုများအနက်တွင် ‘သူတို့သုံးဦး’၏ အသိုက်အဝန်းလေးမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူတို့သုံးဦးဆိုသည်မှာ ‘သာဝတ္ထိ’မှ ‘ကောသလမင်းသား’ ‘မလ္လ’ မှ ‘ဗန္ဓုလ’ နှင့် ‘ဝေသာလီ’ မှ ‘မဟာလီ’ တို့ဖြစ်ကြသည်။ ဝေးလံသော ဒေသများဆီမှ လာရောက်ကာ တက္ကသီလာတွင် သူတို့သုံးဦး ဆုံဖြစ်ကြသည်။

ဗြာဟ္မဗွဒ်ဝင်၊ ခတ္တိယဗွဒ်ဝင် ကျောင်းတော်သားတို့အများ အပြား ရှိကြသည့်အနက် သူတို့သုံးဦးသည် သီးခြားစုဝေးမိသော မိတ်ဆွေ ဝိုင်းကလေး ဖြစ်လာသည်။

သူတို့သုံးဦး ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ဆုံမိကြရာ၌ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စရိုက်ဝါသနာ တူညီကြသောကြောင့်ကား မဟုတ်ပေ။

မဟာကောသလမင်းကြီး၏ သားတော်ဖြစ်သော ကောသလမင်း သားသည် အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိပြီး စိတ်နှလုံးနူးညံ့သူဖြစ်လေသည်။ ဘုရင့်သားတော်ဟူသော ထောင်လွှားမှု အလျဉ်းရှိသူ မဟုတ်။ အမြဲတစေ လိုက်လျော ညီထွေ ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်ပြီး ဝိုင်းဝိုင်း စက်စက် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးတစ်ခုက အမြဲလိုလို ရှိနေ တတ်သည်။ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း ကြိုက်တတ်ပြီး မိတ်ဆွေ များနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ပျော်ရွှင်စွာ နေလိုသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

တက္ကသီလာ ကျောင်းသားတစ်ဦးအနေဖြင့်မူ ကောလိယမင်းသား သည် ထူးချွန်သော ပညာသင်တစ်ဦးဟု မဆိုနိုင်ချေ။ လက်ရုံး၊ နှလုံးအရာ တွင် သူ့အရည်အချင်းသည် သာမန် သူလိုကိုယ်လိုသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖော်ရွေပျူငှာခြင်း၊ ဘုရင့်သားဟူသော ထောင်လွှားမှုမရှိခြင်း၊ ပျော်ပျော် နေတတ်ခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းခင်တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ကောသလမင်းသား သည် တက္ကသီလာတွင် လူသိများသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာလေသည်။

မလ္လတိုင်းမှ ဗန္ဓုလကား ကောသလမင်းသားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဟု ဆိုနိုင်ပေမည်။ ကောသလမင်းသားတွင် အမြဲပြုံးရွှင်နေတတ်သော မျက် နှာမျိုးရှိနေချိန်၌ ဗန္ဓုလမှာမူ အမြဲသုန်မှုန် မာကြောလျက် ရှိသည်။ ထို့ ကြောင့်သူသည် တက္ကသီလာမှ ပို့ချသော ပညာရပ်များအနက်တွင် လက် ရုံးရည်ပညာရပ်များကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ ခွန်အားဗလနှင့် လက် ရုံးရည်သာလျှင် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်၏ အဓိပ္ပါယ် အနှစ်သာရဖြစ် သည်ဟု သူမကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း သူက အပတ်တကုန်လေ့ကျင့် အားထုတ်သည်။

ဗန္ဓုလ၏ ဝါဒမှာ ဘုန်းတန်ခိုးကို လက်ရုံးရည်ကြောင့် တည်ဆောက် ရမည်ဟူသော ဝါဒဖြစ်သည်။ ဗြာဟ္မဏတို့၏ ဉာဏ်ပညာ၊ ခတ္တိယ တို့၏ အမျိုးအနွယ်ဂုဏ် ဝဿတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် အတိုင်းအတာ တစ်ခု

အတွက် လိုအပ်သည် မှန်သော်လည်း အဓိက အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် အရာမှာ လက်ရုံးစွမ်းရည်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဗန္ဓုလက ကြွေးကြော်လေ့ရှိသည်။ သူယုံကြည်သည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သော ဗန္ဓုလမှာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားတို့အလယ်တွင် အကယ်လည်း လက်ရုံးရည်အရာ၌ ထက်မြက်ထင်ရှားသူ ဖြစ်သည်။ ခွန်အား ဗလကြီးမားခြင်း၊ လျင်မြန်ဖြတ်လတ်ခြင်း၊ လက်နက်များကို ကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြုတတ်ခြင်းတို့သည် ဗန္ဓုလ၏ အရည်အချင်းများ ဖြစ်လေသည်။

လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိကား သူတို့သုံးဦးတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ မဟာလိသည်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားသူ ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ကောသလမင်းသားကို တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် စမ်းရေပမာ၊ ဗန္ဓုလကို လှိုင်းတံပိုးထန်သော မြစ်ပြင်ပမာ တင်စားပါက မဟာလိကို ငြိမ်သက်နက်ရှိုင်းသော ပင်လယ်ပြင်နှင့် ပမာတင်စားရပေလိမ့်မည်။

မဟာလိမင်းသားသည် တည်ငြိမ်လေးနက်မှုကို တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်သည်။ ကြေးနီရောင်ရှိသော သူ့မျက်လုံးမှာ အမြဲလိုလိုပင် အလေးအနက် စဉ်းစားနေဟန် နက်ရှိုင်းနေတတ်သည်။ သို့သော် သူသည် လက်ရုံးရည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ နှလုံးရည်ကိုသော်လည်းကောင်း တစ်ဖက်စွန်း ကိုးကွယ်တတ်သူကား မဟုတ်ချေ။

အရာရာတိုင်းတွင် လုံ့လ၊ ဝီရိယ ရှိအပ်သည်ဟုကား သူယုံကြည်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့မျိုးနွယ်ဇာတိနှင့် သူတိုင်းပြည်ဝေသာလီ၏ အခြေခံ ဝါဒ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝဇ္ဇီတိုင်းမှ လိစ္ဆဝီတို့သည် စနစ်ကျန၍ လေးနက်စူးရှသော ဇွဲ၊ ဝီရိယမျိုးကို တန်ဖိုးထားတတ်သူများအဖြစ် မဇ္ဈိမတွင် ကျော်ကြားသူများဖြစ်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားစီရင်ရေးတို့တွင် မဇ္ဈိမဒေသ၏ စံနမူနာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုအပ်သော ဝေသာလီ ဂဏလွတ်တော်၏ ဂုဏ်ဒြပ်များက မဟာလိမင်းသားအပေါ် လွှမ်းခြုံလျက်ရှိကြသည်။

မဟာလိကမူ ကြေးနီရောင်မျက်လုံးများဖြင့် အဝေးသို့ငေးကြည့်ရင်း “ဓားကောင်းတစ်လက်ကို ဓားအိမ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး အနားပေးဖို့လည်း

လိုတယ်။ ဒါဟာလည်း သူ့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ခွန်အားတိုးတက်မှုတစ်ရပ်ပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် တက္ကသိုလ်၏ ပညာသင်နှစ်ကာလများ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ပြည်တော်ပြန်ခရီးသည် ကျောင်းတော်သားများအတွက် အသင့်စောင့်ကြိုနေလေသည်။

မိမိဒေသသို့ အသီးသီးထွက်ခွာသွားကြတော့မည့် နှုတ်ဆက်ပွဲတွင် ကောသလမင်းသည် ဗန္ဓုလနှင့် မဟာလိတို့၏ လက်များကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်၍ လှိုက်လှဲစွာ ပြောလေသည်။

“ဘယ်အခြေအနေရောက်ရောက် ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေဘဝကို မမေ့ကြစတမ်းနော်၊ ကျုပ်ရဲ့ သာဝတ္ထိမြို့တံခါးနဲ့ နန်းရင်ပြင်ကို မိတ်ဆွေတို့အတွက် အမြဲဖွင့်ထားမယ် သိလား” ဗန္ဓုလက တက်ကြွစွာ ပြောသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ မလ္လမင်းသားတွေကို လက်ရုံးစွမ်းရည်တွေ သင်ကြားပို့ချပြီး အနားယူလိုတဲ့ အချိန်မှာ သင့်ဆီ အရောက်လာခဲ့မယ် မိတ်ဆွေ”

မဟာလိမင်းသားကလည်း ကောသလနှင့် ဗန္ဓုလတို့၏ ပခုံးများကို ဖက်လျက်-

“ကျုပ်ကတော့ ဝေသာလီ ဂဏလွတ်တော်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုနဲ့ တရားစီရင်မှုတွေမှာ အလှည့်ကျတာဝန်ယူရဦးမယ်၊ သင်တို့ဆီ တော်တော်နဲ့ ရောက်လာနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဓားရိုးဆိုတာ ဓားသွားနှင့် ဓားနှောင့်တို့ကို ဘယ်မှာ မေ့လို့ရမလဲ”

တဟားဟားရယ်ရင်း ကောသလမင်းသားသည် နေပြည်တော်မှ အကြိုလွှတ်သောရထားပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ဗန္ဓုလက မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်သည်။ ထို့နောက် ရထားနှင့် မြင်းတို့သည် တစ်လမ်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ မဟာလိမင်းသားသည် အဝေးသို့ ရောက်သွားပြီး တစ်စတစ်စ သေးငယ်သွားသော ထိုမြင်ကွင်းပျောက်သွားသည်အထိ အစွဲအမြဲရပ်လျက် လက်ကို ရှေ့ယမ်းပြသည်။

အကြိုထောက်သည့် လိစ္ဆဝီမင်းသားအဖွဲ့ကို သူစောင့်ရဦးမည်။ တက္ကသိုလ်သည် ပြည်တော်ပြန် မင်းညီမင်းသားများကို နှုတ်ဆက်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အချိန်ကာလများသည် အလိုအလျောက်ပင် ဖြတ်၍ ကုန်ဆုံးသွားကြသည်။ ရာသီစက်ဝန်းများသည်လည်း ဂိမ္မာန်၊ ဝသန်၊ ဟေမန် အညီအညွတ်ပင် ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ သဘာဝတရားနှင့် အချိန်ကာလက ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲခြင်းကင်းစွာဖြင့် ထိုသို့ပြောင်းရွှေ့ဖြစ်ပေါ်ချိန်၌ ယင်းတို့၏ အောက်မှ လူတို့၏ ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်မှုများကား ကြီးမားသော ပြောင်းလဲမှုများဖြင့် အတိပြီးလျက် နေလေတော့သည်။

ကောသလမင်းသားသည် နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ခမည်းတော် ကောသလမင်းကြီး၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ဆံကာ သာဝတ္ထိရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ပသေနဒီကောသလဟူသော အမည်နာမသစ်ကို ရရှိလာသည်။ ဘုရင်အဖြစ်ကို ရခဲ့ပြီးနောက်တွင်လည်း ကောသလသည် သူ၏ စရိုက်သဘာဝအတိုင်း ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ရင်း အစားကောင်းအသောက်ကောင်းများကို မှီဝဲကာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသော ဘဝကို အေးဆေးစွာ ဖြတ်သန်းရှင်သန်ခဲ့လေသည်။

မဟာလိမင်းသားမှာမူကား ဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံရရှာသည်။ ဝေသာလီနိုင်ငံအရေးနှင့် ဂဏလွှတ်တော်၏ အရေးအရာများကို လိစ္ဆဝီရာဇာတစ်ဦးအဖြစ် အလေးအနက် တစိုက်မတ်မတ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ အလေးအနက် အာရုံစိုက်လွန်းသော မဟာလိသည် လိစ္ဆဝီများအား တက္ကသီလာမှ ရရှိခဲ့သော ပညာများကို နေ့ညဉ့်မပြတ် ပြန်လည်ပို့ချပေးခဲ့သည်။ ဝဇ္ဇီတိုင်း အဆင့်အတန်း တိုးတက်မြင့်မားရေးအတွက် မိမိ၏ ဘဝကို ပုံအပ်ကာ ပြင်းထန်စွာ ကြိုးပမ်းလွန်းသောကြောင့် ကျမ်းမာရေးချို့တဲ့သွားပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားသည်။

လိစ္ဆဝီတို့က သူ့ကို အကောင်းဆုံး သမားတော်များဖြင့် ပြုစုကုသ ခဲ့သောကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လေးနက် မှုဖြင့် အမြဲတစေ တောက်နေခဲ့ကြသော သူ၏ ကြေးနီရောင်မျက်လုံးများမှာ မူ လုံးဝကွယ်သွားကြလေသည်။

အမြင်အာရုံ ဆုံးရှုံးသွားရသော မဟာလိမင်းသားကြီးအား လိစ္ဆဝီ တို့က ဝေသာလီ မြို့တံခါးအနီး အခွန်တစ်သိန်းထွက်သော ရွာကြီးတစ်ရွာ ကို အပိုင်စားပေးကာ စောင့်ရှောက်ထားကြသည်။

မဟာလိမင်းသားကြီးကမူကား ကြိုးဝါးရေရွတ်နေ၏။

ကမ္ဘာလောကကြီးကို မမြင်ရတော့တဲ့အတွက် ငှါမှာ ဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြနဲ့၊ အမှောင်တိုက်ထဲကနေပြီး ငှါမှာ အကျိုး ကျေးဇူးတွေပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ စက္ခုအာရုံနဲ့အတူ မမြင် အပ် မတွေ့အပ်တာတွေလည်း ကွယ်ပျောက်သွားကြတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ ငါဟာ ပညာရဲ့ လေးနက်မှုကို ပိုပြီး စူးရှထက်မြက်လာတယ်။ ပကတိစက္ခု အမြင်ကို သုံးစရာမလိုတဲ့အတွက် အဲဒီက အင်အားတွေကို ဉာဏ်အမြင်ဆီ ကူးပြောင်း ဖွဲ့စည်းလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ငါ့ရဲ့ သောတအာရုံနဲ့ မနောအာရုံတို့ဟာ ပိုပြီး အားကောင်းလာတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ”

မဟာလိမင်းသားကြီး၏ အမှောင်ထဲမှနေ၍ အလင်းကို တွေ့ထိ ဖမ်းချုပ်နေချိန်ဝယ် ကုသိနာရုံမှ ဗန္ဓုလမင်းသားမှာကား အလင်းရောင်ထဲ မှာပင် အမှောင်တိုက်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

မိတ်ဆွေသုံးဦးတို့အနက် အကြီးမားဆုံး ပြောင်းလဲမှုနှင့် ကြုံရသူ မှာ ဗန္ဓုလပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဗန္ဓုလသည် ကောသလမင်း၏ သာဝတ္ထိနန်း တော်သို့ ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ သူ့မိဘများနှင့် ကြင်ယာတော် မိလ္လကာကိုပါ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ကောသလဘုရင်ကား မိတ်ဆွေကြီး ဗန္ဓုလရောက်ရှိလာသောကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုလေသည်။

“တက္ကသီလာမှာတုန်းက ကျွန်ုပ်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာကို သင် မမေ့မ ပျောက်ထားပြီး၊ အခုလို အရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူး ဗန္ဓုလ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ သင်ပျော်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်”

ဗန္ဓုလကမူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နီရဲသော မျက်လုံးများဖြင့် အဝေးသို့ ကြည့်ရင်း အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ ပြောသည်။

“မိတ်ဆွေကောသလ၊ သင့်ဆီမှာ ကျွန်ုပ်ပျော်သလောက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ္တခဏ လာလည်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အပျော်ခရီး ထွက်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သာဝတ္ထိမှာ ကျွန်ုပ်အပြီး အပိုင်အခြေစိုက်နေထိုင်တော့မှာ ဖြစ်တယ်”

ကောသလဘုရင်မှာ ပို၍ လှိုက်လှဲဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“သင့်ရဲ့ ကုသိနာရုံကကော”

“ကုသိနာရုံနဲ့တကွ မလ္လတိုင်းသားတွေအားလုံးကို ကျွန်ုပ်အပြီး စွန့်လာခဲ့တာပဲ”

ဗန္ဓုလ၏ တင်းမာပြတ်သားသော သဘာဝကို သိပြီးဖြစ်သော်လည်း

ဤစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကောသလဘုရင်မှာ အံအားသင့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေ၊ သင်ဟာသင့်တိုင်းပြည်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်သလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ မလ္လကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီ၊ ဇာတိချက်ကြွေမွေးရပ်မြေမှာ ကျွန်ုပ်ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သူတို့အားလုံးဟာ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ စိတ်နှလုံး မဖြောင့်မှန်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် မလ္လကို အပြီးစွန့်ခွာပြီး သာဝတ္ထိမှာ အပြီးအချေချဖို့ ကျွန်ုပ်ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ သာဝတ္ထိကကော ကျွန်ုပ်ကို လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“အို ... သင့်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သာဝတ္ထိက အမြဲကြိုဆိုနေပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဆီမှာ သင် တစ်သက်လုံး နေနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကုသိနာရုံမှာ သင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ပြောပြပါဦး မိတ်ဆွေကြီး”

“မိတ်ဆွေကြီး ကောသလဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကျွန်ုပ်ပြောပြမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပြောပြခြင်းလို့နားလည်ထားပါ။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ကို ဘာမှ ထပ်မမေးဖို့လည်း ကတိပေးပါ”

“ကတိပေးပါတယ် ဗန္ဓုလ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက်လောက် ပြောပြဖို့ အတွက်တော့ သင်ဝန်မလေးဘူးထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်...၊ တစ်ခေါက်လောက် ပြောဖို့တော့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ သို့သော် နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး ပြောမပြချင်လောက်အောင် နာကြည်းဖွယ် ဖြစ်ရပ်ပဲ”

“နာကြည်းဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မလ္လမင်းတွေအားလုံးက ကျွန်ုပ်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို စော်ကားလိုက်ကြတယ်။ မလ္လနပေါ်ထားရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သစ္စာ တရားကိုသင်းတို့က အကောက်ဉာဏ် မရိုးသားမှုတွေနဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်တယ်”

ဗန္ဓုလသည် သူ့အဖြစ်ကို နာကျည်းပြင်းထန်စွာ ဇာတ်ကြောင်း ပြန်ပြလေသည်။

တက္ကသီလာတွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့ကြစဉ်က အစဉ်တစိုက်ကြွေး ကြော်ခဲသည့်အတိုင်းပင် ဗန္ဓုလသည် မလ္လတိုင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တွင်လည်း ဓားသွားတစ်ခုလိုပင် ကျင့်သုံးခဲ့သည်။

ခွန်အားဗလ လက်ရုံးစွမ်းရည်နဲ့ လက်နက်ကျွမ်းကျင်မှုတို့သည် သာအဓိကဟူသော သူ၏ ဝါဒကို မလ္လတိုင်းရှိ သူ့ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟများ၊ တပည့်များအား ဆက်လက်သင်ကြား ပို့ချခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘ဓားသွားဆိုတာ ခုတ်နေမှ ပိုထက်တာ’ ဟူသော သူ့စကားအတိုင်း မပြတ် လေ့ကျင့်သည်။

သူ့လက်ရုံးစွမ်းရည်သည် အဆက်မပြတ်သော လောင်စာတို့ကို စားသုံးရင်း တောက်လောင်နေသည့် မီးတောက်ကြီးပမာ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားအားကောင်းလာသည်။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ဗန္ဓုလက ပြောသည်။

“မလ္လတိုင်းမှာ သြဇာတိက္ကမ ကြီးမားတဲ့ မင်းသားအသိုက်အဝန်း တွေ ရှိတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလည်း ပါတယ်၊ တပည့်တွေလည်း ပါတယ်၊ တစ်နေ့တော့ သူတို့က ကျွန်ုပ်ကို စွမ်းရည်ပြပွဲ ကျင်းပပေးပါလို့ တောင်းဆိုကြတယ်၊ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလက်ခံ လိုက်တယ်”

ဗန္ဓုလ၏အသွင်မှာ ပြီးခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြန်ပြောပြနေ သည်နှင့်မတူဘဲ၊ အသားစများ မရှိတော့သော အရိုးစုကို တဂျမ်းဂျမ်း အငြိုး ကြီးစွာ ကိုက်ဖဲ့ ဝါးနေသည့် ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူသည်ဟု ကောသ လဘုရင် ထင်မိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်သင်ကြားပေးထားတဲ့ မလ္လသူရဲကောင်းတွေကို လက်ရုံး စွမ်းရည်ပြပွဲ လုပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ တပည့်စစ်သည်တွေဟာ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ အတိုင်း လက်ရုံးစွမ်းရည်အမျိုးမျိုးကို အကောင်းဆုံး ပြသသွားကြတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်အလှည့်ရောက်လာတယ်။ ဗန္ဓုလကိုယ်တိုင် စွမ်းရည်ပြပါ လို့ တောင်းဆိုကြတယ်။ တက္ကသီလာမှာ သင်ခဲ့တဲ့ ပညာတွေအပြင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်တီထွင်ထားတဲ့ ပညာရပ်တွေကိုပါ ကျွန်ုပ်စွမ်းရည်ပြခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ပြပွဲဖြစ်တဲ့ မြင်းစီး လှုပ်စက်ကွင်းထိုးပွဲအပြီးမှာ စွမ်းရည်ပြပွဲ ကိုသိမ်းဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံးက နောက်ဆုံး ပွဲသိမ်း အထူးစွမ်းရည်ပြပွဲတစ်ခု လုပ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုကြတယ်”

ဗန္ဓုလသည် ရင်အုံတစ်ခုလောက် မို့မောက်လာအောင် အသက် ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှူလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“အထူးစွမ်းရည် ပြကွက်ဆိုတာကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဝါးအ လုံး ခြောက်ဆယ်ကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း စည်းထားပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ ခုတ်ဖြတ်ပြတဲ့ ပြကွက်ပဲ။ တက္ကသီလာက ပြန်ရောက်စတုန်းက ဒါကို ကျွန်တော်ပြသခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က အခုလို မင်းပွဲသဘင်ကြီးမှာ မကြည့်ရ မမြင်ရသေးသူတွေအတွက် စွမ်းရည်ပြပါဦးလို့ တောင်းဆိုကြတာ နဲ့ ကျွန်ုပ်လက်ခံလိုက်တယ်”

ဗန္ဓုလ၏ မျက်နှာမှာသွေးရောင်လွှမ်းကာ နီရဲလာလေသည်။

“တစ်စုတည်းစည်းထားတဲ့ ဝါးအလုံးခြောက်ဆယ်ကို သူတို့ယူလာ ကြတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး ကောသလ၊ သင်မှတ်မိသေးသလား တက္ကသီလာ ကျောင်းတော်ဆင်းပွဲတုန်းကလည်း ကျွန်ုပ်ဒီပြကွက်မျိုးကို ပြခဲ့သေးတယ်”

“မှတ်မိတာပေါ့ ဗန္ဓုလ၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ။ ဒီပြကွက်နဲ့ပဲ သင်ဟာ တက္ကသီလာရဲ့ အမြင့်ဆုံး လက်ရုံးစွမ်းဘွဲ့ကို ရခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီပြကွက်ပဲ ဟိုတုန်းက အတောင်ခြောက်ဆယ် အမြင့်အထိ ခုန်တက်ပြီး ဝါးလုံးတွေကို ကျွန်ုပ်ခုတ်ဖြတ်ပြခဲ့တယ်။ အခု

စွမ်းရည်ပြပွဲမှာတော့ ကျွန်ုပ်ထပ်မံလေ့ကျင့်ထားတဲ့အတွက် အတောင်ရှစ်ဆယ်အမြင့်အထိ ခုတ်ဖြတ်ပြခဲ့တယ်”

“အံ့မခန်းပါပဲ မိတ်ဆွေကြီးရယ်”

ဗန္ဓုလကမူ တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။

“အတောင်ရှစ်ဆယ်အမြင့်ထိ ခုန်တက်ပြီး ဝါးလုံးတွေကို ခုတ်ဖြတ်တာဟာ အံ့စရာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီထက် အံ့ဩစရာတစ်ခု ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒါကတော့-”

ဗန္ဓုလ၏ မျက်လုံးများမှာ အခိုးအလျှံများ ခြောင်းခြောင်းထလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ဝါးလုံးခြောက်ဆယ်ကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်တာ နောက်ဆုံး ဝါးလုံးအရောက်မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်ထဲက သန်လျက်အရိုးဟာ မဆိုစလောက် တုန်ခါသွားတယ်၊ သန်လျက်ရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ကျွန်ုပ်လက်ချောင်းတွေဆီမှာလည်း စစ်ခနဲ ကျင်သွားတဲ့အတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရတယ်၊ နောက်ဆုံး ဝါးလုံးရဲ့ အတွင်းဘက်ဆီကလည်း ချွင်ဆိုတဲ့အသံထွက်လာတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သံလျက်သွားဟာလည်း ပူလောင်နေတယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလည်း ဒီလိုအရင်က မဖြစ်ဖူးပါလား ဆိုတာကို တကူးတကနဲ့တောင် စစ်ဆေးနေစရာမလိုဘူး ခုတ်ဖြတ်ထားတဲ့ ဝါးလုံးတွေရဲ့နောက်ဆုံးဝါးလုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ အဖြေက ရှင်းရှင်းကြီးပေါ်လာတယ်၊ ဝါးလုံးတွေထဲမှာ ထိုးထည့်ထားတဲ့ သံချောင်းတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင် ဝါးလုံးထဲမှာ”

“ဟုတ်တယ် ဝါးလုံးတွေထဲမှာ သံချောင်းတွေကို သူတို့ ထိုးထည့်ထားကြတယ်လေ”

ဗန္ဓုလ၏ အသံကိုယ်နှိုက်ပင်လျှင် သန်လျက်သွားနှင့် သံချောင်းတို့ ထိခတ်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံမျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ကောသလဘုရင် ထင်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကောသလ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ မိမိရဲ့လက်ရုံးစွမ်းရည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိလည်း သံသယမရှိဘူး၊ အခြားသူများရဲ့ သံသယကိုလည်း လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သင်သိပြီးသားပါ၊ အခုတော့ မလ္လတိုင်းသား ကျွန်ုပ်ရဲ့

ဆွေမျိုးမိသင်္ဂဟတွေဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ရုံးစွမ်းကို သံသယထားကြတယ်။ ဝါးလုံးတွေထဲမှာ သံချောင်းတွေကို လျှို့ဝှက်ပြီး ထည့်ထားကြတယ်လေ”

သည်မျှလောက်နှင့်တော့ ဗန္ဓုလသည် သူ၏ မလ္လတိုင်းကို အပြီး တိုင်စွန့်ခွာလာခဲ့ရလောက်အောင် မနာကျည်းသင့်ဟု ကောသလဘုရင်က တွေးနေမိဆဲမှာပင် ဗန္ဓုလသည် ဆက်ပြောပြလေသည်။

“စွမ်းရည်ပြပွဲ မကျင်းပမီကတည်းက ဝါးလုံးတွေထဲမှာ သံချောင်း တွေ ထည့်ထားကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြထားရင် အသံတစ်ချက်တစ်လေ မှ မထွက်စေရအောင် ကျွန်ုပ်ခုတ်ဖြတ်ပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြစ်ကနေ ပြီး ကျွန်ုပ်ကောက်ချက်တွေ ဆွဲယူရှိလာတယ်”

သွားကြားထဲမှ ထွက်လာသော လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ပထမအချက်က သူတို့အားလုံးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ရုံးစွမ်းကို ပျက်ရယ်ပြုကြတယ်။ ဒါကို ကျွန်ုပ်သည်းခံနိုင်ပါသေးတယ်။ သည်းမခံနိုင် တာကတော့ သူတို့ရဲ့ သံသယပဲ။ ဝါးလုံးတွေထဲမှာ သံချောင်းတွေထည့် ထားသလို သူတို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာလည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ရုံးစွမ်းအပေါ် မယုံ ကြည် စိတ်မချခြင်းဆိုတဲ့ သံသယသံချောင်းတွေ ရှိနေကြတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ရုံးစွမ်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သူတို့အခုလို လျှို့ဝှက်ပြီး တိတ်တဆိတ်စစ် ဆေးစမ်းသပ်စရာမလိုဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ အသက်ထက်ဆုံး မလ္လတိုင်းကို မိမိ ပညာနဲ့ လုပ်ကျွေးသွားမယ်လို့ ရည်စူးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်းတို့ကတော့ ကျွန်ုပ်အပေါ် မယုံသကင်္ကာစိတ်တွေနဲ့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သစ္စာရှိမှုကို သူတို့က သံသယနဲ့ တုန့်ပြန်တယ်။ ဗန္ဓုလဟာ စိတ်မချရဘူး ဆိုတဲ့ အမြင်ဟာ သူတို့မှာ တစ်ချိန်လုံးလုံး ရှိနေခဲ့တာကို ဒီစွမ်းရည်ပြပွဲမှာ မှ ကျွန်ုပ်က သိခွင့်ရလိုက်တော့တယ်။ ဒါကြောင့်”

ကောသလဘုရင်၏ လက်မောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်လျက်

“ကျွန်ုပ်အပေါ် စိတ်သဘောထား မဖြောင့်မှန်တဲ့ မလ္လတိုင်းကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိဘများနဲ့တကွ ကြင်ယာတော် မလ္လိကာကိုလည်း အတူခေါ်လာခဲ့ပြီး သင့်ရဲ့ သာဝတ္ထိမှာ အကျွန်ုပ်အခြေချ နေထိုင်တော့မယ်။ လက်ခံမလား မိတ်ဆွေကြီး”

ကောသလဘုရင်သည် ဗန္ဓုလ၏ လက်ကို ပြန်၍ ဆုပ်ကိုင်ကာ လှိုက်လှဲစွာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“သင့်ရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မလွှဲတိုင်းသားတွေ နားမလည်ပေမယ့်၊ ကျွန်ုပ်ကနားလည်ပါတယ်။ ဒီလောကမှာ သင့်ကို နား အလည်ဆုံးသောသူဟာ ပဿနဒီကောသလပါ မိတ်ဆွေကြီး သင့်ကို ကျွန်ုပ်သာဝတ္ထိရဲ့ သေနာပတိချုပ် အရာမှာ ထားပါမယ်။ သာဝတ္ထိက သင့် အတွက် အကောင်းဆုံးဒေသဖြစ်တယ်လို့သာ ယုံကြည်လိုက်ပါတော့ မိတ် ဆွေကြီး”

အေးငြိမ်းသာယာသော သာဝတ္ထိနန်းရွှေပြည်၊ ပျော်ရွှင်ရိုးသားကြ ကုန်သော တိုင်းသား ပြည်သူများနှင့် တောင့်တကြောင့်ကြမှု ခပ်သိမ်းငြိမ်း သော ပြည့်ရှင်မင်း၏ ဘဝ...။ ထို့ပြင် တစ်ဝ၊ သူရဲကောင်း စစ်သည်တော် အရာအထောင်နှင့် ညီမျှသော၊ သေနာပတိ ဗန္ဓုလ ဤသို့သော ပြည့်စုံပိုင် ဆိုင်မှုများ ခံစားရင်း ပဿနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဘုရင်တစ်ပါး၏ ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ခံစားလာခဲ့လေသည်။

သို့သော် အခါခပ်သိမ်း လိုလေသေးမရှိ၊ ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်သော ထိုသူချမ်းသာ ရေအလျင်သည် တစ်နေ့သောအခါ တုန်ဆိုင်းသွားသည်။

ရွှေနန်းပြဿဒ်၏ လေသာဆောင်ထက်တွင် ရပ်လျက် သာဝတ္ထိ မြို့တွင်းလမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော တစ်နံနက်တွင် ကောသလမင်း ကြီး၏ စိတ်အစဉ်သည် ကြည်လင်နေရာမှ ညှို့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ် မူ သာဝတ္ထိ၏ ကျက်သရေအတိပြီးသော နံနက်ခင်းမြင်ကွင်းကို မင်းကြီး မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

နံနက်ခင်း၏ ဝင်းပနေသော နေရောင်အောက်၌ သာဝတ္ထိမြို့တွင်း လမ်းမကြီးသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ တောက်ပထွန်းလင်းနေသည်။ ဤသို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ မြို့တွင်းလမ်းမကြီးပေါ်၌ တင့်တယ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာ တော်မူကြကုန်သော ရဟန်းအပေါင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဝါရွှေသင်္ကန်း နက်ရှိုင်းလူနွဲ့နှင့် ကျက်သရေရှိသော အလှုပ်အ ရှားများဖြင့် ရာပေါင်းများစွာသော ရဟန်းတော်တို့ကို မင်းကြီးတွေ့လိုက်ရ သည်။ မင်းစည်းစိမ်တွင် သာယာမေ့မူးနေသော မင်းကြီးအဖို့၊ ဤမြင်ကွင်း

သည် ယနေ့မှပင်အထူးအဆန်း ဖြစ်သွားသည်။ ဤတွင် ကောသလမင်းကြီးသည် အနီးတွင်ရှိနေသော မင်းချင်းလုလင်တစ်ဦးကို မေးလိုက်လေသည်။

“မြို့တွင်းလမ်းမမှာ၊ ရဟန်းတော်တွေ များလှပါလား.. .ဘယ်အရပ်ကို ကြွသွားနေကျတာလဲ”

မင်းချင်းလုလင်သည် သာဝတ္ထိတွင် နံ့စပ်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် မဆိုင်းမတွ ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ရဟန်းတော်များဟာ နိစ္စဘတ်ဆွမ်း၊ စာရေးတံဆွမ်း၊ သူနာဆွမ်း အလို့ငှာ ကြွတော်မူနေကြခြင်းဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

“ဟုတ်လား.. .ဆွမ်းအတွက် ကြွတော်မူနေကြတာလည်း များလှပါလား”

မင်းချင်းက သွက်လက်စွာ ဖြေကြားလိုက်ပြန်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးရဲ့ စံအိမ်မှာလည်း နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ရဟန်းတော်ပေါင်း နှစ်ထောင်၊ ဣဋ္ဌအနာထပိဏ်သူဌေးကြီးထံမှာ ရဟန်းတော်အပါးငါးရာ၊ ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီးထံမှာ အပါးငါးရာ၊ သုပ္ပဝါသာ သူဌေးကတော်အိမ်မှာ အပါးငါးရာနေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆွမ်းအမှု လုပ်ကျွေးကြပါတယ်”

မင်းချင်းလုလင်၏ စကားကို ကြားသည်တွင် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဦးစွာပထမ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်တွင် သူဌေးသူကြွယ်တို့က သူတို့၏ ဥစ္စာ ဓနအင်အားအလိုက် ရဟန်းသံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်ကာ ဆွမ်းအမှုဖြင့် သူတို့၏ စံအိမ်များ၌ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းတို့ကို ရရှိနေချိန်ဝယ် ဘုရင့်နန်းတော်မှာ သံဃာတော်မဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ဤအတွေးဖြင့် ရှက်ကြောက်သွားပြီးမှ ကောသလမင်းကြီးသည် နောက်ထပ်အတွေးတစ်ခုဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

တဿနွယ်ဝင် သူဌေးသူကြွယ်များသည်ပင် ထိုမျှလောက်တတ်နိုင်ပါက ခတ္တိယအနွယ်ဝင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်သော မိမိအဖို့ ထိုမျှထက်ပို၍ ဖြစ်နိုင်ရပေမည်။ မိမိသည် သက်ဦးဆံပိုင်ရေမြေရှင် မဟုတ်လား။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကောသလမင်းကြီးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်အပါး တစ်

ထောင်ကို ဆွမ်းပင့်ဖိတ်သည်။ နန်းတော်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစု၍ သာဟတ္ထိကမြောက် အလှူဒါနပေးလှူလိုက်သည်မှာ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားခွင့်ပန်သည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ရဟန်းငါးရာတို့နဲ့တကွ အမြဲမပြတ် ထာဝရ တပည့်တော်ရဲ့ ဆွမ်းကို အလှူခံတော်မူပါ. . .ဘုရား”

မင်းကြီးနားလည်အောင် ဘုရားရှင်သည် ရှင်းလင်းမိန့်ကြားရလေ သည်။

“မင်းကြီး. . .၊ ဘုရားရှင်တို့မည်သည် တစ်နေရာတစ်ဌာနတည်း မှာ အမြဲမပြတ် ဆွမ်းကို ခံယူကြရီးမရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကြွလာတော်မူ ခြင်းကို မျှော်လင့်တောင့်တကြကုန်သော လူအပေါင်းတို့အတွက် အလှည့် အဖို့ မျှဝေပေးကြရတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရဟန်းငါးရာနဲ့တကွ နိဗ္ဗရဟန်း တစ်ပါးကို စေလွှတ် ခွင့်ပြုပေးတော်မူပါ ဘုရား”

မင်းကြီး၏ သဒ္ဓါတရားကို ဖြည့်စွမ်းသောအားဖြင့် ဘုရားရှင် သည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အား နိဗ္ဗရဟန်းအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ် ခွင့် ပြုတော်မူလိုက်သည်။ ကောသလမင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ် သွားသည်။

နိုးကြားသော သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် ကောသလမင်းကြီးသည် နှုတ်မိန့်ဖြင့် စီမံခန့်ခွဲရုံသာမက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပင် ပြုစုလုပ်ကျွေးလေသည်။ သပိတ် ကို ကိုယ်တိုင် ဆီးကြိုယူသည်။ နေရာထိုင်ခင်းများကို ကိုယ်တိုင် ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်သည်။ ဤသို့သော အသေးစိတ်တာဝန်များကိုဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ် တိုင်က ဖိဖိစီးစီးလုပ်ကိုင်နေသောအခါ မင်းချင်းများ၊ အမှုထမ်းများလည်း ခိုကပ်မနေသာကြတော့၊ သို့ဖြင့် သာဝတ္ထိနန်းတော်တွင်းမှ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး လှူဒါန်းပွဲမှာ လှုပ်ရှားစိုပြည်လျက်ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် ခုနစ်ရက်တာကာလကုန်ဆုံးသွားပြီး ရှစ်ရက် မြောက်သောနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုရှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာပင် ဆွမ်းလှူ ဒါန်းလုပ်ကျွေးပွဲသည် တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားသည်။ အဦးအစပိုင်း

၌ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တက်ကြွစွာ ပါဝင်လုပ်ကျွေးခဲ့သော ကောသလမင်းကြီးသည် တစ်စတစ်စ တက်ကြွမှု လျော့နည်းလာသည်။ ဘုရင်တစ်ပါးအဖြစ် မင်းမှုကိစ္စများက ရှိနေသောအခါ ကောသလမင်းကြီးသည် စိတ်ပြန်လွင့်ကာ ယခင်လို ဖိဖိစီးစီး မလုပ်နိုင်တော့။ ထို့ပြင်လည်း မင်းကြီးအနေဖြင့် မိမိ၏ မင်းမှုထမ်းများသည် မိမိ၏ အမိန့်အတိုင်း အသီးသီးအသကနေရာတကျ တာဝန်ယူ အမှုထမ်းသွားကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။

မင်းမှုထမ်းများအနေနှင့်လည်း အမိန့်တော်သည်သာ သူတို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော မောင်းနှင်အားဖြစ်သည်။ အမိန့်တော်အောက်တွင်သာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားရသူများ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားရကောင်းမှန်း သိသူများဖြစ်သည်။

အမိန့်တော်လှုပ်ရှားနေလျှင် သူတို့ရှင်သန်မည်၊ အမိန့်တော်စဲလျှင် သူတို့ရပ်တန့်သွားမည်။ အမိန့်တော်မပါဘဲ ဘာတစ်ခုမျှ သူတို့မလှုပ်ရှားရဲကြ။

ထိုအခြေအနေသည် ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေလေတော့သည်။ သံဃာတော်များ နန်းတော်သို့ ကြွရောက်လာချိန်၌ မင်းကြီးမရှိ။ အသင့်ရှိနေသော အလှည့်ကျ မင်းမှုထမ်းများသည် မောင်းနှင်သူကင်းမဲ့သော ယန္တရားကြီး တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ လှုပ်ရှားသက်ဝင်မှုမရှိ ရှင်သန်မှုမဲ့။

ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပွဲမှာ မတင့်မတယ်နှင့်ပင် ပြီးစီးသွားသည်။

သို့ဖြင့် ရဟန်းအချို့သည် သာဝတ္ထိနန်းတော် ဆွမ်းပွဲကို ဖွဲ့ခွာသွားကြသည်။ ဤနေရာ၌ ငါတို့သည် မရပ်တည်နိုင်ကြကုန်ဟူသော သဘောဖြင့် ရှောင်ကြဉ်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပြန်သည်။ ခါတိုင်းလို သပိတ်ကို လှမ်းလင့်ယူသူ၊ နေရာထိုင်ခင်း စီမံပေးသူ ဆွမ်းဆက်ကပ်သူ၊ ဝေယျာဝစ္စပြုစုသူ မရှိ။ ရဟန်းများ ဖွဲ့ခွာ သွားကြပြန်သည်။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ခြောက်သွေ့သွားသော နန်းတော်တွင်း ဆွမ်းကပ်ပွဲမှာ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး၊ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လျော့ပါးသွားသော ရဟန်းတော်များဖြင့် နေပြင်းမိသော ရေကန်ငယ်ပမာ ခြောက်ခမ်းဆုတ်ယုတ်သွားတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်တစ်ပါးတည်းသာ ကျန်ရစ် တော့သော အခြေသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဧတဒဂ်အရာသို့ ရောက်ရှိပြီးသော သာဝတတို့အနက်မှ တစ်ပါး အပါအဝင် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်သည် အကြောင်းကြောင်းကို ထောက် မူလျက် တစ်ပါးတည်း ကြွင်းကျန်နေတော်မူရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကား ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့၏ သဒ္ဓါတရားကို စောင့်ရှောက်တော်မူခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါမှပင် ကောသလမင်းကြီးလည်း ဆွမ်းပွဲသို့ လာရောက်၍ စစ်ဆေးဖြစ်သည်။ အရာမယွင်းသော ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို တွေ့သွား သည်။ အကျိုးအကြောင်းကို မေးသောအခါ မင်းချင်းများက အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်တစ်ပါးတည်း ကြွရောက်ကြောင်း လျှောက်တင်ကြသည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် စိတ်သဘောရိုးသား၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်သလို၊ ထိလွယ်ခိုက်လွယ် ခံစားလွယ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဆွမ်းလုပ် ကျွေးပွဲပြီး၍ သို့ဖြစ်ရသည်မှာ ရဟန်းများကြောင့်ဟု တွက်ကာ မကျေမနပ် ဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွားရောက်၍ ဘုရားရှင်အား တင်ကြား လျှောက်ထားလေတော့သည်။

“အရှင်ဘုရား.. .၊ တပည့်တော်ဟာ ရဟန်းငါးရာအတွက် ဆွမ်း စီမံထားပါတယ်၊ အခုတော့ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်တစ်ပါးသာ ကြွရောက် ပါသတဲ့.. .၊ ဆွမ်းပွဲတွေဟာ အရာမယွင်းဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကျန်နေပါတယ်၊ ရဟန်းများဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ဆွမ်းထမင်းဟင်းများကို အချည်းနှီးပျက်စီး ဆုံးရှုံးစေရာရောက်ပါတယ်၊ ရဟန်းငါးရာတို့ဟာ တပည့်တော်ရဲ့ နန်းတော် မှာ ပင့်ဖိတ်ထားတယ်ဆိုတာ အသိအမှတ် မပြုကြပါဘူး ဘုရား.. .”

ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့၏ အဖြစ်ကို ဆိုတော်မမူချေ။

“မင်းကြီး၊ ငါဘုရား၏ တပည့်သားရဟန်းတို့ဟာ သင်တို့လို ဘုရင်များနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမရှိလို့ မလာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမယ်”

ဘုရားရှင်က ရဟန်းများကို တရားနာခံထားလျက် ဒါယကာများ အိမ်သို့ ရဟန်းတို့ချဉ်းကပ်သွားရောက်သင့်သော အကြောင်းကိုးပါးနှင့် မ ချဉ်းကပ်မသွားရောက်သင့်သောအကြောင်း ကိုးပါး၊ ကုလသုတ္တန်တရားကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

အကျွမ်းဝင်မှု ရင်းနှီးမှုမရရှိသောသူထံတွင် ရဟန်းတို့ မချဉ်းကပ်
ဖွဲ့ကြည့်စွန့်ခွာသွားကြသည်ဟူသော အချက်ကို ကောသလမင်းကြီး နားစွဲ
သွားသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ အပြန်တွင် မင်းကြီး ခေါင်းထဲ၌ အတွေး
တစ်ခုပါသွားသည်။ “ရဟန်းသံဃာများနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရအောင် ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲ” ဟူသော အတွေး . . . ။

ဤသို့ဖြင့်ပင် ‘ဝါသဘခတ္တိယာ’ သည် သာဝတ္ထိနန်းတော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ရဟန်းတော်တို့ရဲ့ အကြီးအမှူး အခေါင်အချုပ်ဟာ ဘုရားရှင်ပဲ၊ ဘုရားရှင်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်တဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကိုသာ ရရှိထားလိုက်ရင် အရာရာဟာ ပြီးမြောက်သွားပြီ။ မြတ်စွာဘုရားဟာ ကပိလဝတ်သင်္ကန်းဝင် မင်းမျိုးမင်းနွယ်က ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်တယ်။ သင်္ကန်းဝင်မင်းသမီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါမိဖုရားကြီး မြှောက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ငါဟာလည်း သင်္ကန်းဝင်တွေနဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်စာရင်းဝင်ဖြစ်သွားမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ လည်း ဆွေတော်မျိုးတော် တော်စပ်သွားမယ်။ ဒါဆိုရင် ကောသလဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်ပဲဆိုတဲ့ အနေနဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်၊ သာမဏေငယ်များပါမကျန် ငါနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး ငါ့ထံ ဝင်ထွက်လာရောက်ကြမှာ ဧကန်ပဲ”

ဤသို့ကြံစည်ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ကောသလမင်းကြီးသည် သာဝတ္ထိ တမန်အမတ်အဖွဲ့ကို ကပိလဝတ်သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုတမန်အဖွဲ့က ရာဇသံသဝဏ်တစ်ခုကို ယူဆောင်သွားကြသည်။ ရာဇသံသဝဏ်မှာ သင်္ကန်းဝင်မင်းသမီး တစ်ယောက်ဆက်သရန် တောင်းခံလိုက်သော သဝဏ်ဖြစ်သည်။

တမန်အဖွဲ့ကို ကောသလမင်းကြီးက သီးခြားအမှာစကားဖြင့် အမိန့်မှတ်လိုက်သည်။

“သာကီဝင် မင်းသမီးတစ်ပါးဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ဘယ်သာ ကီဝင်မင်းရဲ့ သမီး၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်ဖြစ် ဒါပေမယ့် သာကီဝင် မင်း သမီး ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို သာဓကသက်သေရအောင် ယူခဲ့ကြ”

ကပိလဝတပြည်မှ သာကီဝင် မင်းဆွေမင်းမျိုးတို့၏ ရာဇအသိုက် အဝန်းတွင် ကောသလမင်းကြီး၏ ရာဇသံ သဝဏ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် သွားစေလေသည်။

အမျိုးဇာတ်ကို စောင့်ထိန်းခြင်းအရာ၌ ပြင်းထန်သော သာကီဝင် နွယ်တို့သည် ရာဇသံသဝဏ်ကို သိမ်မွေ့စွာ တုန့်ပြန်နိုင်ရန် စဉ်းစားကြရ သည်။ မိမိတို့ အမျိုးဇာတ်ကို အမျိုးနွယ်မတူသော အခြားအသိုက်အဝန်းသို့ ကူးပြောင်းပို့ဆောင်ပေးရန် အလိုမရှိကြ။ သို့သော် ရာဇသံကို ငြင်းပယ်ဖို့ ရာလည်း အခက်အခဲရှိသည်။ သာဝတ္ထိသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ပြည် ထောင်ပြိုင်ဖက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ရာဇသံကို ငြင်းဆန်တုံ့ပြန်လိုက်ပါက ကောသလမင်းကြီးသည် စစ်မက် ခင်းကျင်းပေလိမ့်မည်။

ထိုအခက်အခဲကို ဝင်ရောက် ဖြေရှင်းပေးလိုက်သူမှာ မဟာနာမ သာကီဝင်မင်းဖြစ်လေသည်။

“သာကီဝင်မျိုးဇာတ်စစ်စစ်ကို ဘာကြောင့် မျိုးနွယ်မတူတဲ့သူဆီ ပို့လွှတ်ရမှာလဲ။ ကျွန်ုပ်မှာ နာဂပုဏ္ဏာဆိုတဲ့ ကျွန်မကမွေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်မသမီးဆိုပေမယ့် ရုပ်အဆင်းဟာ အင်မတန်တင့် တယ်သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့နာမည်က ဝါသဘခတ္တိယာတဲ့။ ဝါသဘခတ္တိယာကိုပဲ သာကီဝင်မျိုးနွယ်အဖြစ် အယောင်ဆောင်စေပြီး ဒီသာဝတ္ထိဘုရင်ဆီ ပို့ဆက် လိုက်ကြတာပေါ့။”

ဝါသဘခတ္တိယာသည် သာကီဝင်ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဘထွေးတော် အမိတောဒန သာကီဝင်မင်းသားတော် ဖြစ်သူ တစ်နည်းအား ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ မဟာနာမ သာကီဝင် မင်း၏ သမီးတော်ဖြစ်ကြောင်း တမန်အမတ်တို့ကို အကြောင်းပြန်လိုက်ကြ လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကောသလမင်းကြီး သိရသည်တွင် များစွာ နှစ် သက်ကျေနပ်သွားကြသည်။ ဝါသဘခတ္တိယာကို ဆောင်ကျဉ်းခဲ့ရန် အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကောသလမင်းကြီးသည် အခြားကိစ္စများ၌

ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် တွေးခေါ်တတ်သူ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ မင်းမျိုးမင်းနွယ် မင်းရေးမင်းရာ ကိစ္စများ၌မူ ဘုရင်တစ်ပါးအနေဖြင့် နှံ့စပ်သူဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အမျိုးဇာတ် မာန်မာနပြင်းထန်လှသော သာကီဝင်တို့အကြောင်း ကိုလည်း သိထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဝါသဘခတ္တိယာကို ဆောင်ကြဉ်းမည့် တမန်အဖွဲ့အား သီးခြား အမိန့်စကားမှတ်လိုက်သည်။

“သာကီဝင်မင်းတွေဟာ အမျိုးဇာတ်မာန်ပြင်းထန်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မင်းဆိုတာက မာယာလည်း များတတ်တယ်။ ယုတ်ညံ့တဲ့ သုဒ္ဓအနွယ်ဝင် ကျွန်မသမီးကို မင်းသမီးဆိုပြီး လှည့်စားလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဝါဘယ+။ခတ္တိယာကို သူ့ခမည်းတော် မဟာနာမသာကီဝင်မင်းနဲ့ ပွဲတော်စာတစ်ပွဲ တည်းစားမှ ခေါ်ဆောင်ခဲ့”

ပရိယာယ်မာယာများက အသစ်သစ်ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာသည်။ တစ်ဖက်၏ သံသယကို အခြားတစ်ဖက်က လှည့်စားမှုဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော အယောင်ဆောင်မှုများဖြင့် စီမံကြသည်။

ခမည်းတော်နှင့်အတူ တစ်ပွဲတည်း ပွဲတော်စာစားသော မင်းသမီးကိုသာလျှင် ဆောင်ကြဉ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း သာဝတ္တိတမန်အဖွဲ့က ပြောကြားသောအခါ မဟာနာမ သာကီဝင်မင်းကဆိုသည်။

“ဟုတ်ပေတာပေါ့။ အမျိုးဇာတ် မတူသူချင်းဟာ တစ်ပွဲတည်း မစားကြဘူး။ ဝါသဘခတ္တိယာဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးတော်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ အတူ တစ်ပွဲတည်း ပွဲတော်စားရမှာပေါ့။ သင်တို့ ယုံမှားသံသယမရှိကြနဲ့။ လက်တွေ့ ထင်ရှားစေရမယ်”

အယောင်ဆောင်မှု၊ လှည့်စားမှု၊ ဖျားယောင်းမှုတို့မည်သည်မှာ ချည်မရှင်းသော ဗိုင်းတောင့်နှယ်ပင် တစ်စမှသည် အခြားတစ်စ ထို့နောက် ထပ်မံ၍ အခြားအခြားသော အစများဆီသို့ တစ်ရစ်ပတ်ပတ် ရှုပ်ထွေးသွားတတ်ကြစမြဲ။

ကောသလမင်းကြီး၏ တမန်အမတ်များ ရှေ့မှောက်မှာ ဝါသဘခတ္တိယာသည် သတို့သမီးဝတ်စားတန်ဆာအစုံအလင်နှင့် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် မဟာနာမ သာကီဝင်မင်း အသင့်စောင့်နေသော ပွဲတော်အုပ်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဘဝမည်းနှင့် သမီးတော်တို့ အတူတကွ ပွဲတော်စာစားသုံးတော့ မည့်အသွင်ဖြစ်သည်။

မဟာနာမ သာကီဝင်မင်းက ပထမဆုံး ထမင်းတစ်လုပ်ကို ဆုပ် ယူကာ ခံတွင်းသို့ သွင်းခွံလိုက်မည်အပြုတွင် အမတ်တစ်ဦး ပွဲတော်အုပ် နားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“အရှင်မင်းမြတ် သာကီဝင်မင်းတစ်ပါးက သဝဏ်လွှာရောက်ရှိ လာပါတယ်။ အရေးတော် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အမှုဖြစ်တဲ့အတွက် သဝဏ်ကို နာကြားတော်မူသင့်ပါတယ်”

မဟာနာမသည် ခွံအံ့ ထမင်းလုပ်ကို ပွဲတော်အုပ်ထံ ပြန်ချလိုက် ပြီး . . .

“အို . . . ဟုတ်လား၊ အရေးတော်ဆိုတော့ နာကြားရမှာပေါ့!”

ဟုဆိုသည်။ အမတ်က ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးစွာ လုပ်ကြံရေးသား ထားသော သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြားတင်သွင်းသည်။ မဟာနာမမင်းက ထမင်းလုပ်ကို ယူစားယောင်၊ ခွံသယောင်၊ ဟင်းအုပ်ကို နှိုက်သယောင်၊ ဇွန်းကို ကိုင်သယောင်၊ ထွေးထွေးပြားပြား ပြုမူရင်း သဝဏ်ကို နာကြား သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝါသဘခတ္တိယာကား (ကျွန်မ သမီးဖြစ်သည့်အ လျောက်) ခေါင်းကိုငုံ့လျက် ထမင်းလုပ်ကိုသာ အတွင်သားဝါးလျက်ရှိနေ သည်။

သို့ဖြင့်ပင် ပွဲတော်စာစားသုံးမှု ပြီးမြောက်သွားသည်။

သာဝတ္ထိ တမန်အမတ်တို့၏ အမြင်တွင်ကား မဟာနာမမင်းနှင့် သမီးတော် ဝါသဘခတ္တိယာတို့သည် ပွဲတော်အတူ စားကြသည်ဟု တစ်ထစ် ချ ယုံကြည်သွားကြလေသည်။

သို့ဖြင့်ပင် ဝါသဘခတ္တိယာကို ယူဆောင်၍ သာဝတ္ထိသို့ ပြန်လာ ကြပြီးနောက် ကျိုးကြောင်းစုံလင် လျှောက်ထားကာ သတို့သမီးကို ကော သလမင်းကြီးအား ဆက်သလိုက်ကြတော့သည်။

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်ဖြစ်တဲ့ သာကီဝင် မင်းသမီး တစ်ပါးနဲ့ ငါလက်ဆက်နိုင်ပြီ၊ ငါဟာ ဘုရားနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရပြီ”

ကောသလမင်းကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ဝါသဘ ခတ္တိယာအား မောင်းမမိသသံငါးရာတို့၏ အကြီးအကဲ ပြုကာ အဂ္ဂမဟေသီ

မိဖုရားခေါင်ကြီးအရာ၌ ထား၍ အဘိသက်သွန်း မြောက်စားတော်မူလိုက်လေသည်။

မကြာမြင့်မီမှာပင် ဝါသဘခတ္တိယာမိဖုရားမှ သားတော်တစ်ပါးဖွားမြင်သည်။

သားတော်ကို အမည်ပေးရန် ကောသလမင်းကြီး စဉ်းစားသည်။

“ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားရဲ့ သားတော်တစ်ပါးကို အမည်မှည့်ဖို့အတွက် ပုဏ္ဏားဟူးရား ဗြာဟ္မဏတွေနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ဖို့ဟာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဒါက ငါရဲ့ သာဝတ္တိနန်းတော်ထဲမှာ ပြီးမြောက်သွားနိုင်တာပဲ။ အခုဟာက သားရဲ့မိခင်က သာကီဝင်မျိုးနွယ်ဖြစ်နေတယ်၊ သာကီဝင်မျိုးနွယ်တွေဟာ အမျိုးဇာတ်ထိန်းသိမ်းရာမှာ အင်မတန်စည်းကမ်းတင်းကြပ်ကြတယ်။ အမည်နာမ မှည့်ခေါ်ရာမှာတောင် အစဉ်အလာကို စောင့်ထိန်းသူတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သားတော်ကို အမည်မှည့်ဖို့ အရေးမှာ သူ့မယ်တော်ရဲ့ ဆွေမျိုးသာကီဝင်မင်းတွေဆီကပဲ အကြံဉာဏ်ယူရမယ်။ ဟုတ်တယ် သူ့အဘိုးဖြစ်တဲ့ မဟာနာမ မင်းဆီကပဲ နာမည်တောင်းခံရမယ်”

အမည်မှည့်ပေးရန် တောင်းခံသော သဝဏ်လွှာကို ကပိလဝတ်သို့ ပို့ရပြန်သည်။ သဝဏ်လွှာကို ရသောအခါ မဟာနာမမင်းကြီးက နှုတ်မြွက်မိန့်ကြားသည်။

“ဝါသဘခတ္တိယာဟာ ဒီမှာ ရှိစဉ်ကတည်းက သူတစ်ပါးအပေါ် ဩဇာညောင်းသူ လွှမ်းမိုးနိုင်သူပေပဲ။ အခုသူက သားယောက်ျားရပြီဆိုတော့ သူဟာ ကောသလမင်းကြီးရဲ့ အလွန်အလွန်အခွင့်အရေးပေးခြင်းခံရသူ၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်လာတော့မယ်။ အင်း ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သူ ဝလ္လဘာပေါ့. . .”

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရသည့် ‘ဝလ္လဘာ’ ဆိုသော စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် သဝဏ်လွှာဆက်သူ၊ သာဝတ္တိအမတ်က ထိုအရာသည် သားတော်အတွက် အမည်နာမပေပဲဟု မှတ်ယူလိုက်သည်။

သို့သော် နားအနည်းငယ်လေးသော အမတ်က ‘ဝလ္လဘာ’ ကို အမှန်အတိုင်းမကြား၊ တလွဲတချော်ကြားသွားသည်။ သူကြားလိုက်သော အမည်နာမကိုပင် ကောသလမင်းကြီးထံ သံတော်ဦးတင်လိုက်သည်။

“ဘိုးတော် မဟာနာမမင်းကြီး ပေးလိုက်တဲ့ အမည်က ဝိဋ္ဌဗျူဘပါ တဲ့ အရှင်မင်းကြီး”

ထူးခြားသော ထိုအမည်ကို ကောသလမင်းကြီးကလည်း မည်သို့ မျှ စောဒကမတက်တော့။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဆင်းသက်လာသော အမည် ဟောင်းပင်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချကာ ထိုအမည်ကို ယူလိုက်သည်။

သို့ဖြင့်ပင် ကောသလတိုင်း၊ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်၏ နန်းတော် ဝယ် ‘ဝိဋ္ဌဗျူဘ’ ဟူသော အမည်ရှိသည့် မင်းသားငယ်တစ်ပါးသည် လျှို့ဝှက် ရှုပ်ထွေးစွာ ဝင်ရောက်ရှင်သန်လာလေတော့သည်။

အချိန်ကာလတို့သည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကာလပတ်လုံး အေး ချမ်းငြိမ်သက်စွာပင် ကုန်ဆုံးသွားကြသည်။ ဝိဋ္ဌဗျူဘမင်းသားလည်း အရွယ် ရောက် လူလားမြောက်လာသည်။ ကောသလမင်းကြီးက ဘုရားရှင်နှစ်သက် တော်မူစေအံ့ဟု ရည်ရွယ်ကာ ဝိဋ္ဌဗျူဘအား အသက်အရွယ် ငယ်နုသည်ကို မငဲ့တော့ဘဲ စစ်သေနာပတိအရာကို ပေးအပ်ဆောင်နှင်းလိုက်သည်။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်တည်းဟူသော ကာလ။

ဤမှ လွန်သည်နှင့်ပင် မုန်တိုင်းသည် အစပျိုးလာတော့သည်။

“မယ်တော်၊ သားဟာ သကျသာကီဝင်သွေးပါသူလို့ သိရတယ်။ မယ်တော်ရဲ့ အဘိုးအဘွားဆွေမျိုးတွေဟာ သကျသာကီဝင်တွေ မဟုတ် လား”

မယ်တော် ဝါသဘခတ္တိယာမိဖုရားကြီး အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှား ရှားဖြစ်သွားသည်။ မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်လုနီးပါးဖြစ်နေသော လျှို့ဝှက်မှု ကန်ရေပြင်မျက်နှာထက်ဝယ် လှိုင်းတွန့်လေးများ ထလာသည်။

သားဝိဋ္ဌဗျူဘ၏ အမေးစကား အဘယ်သို့ ရည်ရွယ်သည်ကို ရိပ် စားမိမည်။ သားကို ကြိုတင်တားမြစ် ပိတ်ပင်ဖို့ စဉ်းစားသည်။ မတူးဆွ စကောင်းသော အတိတ်၊ အစမဖော်စကောင်းသော ဖြစ်ရပ်များ။

သို့သော် တက်ကြွနုပျိုသော မင်းပျိုမင်းလွင် ဝိဋ္ဌဗျူဘသည် ဇောင်း မှလွတ်စ စစ်မြင်းတစ်ကောင်လို ခွာစုံရှုပ်၍ ဟီသံပေးလာပြီ။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မယ်တော်ရဲ့ ဘိုးဘွားဆွေမျိုးတွေဟာ သကျသာကီဝင်တွေ မဟုတ်လား မယ်တော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ သားက ဘာသိချင်သေးလို့လဲ”

“ကိုယ့်မိခင်ဘက်က မျိုးနွယ်တော်တွေရဲ့ ဒေသကို သားရောက်ဖူး ချင်တယ်။ သကျသာကီဝင် မင်းတွေရဲ့ အဆောင်အယောင်အခမ်းအနားတွေ ကို သားကြည့်ချင်တယ်”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌဘ၏ ငယ်နုသော မျက်လုံးအစုံထဲမှ စူးရှသော အလင်း ရောင်များကို ဝါသဘခတ္တိယာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ အင်အားရှိသော သား ၏ အကြည့်ကို မိခင်ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် မျက်နှာလွှဲဖယ်လိုက်ရသည်။ ထို့ နောက် ကတုန်ကယင်အသံက နှုတ်မှထွက်သွားသည်။

“ဘိုးဘွားတွေရဲ့ နန်းတော်ကို သား မြင်ဖူးတွေ့ဖူးလို့ကော ဘာ အကျိုးထူးမှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်တာလဲ”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌဘက မိခင်၏ ရှောင်လွှဲထားသော မျက်လုံးများကို မရအရ လိုက်ကြည့်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

ထို့နောက် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချထားသော အသံဖြင့် ပြော လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်တာလဲဆိုတော့ အဲဒီ သကျသာကီဝင်မင်း တွေဟာ သားရဲ့ ဘိုးဘေးတွေ ဖြစ်နေလို့ပဲပေါ့ မယ်တော်၊ ပြီးတော့ သား ဟာ ကောသလတိုင်းရဲ့ စစ်သေနာပတိ မဟုတ်လား၊ စစ်သေနာပတိ တစ် ယောက်ဟာ တိုင်းခန်းလှည့်ရတယ် မဟုတ်လား”

သားဖြစ်သူက မိမိထံ ခွင့်တောင်းခွင့်ပန် ပြုနေခြင်းမဟုတ်။ သူတကယ်လုပ်တော့မည့် အရာတစ်ခုကို အသိပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ဝါသဘခတ္တိယာ နားလည်သွားသည်။

“သားရဲ့ ခမည်းတော် မင်းကြီးကိုလည်း လျှောက်ထားချေပါတော့ ကွယ်”

သာဝတ္ထိနေပြည်တော်မှ ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘစစ်သည်ဗိုလ်ပါ အခြံအရံဖြင့် ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝါသဘခတ္တိယာသည် ကပိလဝတ်ရုံ သာကီ ဝင်မင်းများထံ လျှို့ဝှက်သဝဏ်စေလိုက်သည်။

“ဤ သာဝတ္ထိနန်းတော်၌ ကျွန်တော်မသည် မိဖုရားကြီးအရာဖြင့် ချမ်းသာစွာ နေရပါသည်။ အရှင်တို့သည် ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘအား မည်သည့် ထူးခြား ချက်ကိုမျှ ပြတော်မမူကြပါနှင့်၊ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် ရှိရင်းနေမြဲအတိုင်း ပိရိလျှို့ဝှက် ရှိနေကြပါစေကုန်”

ကပိလဝတ်မှ သာကီဝင် ဆွေတော်မျိုးတော်များကား ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘလာ မည်ဆိုကတည်းက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြလေသည်။ သို့သော် ဝါသဘ ခတ္တိယာ၏ သဝဏ်ကိုလည်း စာနာထောက်ထားစွာဖြင့် ကြိုတင်၍ အစီအမံများ ချကြသည်။

ခတ္တိယမျိုးနွယ်တို့၏ ဇာတိမာန်ကိုကား မလျော့နိုင်။

မင်းဆွေစိုးမျိုးတို့၏ အစဉ်အလာအရ ကြီးသူကို ငယ်သူက အဆင့်ဆင့် ရှိခိုးဂါရဝ ပြုကြရပေသည်။ ကပိလဝတ်နန်းတော်ထဲ၌ ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘ ထက် အသက်ငယ်သော မင်းညီမင်းသားလေးများ၊ မင်းသမီးငယ်များ ရှိနေ ကြသည့် အစဉ်အလာအရ ဆိုလျှင် ထိုသူတို့သည် ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘကို ရှိခိုး ဂါရဝ ပြုကြရပေမည်။

သို့သော် မဟာဆီမဟာသွေး၊ သကျသာကီဝင်စင်စစ် မင်းညီ မင်းသားများအနေဖြင့် သုဒ္ဓန္ဓယ်ဝင် ‘ကျွန်မ’ တစ်ယောက်၏သားကို မည်သို့ ရှိခိုးနိုင်မည်နည်း။ အမျိုးဇာတ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် ဇမ္ဗူ

ဒိပ်ဝယ် ‘သာကီဝင်’ အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသူများ ဖြစ်သည်။ သာကီဝင်တို့အဖို့ အမျိုးဇာတ်သည် အမြင့်ဆုံးစောင့်ထိန်းမှု ဖြစ်ချေသည်။

ကပိလဝတ်နန်းတော်ထဲ၌ သကျသာကီဝင်မင်းများ စုဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။ ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘရောက်လာတော့မည်။ သူ့ကိုယ်သူ သာကီဝင်သွေး စစ်စစ်ဟု ယုံကြည်နေသော ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘ ရောက်လာတော့မည်။

အမျိုးဇာတ်နိမ့်သော ‘ကျွန်’ ၏ သားက အရှင်သခင်များ အသိုက်အဝန်းထဲသို့ ရောက်လာတော့မည်။ ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘက ကြီးသူများကို ရှိခိုးဂါရဝ ပြုရမည်ဖြစ်သလို ငယ်သူများကလည်း ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘကို ရှိခိုးဂါရဝ ပြုကြရတော့မည်။ ကျွန်၏ သားကို မဟာဆီမဟာသွေးများက ရှိခိုးရမည်လော။

နောက်ဆုံး၌ ဖြေရှင်းရန် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရသွားကြသည်။

“ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘအောက် အသက်ငယ်ရွယ်တဲ့ မင်းသားလေးတွေကို သူရောက်နေချိန်မှာ ကပိလဝတ် နန်းတော်ထဲ မရှိစေနဲ့၊ ဇနပုဒ်တိုက်နယ်တွေဆီ ကြိုပြီး ပို့ထားလိုက်ကြ၊ အရှောင်ခိုင်းထားလိုက်ကြ”

ကောသလတိုင်း၏ စစ်သေနာပတိ ကောသလဘုရင့်သားတော် ဝိဋ္ဌဗျူဘ ကပိလဝတ်နန်းတော်သို့ ရောက်လာသည်။ ကပိလဝတ်မှ ဆွေ တော်မျိုးတော် သာကီဝင်တို့က မနမ်းသော်လည်း ပင့်သက်ရှိုက်လျက် ကြို ကြသည်။

ကပိလဝတ်ရောက် ဝိဋ္ဌဗျူဘအား အထူးစီမံထားနှင့်သော ခတ္တိယ ရိပ်သာကျွန်းတွင် နေရာချပေးကြသည်။ ထိုရိပ်သာကျွန်းတွင် အသက် အ ရွယ်ကြီးရင့်သော သာကီဝင် မင်းများလည်း စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။

ဝိဋ္ဌဗျူဘသည် ကပိလဝတ်ရှိ ဆွေတော်မျိုးတော်များနှင့် တွေ့ရပြီ ဟုဆိုကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏ သာကီဝင် မင်းဆွေ မင်းမျိုးအဖြစ်ကို ကျေနပ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ခတ္တိယရိပ်သာကျွန်း၌ အထူးတလည်စီမံလျက် ခရီးဦးကြိုနေရာချထားပေးခြင်းကို ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ဝိဋ္ဌဗျူဘမင်းသား၊ ဟောဒါ မောင့်မယ်တော်ရဲ့ ခမည်း၊ မောင့် ဘိုးတော်ပဲ၊ သာကီဝင်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ရှိခိုးဂါရဝ နှုတ်ဆက်ပါဦး။”

ရိပ်သာကျွန်း၏ စင်မြင့်ထက်တွင် ထိုင်နေသော အဘိုးကြီးတစ် ယောက်ကို ဝိဋ္ဌဗျူဘရှိခိုးဂါရဝ ပြုလိုက်သည်။ ဘိုးတော်ဖြစ်သူက ဆုမွန် များပေးသည်။

“ဝိဋ္ဌဗျူဘမင်းသား၊ ဒါကတော့ မောင့်မယ်တော်ရဲ့ အစ်ကိုတော် ဦးရီးတော်ပေါ့။”

ဝိဋ္ဌဗျူဘရှိခိုးဂါရဝ ပြုပြန်သည်။

“ဟော. . .ဒါက မောင့်မယ်တော်ရဲ့ မောင်ငယ်တော် မောင့်ဘထွေး တော်”

ကြို့ကြို့ရုံရုံထိုင်ကာ ရှိခိုးလိုက်ပြန်သည်။

သို့ဖြင့် ဘကြီးတော်၊ ဘထွေးတော်၊ ဦးရီးတော်စသည့် ကြီးရင့်သူ ဂုဏ်ဝယ် ဝုဒ္ဓိဆွေမျိုးတော်များကို အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးနှုတ်ဆက်ပြီး သွားသည်။

အကင်းပါးသော ဝိဋ္ဌဗျူဟမင်းသားသည် သာကီဝင်မင်းများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှိခိုး ဂါရဝပြုရင်း တစ်ခုခုမှားယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလာသည်။ ထို့ကြောင့် အကြိုအထောက်တော် သာကီဝင်မင်းတစ်ပါးကို မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ထက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူ ကျွန်ုပ်က ရှိခိုးရမယ့် သူတွေချည်း တွေ့ရပါလား၊ ကျွန်ုပ်ထက် ငယ်ရွယ်သူ ကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးကြမယ့် ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ မရှိကြဘူးလား”

သာကီဝင်မင်းက ပြုံးလျက်ဖြေသည်။

“အရှင်သားရဲ့ ညီငယ်မင်းသားလေးတွေလား အို. . .ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခုအချိန်မှာ သူတို့ဟာ ဒီကပိလဝတ်မှာ မရှိကြဘူး၊ ဇနပုဒ် တိုက်နယ်တွေဆီအလည်အပတ်သွားနေကြတယ်လေ၊ သာကီဝင်တို့ရဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ရှာမှီးဖို့ ဇနပုဒ်တိုက်နယ်တွေဆီ ရောက်နေကြလို့ပါ”

“ဪ. . .ဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူးလား”

“အရှင်သား၊ ကပိလဝတ်မှာ နေမယ့်ရက်အတိုင်းဆိုရင် သူတို့နဲ့ ဆုံဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ခရီးလှည့်ရင်း ရက်လ ကြာတတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရှိစေတော့လေ”

ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသော အစီအစဉ်များကြား၌ ဝိဋ္ဌဗျူဟသည် ထိုကိစ္စကို မေ့ပျောက်သွားသည်။

သို့ဖြင့် သာဝတ္ထိပြန်မည့်ရက်သို့ ရောက်လာသည်။

ဝိဋ္ဌဗျူဟသည် မယ်တော်ဘက်မှ သာကီဝင်မင်း ဘိုးဘေးများကို တွေ့နေရသည့်အတွက် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ပြည်တော်ပြန်ရန်စီစဉ်သည်။ ကပိလဝတ် ခတ္တိယရိပ်သာကျွန်းမှ ထွက်သော အခမ်းအနားမှာလည်း

ကြီးကျယ်လှသည်။ ဘိုးဘေးဆွေမျိုးများကို ရှိခိုးနှုတ်ဆက်လျက် ဝိဇ္ဇဗျူဟာ သည် ရိပ်သာကျွန်း မှန်တံခါးမှ ထွက်ကာ သူ့မြင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြန်တော်ပြန်တပ်ဖွဲ့က အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေသည်။

ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် မြင်းပေါ်တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် မြင်းဇက်ကြိုး ကိုင်ဆွဲပေးထားသူ မင်းချင်းလုလင် နှစ် ယောက်သာ ရှိနေသည်။ ခြေကွင်းကို ကိုင်ဆွဲပေးထားမည့် မင်းချင်းလုလင် မရှိ။

“ဟေ့ . . . ဒီကတစ်ယောက် ဘယ်သွားနေလဲ”

ဝိဇ္ဇဗျူဟာက မေးလိုက်သည်။

“ရိပ်သာကျွန်းထဲမှာ သူ့ဓားကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပြန်ယူနေပါတယ် အရှင်”

“တယ်ပေါ့လျော့ကြတာပဲ”

စိတ်ကြည်နူးနေခိုက်ဖြစ်၍ ထိုမျှသာ ဝိဇ္ဇဗျူဟာ ရေရွတ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေကွင်းကွင်း ကိုင်ဆွဲပေးသူ မင်းချင်းလည်း ပြန် ရောက်လာသည်။ သူ့အသွင်မှာ ထိန်းသိမ်းဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်လျက် သူ့မျက်နှာမှာ သုန်မှုန်နီမြန်းလျက် . . .

ကပိလဝတ်မှ သာဝတ္ထိသို့ ဝိဇ္ဇဗျူဟာပြန်ခဲ့သော အပြန်ခရီးတစ် လျှောက်လုံးမှာ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ခုက ငြိတွယ်ပါလာသည်။ မည်းမှောင် သော အရိုးအငွေ့တစ်ခုက ပြန်တော်ပြန်တပ်ကြီးအပေါ်တွင် တအိအိ လွှမ်း ခြုံလိုက်ပါလာသကဲ့သို့ ရှိသည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲမက်များ၏ အမူအရာမှာလည်း တစ်မျိုးထူးခြားနေ သည်။ ခံပြင်းမျိုသိပ်မျက်နှာများ၊ ရှက်ဒေါသမျက်နှာများဖြင့် ရဲမက်တို့ သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ အပြန်အလှန်ကြည့် နေကြသည်။ အသံမဲ့စကားလုံးများဖြင့် ဆက်သွယ်နေကြသည်။ တစ်ခါတစ် ရံတွင် ရဲမက်တစ်ဦးထံမှ စကားလုံးတစ်လုံးက ထွက်ကျလာတတ်သည်။

“နွားနို့ရေနဲ့ ဆေးပစ်သတဲ့”

အစမရှိ အဆုံးမရှိ တုံးတိတိ ထိုစကားကို ပြောရင်း ရဲမက်များ သည် အံတကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် ဖြစ်နေကြသည်။

ပြန်တော်ပြန် ခရီးအစပိုင်းကမူ ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် ထိုအသံကို သတိ မထားမိ၊ ထိုစကားကို မကြားမိ၊ သို့သော် တစ်စတစ်စဖြင့် သူ၏ ရဲမက်များ

၃၈ ❖ ချစ်ဦးညို

အသွင်တစ်မျိုး ထူးခြားနေသည်ကို ဝိဇ္ဇဗျူဟာရိပ်စားမိလာသည်။ တစ်စုံတစ်
ခုကို ဖုံးဖိထားကြသည့် မျက်နှာများ၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုကို စိတ်တူ
သဘောတူ မျိုသိပ်ထားကြသည့် အမူအရာများ. . .”

နောက်ဆုံးတွင် ဝိဇ္ဇဗျူဟာကိုယ်တိုင် ထိုစကားကို ကြားသွားသည်။

“နွားနို့ရေနဲ့ ဆေးပြစ်သတဲ့”

သတင်းစကား၏ အဖျားခံရာကို ရဲမက်တစ်ဦးချင်း စစ်မေးခြေ
ရာခံကြည့်လိုက်သောအခါ မူလကာယကံရှင်ဖြစ်သူထံ ရောက်သွားသည်။
ဝိဇ္ဇုဇ္ဈာသည် ထိုကျွန်ယုံ မင်းချင်းကို တဲနန်းထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း
ခေါ်ယူလိုက်လေသည်။

“နွားနို့ရေနဲ့ ဆေးပစ်သတဲ့ ဆိုတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း
ကို ငါ့ရဲ့ ရဲမက်တွေအားလုံး တီးတိုးပြောနေကြတယ်၊ ဒီစကားဟာ မင်းဆီ
က လာတာလို့ သိရတယ်၊ အဲဒီ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ မင်းသိသ
ရွေ့ အကုန်ပြောစမ်း”

မင်းချင်းယောက်ျား၏ မော့ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးအစုံတွင်
မျက်ရည်များ ဝဲနေသည်။ သာဝတ္ထိ၏ သေနာပတိချုပ်ဖြစ်သော ဝိဇ္ဇုဇ္ဈာ
မင်းသားရှေ့တွင် သူရပ်တည်မနိုင် ယိုင်လဲတော့မည့် အလားပင်။

“ပြောစမ်း မင်းမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်တို့ မျှိုသိပ်ထားရသလဲ၊ နွား
နို့ရေနဲ့ ဆေးပစ်သတဲ့ ဆိုတဲ့စကားဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

မင်းချင်းယောက်ျားသည် ဝိဇ္ဇုဇ္ဈာခြေဖမိုးရှေ့တွင် ကိုယ်ကို ပစ်
လှဲလိုက်ကာ ဗလုံးဗထွေး အသံများဖြင့် လျှောက်တင်လေသည်။

“ကပိလဝတ်ကနေ ထွက်ခွာမည့် နံနက်မှာ ကျွန်တော်မျိုးဟာ
အရှင့်မြင်းရဲ့ ခြေနင်းကွင်းကို အသင့်ကိုင်ပေးရင်းကနေ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့
ဓားမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သတိရလို့ မင်းကွန်းတဲနန်းဆီကို ပြန်သွားခဲ့ပါ
တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ. . .”

မင်းချင်း၏ အသံနစ်သွားသည်။

ထိတ်လန့်မှုက သူ့ခံတွင်းကို ပိတ်ဆို့ထားသည်။

“ပြော . . .ဆက်ပြောစမ်း၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် မသင့်စေဘူး”

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုး မင်းကွန်းထီးနန်းဆီ အရောက်မှာ တစ်ဖက်တံခါးအကွယ်က အသံတစ်ခုကို အတိုင်းသားကြား လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရောက်နေတာကို အဲဒီကျွန်မ မသိပါဘူး၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကပိလဝတ်က ကျွန်မတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ကြမ်းခင်းပျဉ် ချပ်တွေကို နွားနို့ရေနဲ့ ဆေးကြောပွတ်တိုက်နေပါတယ်။ ဆေးကြောပွတ် တိုက်ရင်းနဲ့လည်း ကျွန်မဟာ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေပါတယ်။ သူ ရေ ရွတ်တဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးကို ပြန်လည်လျှောက်တင်ခွင့် ပြုပါ အရှင်”

“ခွင့်ပြုတယ်၊ ကျွန်မ ဘာတွေပြောသလဲ”

“နွားနို့ရေနဲ့ ဆေးပစ်မှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ရဲ့ သားထိုင် သွားတဲ့နေရာ၊ ဇာတ်နိမ့်ယုတ်ညံ့သူတစ်ယောက်နဲ့ ထိတွေ့သွားတဲ့နေရာ၊ နွားနို့ရေနဲ့ဆေးပစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဝါသဘခတ္တိယာကိုများ သူတို့က မဟာနာမ မင်းကြီးရဲ့ သမီးတော် အစစ်မှတ်ပြီး ဝိဋ္ဌဗျူဘကို နေရာပေးလိုက်ကြတာ၊ ချီးမြှောက်လိုက်ကြတာ၊ ဝါသဘခတ္တိယာဆိုတာ နာဂပုဏ္ဏာဆိုတဲ့ ကျွန်မက ဖွားတဲ့ သမီးဆိုတာ နင်တို့မသိပေမယ့် ငါတို့သိတယ်တဲ့၊ ကျွန်ရဲ့ မြေး၊ ကျွန်ရဲ့သား၊ ဝိဋ္ဌဗျူဘထိုင်သွားတဲ့နေရာ၊ သူ့အသားနဲ့ထိသွားတဲ့ နေရာ၊ ကျွန်စော်နံတဲ့နေရာ နွားနို့ရေနဲ့ ဆေးပစ်မှ အဲဒီလို”

ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သော ဝိဋ္ဌဗျူဘမင်းသား၏ အသွင်မှာ မြေပြင် ထဲမှ ကျောက်ရုပ်တုကြီးတစ်ခု ရုတ်ခြည်းထိုးထွက်သည့်နယ်ဖြစ်သည်။ မင်း ချင်းယောက်ျားမှာမူ ကြောက်လွန်းသောကြောင့် မြေတွင် ပြားပြားဝပ်နေ ရာ မှ မြေကြီးထဲသို့ နစ်ဝင်သွားတော့မလား ထင်ရသည်။

“မင်း . . .သွားနိုင်ပြီ . . .၊ မင်းကို ငါအပြစ်မယူပါဘူး . . .”

ဝိဋ္ဌဗျူဘ၏ လေသံမှာ ဝမ်းခေါင်းထဲမှ ထွက်လာကာ သွားကြား ထဲမှ စိမ့်ကျလာသည့် အေးစက်တင်းခဲနေသည့် အသံ။

မင်းချင်းယောက်ျားသည် ကတုန်ကယင်ဖြင့် တဲနန်းထဲမှ ထွက် လာခဲ့သည်။ တဲနန်းထဲတွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်ရင်း ဝိဋ္ဌဗျူဘရေရွတ်လိုက် သော စကားများကို သူမကြားလိုက်တော့ချေ။

“ငါထိုင်ခဲ့တဲ့ ပျဉ်ချပ်တွေကို သာကီဝင်မင်းတွေက နွားနို့ရေနဲ့ ဆေးပစ်သတဲ့လား၊ ဆေးပစ်ကြစဉ်းလေ၊ ငါမင်းဖြစ်တော့မှ ငါထိုင်တဲ့ ပျဉ်ချပ်ကို ငါ့သဘောနဲ့ ထပ်ဆေးကြောရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါဆေးကြော မှာက သူတို့လို နွားနို့ရေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ သာကီဝင်မင်းတွေရဲ့ လည်ချောင်း သွေးနဲ့”

ဝိဇ္ဇုတ္တဘမင်းသားက သွေးကလွဲစားအမှုကို မျိုသိပ်လျက် အကြိတ် အခဲအဖြစ် မွေးမြူထားလိုက်သော်လည်း စိတ်သဘောလွယ်သော ကောသလမင်းကြီးမှာမူ မထိန်းနိုင်၊ မသိမ်းနိုင်ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ သမီးကို ဘုရင့်သမီးလုပ်ပြီး ငှါဆီပို့တယ် ယုတ်မာ လိုက်ကြတာ”

ကောသလမင်းကြီးသည် သာဝတ္ထိနန်းတော်ထဲမှာပင် ဖောက်ခွဲ လိုက်သည်။

“ဝါသဘခတ္တိယာနဲ့ ဝိဇ္ဇုတ္တဘသူတို့သားအမိကို မိဖုရား၊ ဘုရင့် သား ရှိရှိသမျှ ငါပေးထားသမျှ အဆောင်အယောင်တွေအားလုံး နုတ်ပယ် ပစ်၊ ရုပ်သိမ်းပစ်၊ ကျွန်မသားအမိကို ကျွန်အဆင့်အတန်း အဆောင်အ ယောင်နဲ့ပဲ ထားပစ်လိုက်ကြ”

ဝိဇ္ဇုတ္တဘတို့ သားအမိမှာ နေ့ချင်းညချင်းပင် အရှင်သခင်ဘဝမှ ကျွန်ဘဝသို့ နိမ့်ကျသွားကြသည်။ ကောသလမင်းကြီးမှာ ထိုမျှနှင့် မကျေ နပ်နိုင်သေးဘဲ နန်းတော်သို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသောအခါ ဘုရား ရှင်အား လျှောက်ထားတိုင်ကြားလေသည်။

မင်းကြီး၏ အမျက်ဒေါသကို ဘုရားရှင်က ငြိမ်းအေးစေတော်မူ လိုက်သည်။

“ဝါသဘခတ္တိယာသည် မဟာနာမသာကီဝင်မင်း၏ သမီးတော် တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သင်မင်းကြီး၏ ရွှေနန်းတော်၌ မိဖုရားကြီးအ ဖြစ် အဘိသိက်သွန်းခံရသူလည်းဖြစ်သည်။ ဝိဇ္ဇုတ္တဘမင်းသားသည်လည်း

ခတ္တိယဇာတ် မြတ်သော သင်မင်းကြီးကို စွဲ၍ဖြစ်သောသားတော်ဖြစ်သည်။ အမိ၏ အနွယ်သည် ပမာဏဂရုအလေးမပြုလောက်၊ အဘ၏ အနွယ်သည် သာ ပမာဏဂရု အလေးပြုလောက်သည်”

ဘုရားရှင်က ကောသလမင်းကြီးအား နှစ်သိမ့်ဆိုကာ သူဆင်းရဲ ထင်းခွေသည်မ၏ ဝမ်း၌ မွေးဖွားသော သူငယ်သည် ဆယ့်နှစ်ယူနေရာ ကျယ် ဝန်းသော ဗာရာဏသီပြည်၌ ကဋ္ဌဝါဟနမည်သော မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ ဖူးကြောင်းသာဓကဆောင်လျက် ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် ပင်ကိုအားဖြင့် သဘောကောင်းသူ၊စိတ် လွယ်သူဖြစ်ရုံသာမက ဘုရားရှင်အပေါ်၌ အထူးအားဖြင့် ကြည်ညိုသူဖြစ် သည်။ ဘုရားရှင်၏ ဆုံးမစကား၌ ခြွင်းချက်မရှိတည်ကာ အဘရဲ့အနွယ် သာ ပမာဏဂရုအလေးပြုလောက်သတဲ့ဟု ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်လျက် ဝိဋ္ဌဗျူဘတို့သားအမိအား မူလ မိဖုရားကြီးအရာ၊ သားတော်အရာအဆောင် အယောင်တို့ကို ပြန်လည်ပေးအပ် ချီးမြှောက်လိုက်လေသည်။

ဝိဋ္ဌဗျူဘကား ပြင်းထန် မြန်ဆန်လွန်းသော လောကဓံလှိုင်း၏ ရိုက်ပုတ်ချက်ပေါ်၌ စီးနင်းကာ သွေးကြေးဆပ်ရေးတည်းဟူသောအစိုင်အခဲ ကြီးကိုသာ မျိုသိပ်မှီဝဲလိုက်လေတော့သည်။

မဟာလိစ္ဆဝီမင်းသည် သူ၏ အမှောင်လောကထဲမှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာ လောကကြီးကို အမြဲမပြတ် စူးစမ်းနေတတ်သူဖြစ်သည်။ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းကွယ်ခဲ့သော်ငြား မဟာလိစ္ဆဝီမင်းသည် မိမိ၏ ဉာဏ်အသိကိုမူ၍ ထက်မြက်အောင်သာ ဆည်းပူးနေခဲ့သည်။ တက္ကသီလာကျောင်းတော်သား ဘဝက အဖြစ်များကိုလည်း မဟာလိသည် အမြဲလိုလို သတိရနေတတ် သည်။ ရောင်းရင်းများဖြစ်သော ကောသလနှင့် ဗန္ဓုလတို့ကို အောက်မေ့ နေတတ်သည်။ ကောသလမင်းသားသည် အခုအခါ တိုင်းကြီးသခင်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဖြစ်နေပေပြီ။ မလ္လတိုင်းသား ဗန္ဓုလသည်လည်း သူ၏ မလ္လတိုင်းကို စွန့်ခွာကာ ကောသလမင်းထံတွင် စစ်သေနာပတိအရာဖြင့် နေထိုင်နေသည် ဟု ကြားသိရသည်။ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကား အတူတကွရှိနေကြပေပြီ။ သုံးဦးသားအနက် မိမိသာလျှင် မျက်မမြင်ဘဝဖြင့် ဝေသာလီ၌ အထီးကျန် ဆန်နေရသည်။ သို့သော် ကောသလနှင့် ဗန္ဓုလတို့ နှစ်ဦး ရင်းနှီးနီးကပ်စွာ နေနိုင်ကြသည်ကိုတွေးပြီး မဟာလိသည် ကျေနပ်နေမိသည်။

၄၄ ❖ ချစ်ဦးညို

အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှနေ၍ မဟာလိသည် မိတ်ဆွေများနှင့် တစ်ကြိမ်
လောက်တော့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံချင်ပါသေးသည်ဟုလည်း တောင့်တမိတတ်
သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ထိုတောင့်တချက် ပြည့်ဝလာသည်။

သို့သော် မဟာလိ မျှော်လင့်ခဲ့သလိုကား မဟုတ်။ ဖြစ်လာပုံကား
မထိတ်သာ မလန့်သာပင်။

အမြင်အာရုံကွယ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော မဟာလိသည် အကြားအာရုံ၌ သူ မတူအောင် ထက်မြက်လာသည်။ ထိုအကြားအာရုံနှင့်အတူ ကြားလိုက်ရ သော အသံတစ်ခု၏ နောက်ဆက်တွဲရလဒ်ကိုလည်း အသိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန် ပိုင်းခြားတတ်လာသည်။ အသံ၏ နိမိတ်ကို မဟာလိသိလာသည်။

ယခုလည်း အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကား မဟာလိမင်း နေထိုင်ရာ နေအိမ်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ဝေသာလီမြို့တံခါးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည်။

မြို့တံခါးခုံနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ရိုက်ခတ်မိသော အသံ၊ ချွင် ချွင်ခနဲမြည်သွားသော အသံများ။ ထို့နောက် တဝေါဝေါ ဖြတ်သန်းသွား သော အသံများ။

မဟာလိသိလိုက်ရပေပြီ။ ထက်မြက်သော အကြားအာရုံတွင် ထို အသံများကို တစ်ချက်တည်း ဖမ်းမိလိုက်နိုင်ရုံမျှမက၊ ထိုအသံ ဘယ်က ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘာကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသည် ဆိုခြင်းကိုပါ သိလိုက် ပေပြီ။ အသံများထွက်ပေါ်လာရာ မြို့တံခါးငယ် အတွင်းဘက်တွင် ဝေ သာလီမင်းတို့၏ အထွတ်အမြတ်ထားရာ မင်္ဂလာရေကန်တော်ရှိသည်။ မြို့ တံခါးဆီမှ ပေါ်လာသော ချွင်ခနဲ မြည်သံသည် မြို့တံခါးခုံနှင့် ရထားဘီး တစ်ခုခု တိုက်ခတ်မိသံဖြစ်သည်။ တဝေါဝေါ အသံများကား ပြင်းစွာသော အဟုန်ဖြင့် ရထားလိုမ့်သံဖြစ်သည်။

ဤအသံသည် ဝေသာလီမင်းတို့၏ ရထားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်။ ဝေသာလီမင်းတို့ ရထားကို ဤမြို့တံခါးမှ မောင်းနှင်လျှင် အသံထွက်ရိုးထုံးစံမရှိ။ ထို့ပြင် ဝေသာလီတစ်ပြည်လုံး၌ သည်မျှ အရှိန်ပြင်းသော အသံထွက်နိုင်သည့် ရထားမျိုးမရှိ။ မောင်းနှင်သူလည်း မရှိ။ သို့ဆိုလျှင် . . .။

ဤအသံကား သူစိမ်းတစ်ရံဆံတစ်ယောက် မောင်းလာသော ရထားသံပင် ဖြစ်ချေမည်။ သည်မျှပြင်းထန်သော အသံနှင့် ဤအချိန်ဤအခါ မျိုးတွင် မင်္ဂလာရေကန်တော်ရှိရာသို့ သွားရန် မြို့တံခါးကို အသုံးပြုခြင်းသည် သူစိမ်းလူသာရဖြစ်မည်။

ထိုသူစိမ်းသည်လည်း အခြားသူမဖြစ်နိုင်။

မဟာလိလိစ္ဆဝီမင်းသည် သူ၏ဉာဏ်၌ ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိလာသော အခြင်းအရာကို ကျေးကျွန်များအား ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

“မြို့တံခါးကနေပြီး ရထားတစ်စင်း မောင်းသွားပြီ၊ ဒီရထားဟာ စစ်သေနာပတိ ဗန္ဓုလကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာတဲ့ ရထားပဲ၊ ရထားဟာ မင်္ဂလာရေကန်တော်ကို ဦးတည်သွားနေတယ်၊ ဒီအခြင်းအရာတွေ အားလုံး ကို ခြံပြီး သုံးသပ်ရင်တော့ လိစ္ဆဝီမင်းတွေဟာ ဒီနေ့ဘဲ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

မိတ်ဆွေ ဗန္ဓုလ၏ အစွမ်းကို မဟာလိမင်း ကောင်းစွာ သိထားပြီးဖြစ်လေသည်။

ဝေသာလီ၏ အဘိသေက မင်္ဂလာကန်တော်၏ အဝဏ်အတွင်း တစ်ထပ်အပြင်တစ်ထပ် စောင့်ကြပ်နေကြသော အစောင့်စစ်သည်များသည် လျှပ်မီး မိုးကြိုးသွားတစ်ခုနယ် ရုတ်တရက်ကြီး ထိုးဖောက်လာသော စစ်ရထားကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ရန်သူဟူသော အသိဖြင့် ခုံခံတိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ကြချိန်မှာပင် သူတို့အားလုံး နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ရထားပေါ်မှ စစ်သူရဲကြီး ဝေယမ်းလိုက်သော တင်းပုတ်ကြိမ်လုံးအောက်တွင် သူတို့အားလုံး မရှုမလှကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားကြသည်။ အသက်ကို လုပြေးကြရကာ မင်္ဂလာကန်တော်တံတိုင်းကို စွန့်ခွာသွားကြရတော့သည်။

အစောင့်စစ်သည်များ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားကြပြီးနောက်တွင် ရထားပေါ်မှ စစ်သူရဲကြီးသည် သန်လျက်ကို ဝင့်လိုက်သည်။ ပြင်းထန်စူးနစ်သော အသံများပေါ်လာသည်။ ထိုအသံများကား စစ်သူရဲကြီး၏ သန်လျက်သွားမှ သံနှင့် မင်္ဂလာကန်တော်ကို ကျေးငှက်များပင် မဝင်နိုင်အောင် အလုံအခြုံ ဆို့ဆီးအုပ်ဖုံးထားသည့် သံကွန်ရက်မှ သံနန်းများ ထိတွေ့သံဖြစ်သည်။

သံကွန်ရက်ကား အပိုင်းပိုင်းကျိုးပျက်သွားလေပြီ။

ရထားသည် မင်္ဂလာကန်တော်တံတိုင်း လှေကားခုံအပြင်တွင် ရပ်သွားသည်။ ရထားပေါ်မှ စစ်သူရဲကြီး ခုန်ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ရထားပေါ်တွင် အတူပါလာသော လှပချောမောသည့်မိန်းမတစ်ယောက်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရှင်မ မလ္လိကာ၊ ဒါဝေသာလီ လိစ္ဆဝီမင်းတွေရဲ့ အထွတ်အမြတ် ထားရာ အဘိသေက မင်္ဂလာကန်တော်ပဲ။ မင်းရဲ့ ချင်ခြင်းဆန္ဒအတိုင်း မင်္ဂလာကန်တော်အတွင်း ရေဆင်းချိုးပေတော့၊ မင်္ဂလာကန်တော်ရေကို သောက်သုံးပေတော့”

မလ္လိကာသည် ချစ်ခင်ပွန်းသေနာပတိ ဗန္ဓုလကမ်းပေးသော လက် ကို ကိုင်ဆွဲလျက် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

မင်္ဂလာကန်တော်သည် မလ္လိကာအား သောက်သုံးပါလှည့်၊ ချိုးပါ လှည့်ဟု ဖိတ်ခေါ်နေလေသည်။

ဗန္ဓုလ၏ ဇနီး၊ စစ်သေနာပတိကတော် မလ္လိကာသည် ကုသိနာ ရုံပြည် မလ္လမင်း၏ သမီးတော်ဖြစ်သည်။ ဗန္ဓုလနှင့် ကြာမြင့်စွာ ပေါင်းသင်း နေထိုင်သော်လည်း သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားခဲ့။

မျိုးဆက်သွေးကို လိုချင်လွန်းလှသော ဗန္ဓုလက သားသမီးမရနိုင် သော ဇနီးကို ‘မိဘအိမ်သို့သာ ပြန်တော့’ ဟု လွှတ်လိုက်သည်။ မိမိ၌ အ ပြစ်ရှိနေသော မလ္လိကာလည်း ခင်ပွန်းသည်၏ စကားကို နာယူကာ စံအိမ် တော်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သို့သော် မကြာမီ စံအိမ်တော်သို့ ပြန်ရောက်လာ သည်။

မလ္လိကာက ဗန္ဓုလအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောခဲ့လေသည်။

“နမတော် ဘာကြောင့် ပြန်လာသလဲဆိုတော့ ကုသိနာရုံကို ပြန် မယ်ဆိုပြီး မောင်တော့ဆီက ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော် လေဦးမှပဲလို့ စိတ်ကူးရပြီး သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို သွားခဲ့ ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ပြီး ဘုရားရှင်က မေးမြန်းတော်မူတဲ့အခါမှာ နမတော်ကလည်း သားသမီး မထွန်းကားနိုင်သူမို့ မိဘရပ်ထံပြန်ဖို့ ခင်ပွန်း သည်က နှင်လိုက်တဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ ဘုရားရှင် က သို့ဆိုလျှင် မိဘရပ်ထံ မပြန်နဲ့၊ သင့်ခင်ပွန်းထံသာ ပြန်သွားလို့ မိန့် တော်မူလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နမတော် ပြန်လာတာပါ”

ဗန္ဓုလသည် လက်ရုံးရည်သမား ဖြစ်သော်လည်း စဉ်းစားဆင်ခြင် ခြင်းအမှု၌ ညံ့ဖျင်းသူမဟုတ်ချေ။

“အင်း. . .အရှည်ကို သိမြင်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ သား သမီး ထွန်းကားမယ့် အကြောင်းကို မြင်တော်မူလို့ ခုလို မိန့်ကြားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကောင်းပြီ၊ မင်းပြန်သွားစရာ မလိုတော့ဘူး မလ္လိကာ၊ အရင်က လိုပဲ ပြန်နေကြတာပေါ့”

မကြာမီပင် မလ္လိကာ၌ ကိုယ်ဝန်စွဲကပ်လာသည်။ ပဋိသန္ဓေလွယ် မိန်းမသားတို့၌ အာသာချင်ခြင်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကပ်ငြိတတ်ရာတွင် မလ္လိကာ၏ ချင်ခြင်းကား ထူးခြားလှပေသည်။

“ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ အဘိသေကသွန်းရာ မင်္ဂလာကန် တော်ကရေကို သောက်လိုပါသည်။ ရေကန်တွင်း သက်ဆင်းရေချိုးချင်ပါ သည်” ဟူသော ချင်ခြင်းပင်။

ဇနီးဖြစ်သူ၏ ချင်ခြင်းကို ဖြည့်စွမ်းရန်မှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ တိုက်ခိုက် ရမည့် အရေးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗန္ဓုလသည် ဇနီးကိုချစ်ခြင်း၊ သား သမီး ရတနာရလိုခြင်းတို့အပြင် လက်ရုံး ယှဉ်ပြိုင်ရခြင်း၌ သွေးဆူမွေ့ လျော်တတ်သော သဘောရှိသူ ဖြစ်လေရာ. . .

ဗိုလ်တစ်ထောင်လေးကိုယူ၊ မလ္လိကာအား ရထားထက်တင်၍ ဝေ သာလီသို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွဲခြင်းဖြစ်လေသည်။

လိစ္ဆဝီတို့၏ မင်္ဂလာရေကန်တော်အတွင်း မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရေ ချိုးကာ ဇနီးမလ္လိကာကိုလည်း ရေချိုးစေပြီးနောက် ဗန္ဓုလသည် မလ္လိကာကို ရထားပေးတင်လျက် လာလမ်းအတိုင်း ရထားကို မောင်းနှင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်္ဂလာရေကန်တော် အစောင့်များ၏ တိုင်တန်းချက် အရ အကြောင်းစုံကို သိထားပြီးသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ခြောင်းခြောင်း ထသော အမျက်ဒေါသဖြင့် စစ်ရထားများကို ပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ငါးရာသော စစ်ရထားများကို ပြင်ဆင်၍ ဗန္ဓုလကိုလက်ရဖမ်းအံ့ ဟူ၍ စစ်ထွက်ကြသည်ကို မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းကြားသိသောအခါ ရထား များထွက်မည့်လမ်းမှ ဟစ်အော် ဟန့်တားလေသည်။

“ဗန္ဓုလ သေနာပတိနောက်မလိုက်ကြနဲ့ လိစ္ဆဝီတို့၊ သင်တို့အား လုံးဘေးတွေ့လိမ့်မယ်၊ သင်တို့အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် အသတ်ခံရလိမ့် မယ်”

မဟာလိ၏ တားမြစ်ခက်ကား အချည်းနှီးပင်. . .

လိစ္ဆဝီတို့သည် သွေးကောင်းသူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှု အလေ့အထအားဖြင့်လည်း ဗန္ဓုလကို လက်ရဖမ်းဆီးရေးဟူသော အချက်၌ အားလုံးသဘောတူညီ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပေပြီ။

မိမိ၏ အမျိုးအနွယ် လိစ္ဆဝီများ တားမရနိုင်တော့ကြောင်း မဟာလိ သိလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ. . .လိစ္ဆဝီတို့၊ တားမရရင်လည်း သင်တို့သဘောအတိုင်း လိုက်ကြပေတော့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ တက္ကသီလာမှာကတည်းက ဗန္ဓုလရဲ့ ပညာသင်ဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့လက်ရုံးအစွမ်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထားသူ ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတာတွေကိုတော့ တစ်ချက်ချင်းအောက်မေ့ဆင်ခြင်ကြပါ”

စစ်ရထားထွက်အံ့ တပြင်ပြင်ရှိနေကြသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မဟာလိသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်သာ ဤမျှ သည်းခံနားထောင်နေကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မဟာလိက စိုးရိမ်သောကကို လေးနက်မှုဖြင့် ဖိကာ မှာကြားသည်။

“လိစ္ဆဝီတို့၊ ဗန္ဓုလနောက်ကို သင်တို့လိုက်ကြတဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့ ရထားဘီး ပုံတောင်းအချက်ထိ မြေကြီးထဲ မြှုပ်ဝင်သွားတာတွေရင် အဲဒီတွေ တွဲနေရာကနေ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြပါ”

“လှည့်မပြန်ဘဲ ဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင်ကော မဟာလိ”

သွေးဆူသော လိစ္ဆဝီမင်းတစ်ပါးက မေးလိုက်သည်။

“လှည့်မပြန်ဘဲ ဆက်လိုက်ကြဦးမယ်တဲ့လား၊ ဒါဆိုရင် ရှေ့တစ်နေရာမှ မိုးကြိုးသံလို အသံကြီးတစ်သံကြားရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအသံကြားရတဲ့နေရာကနေ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြပါ”

“မပြန်ဘူး ဆက်လိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း ရှေ့ကဆက်လိုက်လို့ သင်တို့ရဲ့ ရထားဦးမှာ အပေါက်ကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို အပေါက်မြင်တဲ့ အရပ်ကနေ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြပါ၊ ရှေ့ဆက်မလိုက်ကြပါနဲ့တော့”

“မဟာလိ သင်ပြောစရာရှိတာ ဒါအကုန်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုင်း . . . ဝေသာလီသူရဲကောင်းတို့ စော်ကားလှတဲ့ ဗန္ဓုလနောက်ကို အခုပဲလိုက်ကြစို့”

၅၂ ❖ ချစ်ဦးညို

စစ်ရထားငါးရာတို့၏ ဘီးများမှ တချွင်ချွင်အသံများ၊ မြင်းဟီသံများ၊ ကြာပွတ်ငွေ့ယမ်းသံများ၊ ကြွေးကြော်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး လိစ္ဆဝိမင်းတို့သည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

မဟာလိကား တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာလျက် ကွယ်သွားကြရသော ရထားများကို မမြင်သောကြည့်ခြင်းဖြင့် ငေးမျှော်ရင်း ခေါင်းကိုသာ လေးပင်စွာ ယမ်းခါလိုက်လေသည်။

ဤလိစ္ဆဝိ ငါးရာတို့သည် မိမိ၏ စကားကို နားထောင်မည့်သူများ မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့အတူ သူတို့အားလုံး ဝေသာလီသို့ ဘယ်သောအခါမှ အသက်နှင့် ခန္ဓာတွဲလျက် ပြန်ရောက်လာကြတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မဟာလိသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ချေသည်။

တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါရင်း မလ္လိကာ သည် နောက်မှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများကို ကြားသဖြင့် လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ လိစ္ဆဝီတို့၏ ရထားများကို ခပ်ရေးရေးတွေ့လိုက်ရ သည်။

“အရှင်၊ ရန်သူလိစ္ဆဝီတွေ ရထားနဲ့ လိုက်လာကြပါပြီ”

ဗန္ဓုလသည် မြင်းဇက်ကို အကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းနှင်နေရသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်နိုင်။ ထို့ကြောင့် မလ္လိကာကိုပင် မှာရသည်။

“ရှင်မ အဲဒီရထားတွေ ရထားတစ်စီးတည်းလို တစ်ညီတည်း ဖြစ်သွားတာ မြင်ရရင် ငှါကိုပြော”

လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ ရထားငါးရာသည် တောင်ကြောလျှိုလမ်းတစ်ခု ကို ဖြတ်အလာတွင် လမ်းကျဉ်းသဖြင့် ရှေ့နောက်စီယှဉ်ဝင်ကြရသည်။ နောက်ကြောင်းကို မပြတ်ကြည့်လျက် လိုက်ပါခဲ့သော မလ္လိကာလည်း ထို အခြင်းအရာကို တွေ့သောအခါ ဗန္ဓုလကို ပြောလိုက်သည်။

“အရှင် ရထားဦးတစ်ဦးတည်းကို မြင်ရပြီ”

“ကောင်းပြီ၊ မြင်းဇက်ကြိုးတွေကို ရှင်မခဏဆွဲထားစမ်း”

မြင်းဇက်ကို မလ္လိကာလက်ထဲ ပြောင်းပေးပြီးနောက် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသော ရထားထက်မှာပင် ဗန္ဓုလသည် သူ၏ ဗိုလ်တစ်ထောင်တင် လေး၏ လေးညှို့ကိုတင်လိုက်သည်။ ဗန္ဓုလ၏ ကြီးစွာသော ခွန်အား၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်လေးကြီး၏ ပြင်းထန်သော အင်အား စစ်ရထား၏

တဟုန် ထိုးအရှိန်တို့ဖြင့် ထိုခဏမှာပင် ဗန္ဓုလ၏ စစ်ရထားသည် ပြေးနေရင်းမှာပင် ပုံတောင်းအချက်တိုင်မြေသို့ မြုပ်ဝင်သွားလေသည်။

ဤကား မဟာလိမင်း မှာကြားလိုက်သော ပထမနေရာပင်။

လိစ္ဆဝီတို့သည် ဗန္ဓုလ၏ ရထားပုံတောင်းအထိ မြေသို့ နစ်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ကြသော်လည်း ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လျက် ဆက်လိုက်မြဲလိုက်လာကြသည်။

မြေအပြင်သို့ နစ်ဝင်လျက် ရှေ့သွားမြဲသွားနေသော ရထားပေါ်မှ ပင် ဗန္ဓုလသည် နောက်တစ်နေရာခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သောအခါလေးညှို့ကို ညှို့ခတ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်တစ်ထောင်လေးကြီး၏ လေးညှို့ခတ်သံကား ကောင်းကင်မှ ရိုက်ခြန်းထစ်မြည်လာသော မိုးကြိုးသံအလား။

မဟာလိမာကြားလိုက်သည့် ဒုတိယနေရာဖြစ်သော်လည်း လိစ္ဆဝီတို့သည် မိုးကြိုးသံသို့သော လေးညှို့ခတ်သံကိုကြားလျက်ပင် ဆက်လိုက်လာကြပြန်သည်။

ရှေ့ဆက်မောင်းနှင်ရင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဗန္ဓုလသည် ရထားထက်မှ မြဲမြဲစွာရပ်လျက် ငင်ထားသော ညှို့မှ မြားတစ်စင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုမြားတံသည် လေထဲတွင် အဟုန်ပြင်းစွာ ပျံသန်းသွားပြီး၊ ငါးရာသော ရထားတို့၏ ရှေ့ဆုံးရထားဦး မြားကာကိုဖောက်ဝင်လျက် ရထားဦးတွင် ရပ်နေသော လိစ္ဆဝီမင်း၏ ချပ်ဝတ်ဆင်မြန်းရာ ရင်ဝသို့ ထုတ်ချင်းဖောက် ထိုးစိုက်သွားသည်။ ထိုမျှသာမဟုတ်၊ ဒုတိယ၊ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမစသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ကုန်သော ရထား ထိုရထားများပေါ်မှ လိစ္ဆဝီမင်းငါးရာတို့၏ ရင်ဝသို့ တိုးလျှိုပေါက် ထုတ်ချင်းဖောက်ဝင်ရောက်ပြီးမှ မြားတံ၏ လျင်မြန်သော အဟုန် ပြင်းထန်သော အရှိန်၊ ကြီးမားသော ခွန်အားတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ဖြစ်ပေါ်လာသော မြားတံ၏ ထုတ်ချင်းပေါက်မှုဖြစ်သည့်အပြင် လိစ္ဆဝီမင်းတို့မှာလည်း ပွက်ပွက်ဆူသော ဒေါသကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဗန္ဓုလ၏ မြားတံပျံသန်းဖောက်ဝင် ဖောက်ထွက်သွားခြင်းက လျှပ်စီးကဲ့သို့ မြန်လွန်းလှသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့တွင် ရင်ဝမှမြားဝင်လျက် ကျောပြင်မှ ဖောက်ထွက်သွားကြောင်းကို မသိကြ။

“ဟေ့ . . .ဗန္ဓုလသေနာပတိ၊ စောကားတဲ့ တစ်ပြည်သား ရပ်.... အခုရပ်လိုက်”

ဟစ်အော် ကြွေးကြော်မြဲ ကြွေးကြော်လျက် ဆက်လိုက်နေကြသည်။ ဗန္ဓုလသည် မလ္လိကာလက်ထဲမှ မြင်းဇက်ကြိုးကို ပြန်ယူကာ ရထားကို အရှိန်အနည်းငယ် လျှော့လိုက်ပြီးနောက် လိစ္ဆဝီမင်းများဘက်သို့ အော်ပြောလိုက်သည်။

“သင်တို့ လိစ္ဆဝီမင်းအားလုံးဟာ သေပြီးသူတွေဖြစ်တယ်၊ သေပြီးသူနဲ့ ငါစစ်မထိုးဘူး”

“ဘယ်သူလဲ၊ သေပြီးသူဆိုတာ၊ သေသူဆိုတာ ငါတို့ကို လိုက်နိုင်မလား”

“နောက်ဆုံးရထားက လိစ္ဆဝီမင်းရဲ့ ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဖွင့်ဖြေပြီး ကြည့်ကြ”

လိစ္ဆဝီတို့သည် ဗန္ဓုလစကားအတိုင်း နောက်ဆုံးငါးရာမြောက် ရထားထက်မှ လိစ္ဆဝီမင်း၏ ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဖွင့်ဖြေလိုက်ကြသည်။ ချပ်ဝတ်တန်ဆာအောက်တွင် ရဲရဲနီသော သွေးများ ရွဲစိုလျက် မြားတံ ဝင်ရောက်ဖောက်ထွက်သွားသော ဒဏ်ရာအပေါက်မှ သွေးတို့ တစ်စိတ်စိတ်ထွက်လျက်။

ထိုလိစ္ဆဝီမင်းလည်း ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဖြေကြည့်အပြီး မိမိဒဏ်ရာကို မိမိသိသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေဆုံးသွားလေသည်။

ဗန္ဓုလသည် ရထားထက်မှ အော်ပြောလိုက်သည်။

“လိစ္ဆဝီတို့၊ သင်တို့အားလုံး အလားတူ ဒဏ်ရာရထားပြီး သေပြီးသူတွေဖြစ်နေကြပြီ။ အဲဒီမြားဟာ သင်တို့ကို ဦးစွာ ဝင်ရောက်ဖောက်ထွက်သွားခဲ့တာပဲ။ အကောင်းဆုံးကတော့ သင်တို့ ဝေသာလီကိုပြန် မိမိနေအိမ်ကို မိမိပြန်၊ သားမယားတွေကို မှာစရာရှိတာတွေ မှာပြီးမှ ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဖွင့်ဖြေကြပေတော့”

မဟာလိ၏ စကားကို မနာယူခဲ့ကြသော လိစ္ဆဝီမင်းငါးရာတို့သည် ဝေသာလီသို့ကား ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပေသည်။ သို့သော် ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဖွင့်ဖြေလိုက်သည်နှင့် အတုံးအရုံးကျဆုံးသွားကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗန္ဓုလကား မလ္လိကာကို ရထားပေါ်တင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ဝေသာလီပြည်ရှိ မင်္ဂလာရေကန်တွင်း သက်ဆင်းသောက်ချိုးလိုသော ချင်ခြင်းပြည့်စုံခဲ့ပြီးနောက် မလ္လိကာသည် သားယောက်ျားများကိုချည်းဖွားမြင်ခဲ့သည်။ အစုံအစုံသော သားတို့ကို တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြိမ်တိုင် မွေးဖွားခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် သားချည်း သုံးကျိပ်နှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဖအေတူသားများ အားလုံးပင်ခွန်အားဗလ၊ သူရိသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားကောင်းများဖြစ်လာကြသည်။

အရွယ်ရောက်သောအခါ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော အတတ်ပညာများကို ဆည်းပူး တတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီး သာဝတ္ထိ၏ ကျက်သရေဆောင်များ ဖြစ်လာကြသည်။

ထိုမျှသာမက တစ်ယောက် တစ်ယောက်စီတွင် အခြွေအရံ တစ်ထောင်စီခြံရံလျက် ရှိကြလေရာ ဖခင် ဗန္ဓုလသေနာပတိနှင့်အတူ ကောသလမင်းကြီးထံ အစားဝင်ချိန်များတွင် ဗန္ဓုလနှင့် သားသုံးကျိပ် နှစ်ယောက်တို့ဖြင့် နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နှက်သွားလေတော့သည်။

သားလူစွမ်းကောင်းတို့၏ ဖခင်မိခင်အဖြစ် ဗန္ဓုလသေနာပတိနှင့် သေနာပတိကတော် မလ္လိကာတို့လည်း သာဝတ္ထိပြည်အလုံး၏ ထူးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်လာကြသည်။

သာဝတ္ထိသားတို့သည်လည်း ဗန္ဓုလအ ပေါ်တွင် ယခင်ကထက် ပို၍ ယုံကြည်အားထားလာကြသည်။ ကောသလ မင်းကြီးမှာလည်း တက္ကသီလာ ပညာသင်ဖက် သူငယ်ချင်းကို မိမိအရတော်လေစွဟု ကြီးစွာ ဝမ်းမြောက်နေတော့သည်။

သို့သော် ဤကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများသည် မည်းမှောင်သော တစ်စုံတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်းရှေးရှုနေကြောင်းကိုကား မည်သူမျှ ကြိုတင်၍ မသိနိုင်ကြချေ။

ပသေနဒိ ကောသလမင်းကြီးသည် စိတ်သဘောကောင်းသူ သောက မထားတတ်သူဖြစ်လေသည်။ သာဝတ္ထိမှာလည်း ကောသလမင်းကြီးလက်ထက်တွင် အေးချမ်းသာယာစွာ ရှိနေသောကြောင့် မင်းကြီးအနေဖြင့် တိုင်းရေးပြည်ရာများကို ဖိဖိစီးစီး အုပ်ချုပ်စရာပင် မလိုအောင် ချောမွေ့နေသည်။ သို့သော် မင်းကြီး၏ သဘောမနောကောင်းမှု၊ အေးဆေးလွတ်လပ်စွာ နေတတ်မှုများအပေါ်တွင် အခွင့်ကောင်းယူလိုသော သူအချို့ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုသူတို့ကား တရားလွတ်ရုံးမှ တရားသူကြီးများပင်ဖြစ်သည်။

ကောသလမင်းကြီးက ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လွှတ်တက်၊ လွှတ်ဆင်း၊ တရားစီရင်ခွင့် အာဏာတော်ကို ကိုယ်စားသက်ရောက်အပ်နှင်းထားခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် လွှတ်ရုံးတရားသူကြီးများသည် အကျင့်ဖောက်ပြန်လာကြသည်။

သို့ဖြင့် တံစိုးလာဘ်စားကာ မတရားသည်ကို တရားပြုလျက် အမှန်အမှားကို ကပြောင်းကပြန်လုပ်လာကြသည်။ တရားစီရင်မှုသည် မတရားသော အဆုံးအဖြတ်များဖြစ်လာကာ သာဝတ္ထိပြည်ပြည်သူအများမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်လာကြသည်။ သို့သော် ဘုရင်ကိုယ်စား အမိန့်တော်သက်ရောက်ရာ ဖြစ်သဖြင့် မတရားမှုကိုပင် အောင့်အည်းသည်းခံနေရကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် တစ်နေ့သောအခါ မတရားအဆုံးအဖြတ် ခံရသဖြင့် တရားရှုံးကြရသူများသည် လွှတ်ရုံးအနီးရောက်လာသော ဗန္ဓုလသေနာပတိနှင့် ဆုံကြသည်။ ဤတွင် တရားရှုံးသူများသည် ဗန္ဓုလထံချဉ်းကပ်ပြီး လွှတ်ရုံးတရားသူကြီးများ တံစိုးလာဘ်ယူလျက် မတရားဆုံးဖြတ်ကြောင်း အရှုံးအနိုင်သည် နေရာလွဲမှားလျက်ရှိကြောင်း တိုင်တန်းကြလေတော့သည်။

မဟုတ်မခံချင်စိတ်ရှိသလောက် စိတ်မြန်လှသော ဗန္ဓုလသည်လည်း ချက်ချင်းပင် လွှတ်ရုံးသို့ သွားကာ တရားမှုခင်းကို ပြန်လည်ခေါ်ယူ

ကြားနာစစ်ဆေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမှုအမှန်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်စီရင်ပေးလိုက်သည်။ တရားထုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကား မူလတရားသူကြီးများ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော်နိုင်သင့်သူနိုင်ကာ ရှုံးသင့်သူ ရှုံးသည့် စီရင်ထုံးဖြစ်သွားသည်။

သို့ဖြင့် ဗန္ဓုလ သေနာပတိ၏ အမည် ဂုဏ်သတင်းသည် သာဝတ္ထိတွင် ပို၍ ကျော်ကြားသွားလေသည်။ မူလကတည်းက သူရသတ္တိနှင့် လက်ရုံးစွမ်းအရာတို့ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး သူဖြစ်လေရာ ယခုလို နှလုံးရည်အမှုဖြင့် တရားမှန်စီရင်ပေးလိုက်သည်တွင် ဗန္ဓုလသည် သာဝတ္ထိ၏ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားသည်။

သာဝတ္ထိသားတို့သည် မိမိတို့၏ နှစ်သက်ခြင်းကို ဤအတိုင်းမနေဘဲ ကောင်းချီးပေး ကြွေးကြော်ကာ သာဓုခေါ်ကြပြန်သည်။

ပြည်သူတို့၏ ထိုအသံသည် ကောသလမင်းကြီးနားသို့ ပေါက်ကြားသွားပြီး မင်းကြီးက စုံစမ်းစေ၍ အဖြစ်မှန်ကို သိရသောအခါ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ငါ့ရဲ့ ရောင်းရင်း ဗန္ဓုလကို ငါအရတော်လေခြင်းကွယ်၊ ဗန္ဓုလကြောင့် သာဝတ္ထိဟာ ပိုပြီး ကြီးကျယ်လာတော့တာပဲ”

ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုမျှနှင့်အားမရ။

“ကြည့်စမ်း သာဝတ္ထိမှာ ငါ့အာဏာကိုယ်စား သက်ရောက်စေခဲ့တဲ့ လွှတ်ရုံးတရားသူကြီးတွေဟာ ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလကစပြီးဖောက်ပြန်နေကြသလဲ မသိဘူး၊ ပြည်သူတွေကလည်း သင်းတို့ရဲ့ မတရားဆုံးဖြတ်မှုကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ခေါင်းငုံ့ခံနေကြရသလဲ မသိဘူး”

စိတ်သဘောလွယ်၍ မနောဓာတ်ခံကောင်းသော ကောသလမင်းကြီးသည် ဘုရင့်အမိန့်တော်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်လေသည်။

“လွှတ်ရုံးတရားသူကြီးတွေအားလုံးကို အရာကချ၊ တရားလွှတ်ရုံးကို ဗန္ဓုလထံ အပ်နှင်း၊ တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်မှုအားလုံးကို ဗန္ဓုလတစ်ဦးတည်း ကိုင်တွယ်စီမံစေ”

အရာကျ တရားသူကြီးတို့သည် ရာထူးမဲ့သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင် တည်းမှာပင် လာဘ်ကိုပါ စွန့်လွှတ်လိုက်ကြရတော့သည်။ တံစိုးကို စားနေ ကျခံတွင်းမြိန်ခဲ့သော ထိုသူတို့သည် ဆာလောင် မွတ်သိပ်လာကြသည်။ အစာအာဟာရပြတ်၍ ဝမ်းဗိုက်ဆာလောင်ခြင်းဖြင့်ပင် ဒေါသထွက်လာ တတ်ကြသည့် သဘာဝအလျောက် ယခင်က အလျှံပယ်စားခဲ့သော လာဘ် တံစိုးလက်ဆောင်များမရှိတော့သည်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထကြလေတော့သည်။

သူတို့၏ ဒေါသမြားတံများအားလုံးသည် ဗန္ဓုလသေနာပတိဆီ သို့သာ ဖြောဖြောကျရောက်သွားကြသည်။

“သင်းကြောင့် ငါတို့ အခုလိုဖြစ်ကြရတာ၊ သင်းပျက်စီးမှ အေး မယ်၊ သင်းမရှိမှဖြစ်မယ်”

ဘုရင်နှင့် နီးကပ်စွာ ရှိနေသူတစ်ယောက်အပေါ် ဘုရင်က စိတ် ကွက် အမျက်ထွက်စေရန် တစ်ခုတည်းသော အထိရောက်ဆုံးနည်းမှာ ထို သူအား ထီးနန်း၏ အန္တရာယ်အဖြစ် သတင်းလွှင့်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရာထူးကျတရားသူကြီးများသည် အလွန်ရိုးစင်းသော်လည်း အထိ ရောက်ဆုံးဖြစ်သော ဤလက်နက်ကိုပင် ကိုင်စွဲခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့ ရာ ထူးရှိစဉ်ဘဝက သူတို့၏ အကျွေးအမွေးမကင်းခဲ့သော နန်းတွင်းအမှုထမ်း များကို အသုံးပြုကာ ဗန္ဓုလသေနာပတိအကြောင်း မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံ စွပ်စွဲချက်များ နန်းတော်တွင်း၌ သတင်းပြန့်စေသည်။

ဤအခြေအနေများကို မသိသော ဗန္ဓုလမှာ စစ်သေနာပတိအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကောသလမင်းကြီး မကြာမီကမှ ပေးအပ်ခန့်ထားခဲ့သည့် တရားသူကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း တက်ကြွစွာ အမှုထမ်းနေခဲ့သည်။ သို့ နှင့်အမျှ ဗန္ဓုလ၏ ကောင်းသတင်းမှာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျော် ကြားလာခဲ့ကာ သာဝတ္ထိပြည်သူအများကလည်း ပို၍ ပို၍သာ မြောက်စား ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။

သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော သားတို့နှင့်အတူ ယခင်ကတည်းက အခြေအရံ ပရိသတ်ပေါများလှသော ဗန္ဓုလသေနာပတိမှာ ပို၍သာ အခြေ အရံပေါများလာခဲ့သည်။ ဤအဖြစ်သည် မိမိအတွက် တစ်စုံတစ်ခု သော အန္တရာယ်ဆီသို့ ရှေ့ရှုနေကြောင်းကား ဗန္ဓုလမသိခဲ့ချေ။

“သေနာပတိဟာ သာဝတ္ထိထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည်နေ တယ်”

ဤသတင်းသည် ကောသလမင်းကြီး အနီးတွင် မီးပြင်းအတိုက်ခံ ရသော ရေဆူအိုး၏ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ပလုံစီတက်လာကြပြီးနောက် တဖောက်ဖောက် ပေါက်ထွက်နေကြသည့် အငွေ့အလျှံများနယ် တစ်ရံမခြား ပေါ်ပေါက်လာနေကြသည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် မိမိနားတွင်း ဝင်ရောက်လာသော ဤ သတင်းစကားများကို မျက်စိမှိတ်ယုံရန် အသိဉာဏ်နည်းပါးသူကား မ ဟုတ်။ ထိုနည်းတူစွာပင် အခြားတစ်ဖက်၌လည်း မင်းကြီးသည် သစ်ငုတ် တိုတစ်ခုမဟုတ်ပြန်ချေ။

သစ်ငုတ်တိုသည်ပင် အတိုက်အဖွဲ့၌ ရွံ့စောင်းလာတတ်သည့် အ လျောက် ပင်ကိုက သဘောလွယ်သော ကောသလမင်းကြီးမှာ ထိုသတင်း များကို လက်ခံရန် ခက်ခဲနေသည့် ကြားမှပင် သံသယအတွေးများ ပေါက် ဖွားလာကြတော့သည်။

“ဗန္ဓုလဟာ တက္ကသီလာမှာကတည်းက လက်ရုံးအဓိကသမား ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ယောက်ျားကောင်းတို့၏ အထွတ်အထိပ်ကို လက်ရုံး သမားအဖြစ် တည်ဆောက်ချင်တဲ့သူ”

“လက်ရုံးသမားတို့ရဲ့ အမြင့်ဆုံး ရည်မှန်းချက်က ဘုရင်မင်းမြတ် ဘဝဖြစ်မှာပဲ။ ဗန္ဓုလမှာ ဒီလိုရည်မှန်းချက်မျိုးများ ရှိနေသလား”

“သူ့ရဲ့ မလ္လတိုင်းမှာ သူမနေနိုင်ဘဲ ငှါဆီကို ရောက်လာတာက တော့ သာဝတ္ထိ အရှင်သခင်အဖြစ်ကို လိုချင်လို့များလား၊ မလ္လတိုင်းသားတွေက ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ သူ့ကို စေလိုက်တာများလား မသိ”

“ဗန္ဓုလဟာ ငှါမိတ်ဆွေဖြစ်သော်လည်း ငါနဲ့သဘာဝချင်း အစကတည်းက မတူခဲ့လေဘူး၊ သူက ဓားတစ်စင်းရဲ့ အသွားဘက်လို ထက် မြက်တဲ့သူ မဟုတ်လား”

“ကြည့်စမ်း၊ သူဟာ သာဝတ္ထိရဲ့ သေနာပတိဖြစ်နေရုံတင်မကဘူး။ ငါချီးမြှောက်လိုက်တဲ့အတွက် တရားလွတ်ရုံးအကြီးအကဲလည်း ဖြစ်နေပြီ။ သူ့မှာ စစ်ရေးဘုန်းအာဏာသာမက တိုင်းရေးပြည်ရေး ဘုန်းအာဏာပါ ပိုင်ဆိုင်နေပါကလား၊ ဒီအထဲမှာ သူ့ရဲ့ သားတွေကလည်း သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တောင်မှ၊ အားလုံးဟာလည်း အားကိုးထိုက်တဲ့ လူစွမ်းတွေချည်း၊ အင်း. . .သူ့ရဲ့ အင်အား၊ သားတွေရဲ့ အင်အား. . .ပြီးတော့ သူတို့ သားအဖ နောက်က သောင်းသောင်းဖျဖျ လိုက်ပါလာကြမယ့် တိုင်းသူပြည်သားအင်အား။ အလိုလေး ငါဟာ ငါ့ထီးနန်း ငှါအသက် လုပ်ကြံမယ့်သူကိုမှ အယုံကြီး ယုံပြီး ပုံအပ်မိပါပကော”

စိုးရိမ်သောကစိတ်ဖြင့် ပူပြင်းလောင်မြိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော မည်းမှောင်သည့် မီးခိုးလုံးကြီးများထဲတွင် အသိဉာဏ်၏ နေရာမရှိတော့။ ကောသမင်းကြီးသည် သာဝတ္ထိအရှင်သခင်အဖြစ် ချောက်ချားစွာ တွေးတောမိလေရာ အရာခပ်သိမ်းသည် တစ်ခဲနက် အမိုက်တိုက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သံသယ၏ အမြစ်များက မင်းကြီးနှလုံးကို နက်ရှိုင်းစွာ ကုပ်တွယ်လိုက်ကြပြီဖြစ်လေရာ ကောသလမင်းကြီးသည် လျှို့ဝှက်စွာ စီမံလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် သာဝတ္ထိပြည်၏ တိုင်းစွန်ပြည်နား ဒေသတစ်ခု၌ သူပုန်သူကန်များ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ထိုသူပုန်သူကန်များကို ဗန္ဓုလနှင့်သားများက သွားရောက်နှိမ်နင်းရန် ဘုရင့်အမိန့်တော် ထွက်လာသည်။ ပစ္စန္နရစ်အရပ်များသည် သူပုန်ဘေးကြောင့် ပျက်စီးမတတ်ဖြစ်နေပြီဟု ဆိုကာ သေနာပတိကိုယ်တိုင် နှိပ်ကွပ်စေဟု အမိန့်ထုတ်သည်။

ထို့ပြင် ဗန္ဓုလ၏ စစ်တပ်ကြီးထဲတွင် အထူးအစွမ်းထက်မြက်သော စစ်သူကြီးများကိုပါ အားဖြည့်ကူပံ့ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဗန္ဓုလလည်း သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ သူပုန်များ ထကြွသည်ဆိုသော တိုင်းစွန်ဒေသသို့ စစ်ချီခဲ့လေသည်။

ပုန်စားထကြွသည်ဆိုသော တိုင်းစွန်ဒေသသို့ စစ်ချီခဲ့လေသည်။

ပုန်စားထကြွသည်ဆိုသော ထိုသူပုန်များသည် သူပုန်အယောင်ဆောင် မင်းချင်းများဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်အင်အား အဖြည့်အကူ ထည့်ပေးလိုက်သော စစ်သူကြီးများမှာလည်း ဗန္ဓုလနှင့် သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့အား အပြီးတိုင် ကွပ်မျက်လုပ် ကြံကြမည့်သူများဖြစ်ကြောင်း ဗန္ဓုလနှင့်သူ၏ သားများ မသိကြချေ။

သို့ဖြင့်ပင် သူပုန်များထကြွသောင်းကျန်းနေသည်ဆိုသော ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်သို့ ဗန္ဓုလသေနာပတိနှင့် သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သောသားတို့ ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် တိုက်ပွဲဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမဖြစ်ပွား။ သူပုန်ယောင်ဆောင်ထားသော လျှို့ဝှက်မင်းချင်းများသည် ဗန္ဓုလတို့ သားအဖတပ်များ ချီတက်လာပြီဟု သတင်းရကတည်းက ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့ကြပေပြီ။

ဗန္ဓုလသေနာပတိသည် သူပုန်မရှိသော ဒေသသို့ ချီတက်လာပြီးမှ အချည်းနှီးမဖြစ်စေရဘဲ၊ အရပ်ရပ် အနေအထား အားလုံး စနစ်တကျ ရှိအောင် ယခင်က သူပုန်သတင်းကြောင့် ချောက်ချားဆုတ်ယုတ်ခဲ့သည်များကို ပြန်လည် စည်ပင်သက်ငြိမ်အောင် စီမံပေးခဲ့ပြီးမှ သာဝတ္ထိသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ပြည်တော်ပြန်တပ်သည် သာဝတ္ထိနှင့် မနီးမဝေး ဒေသတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ ဗန္ဓုလနှင့် သားများသည် စိတ်ချလက်ချပင် တပ်ဖြုတ်၍ စခန်းချနားနေရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ဗဟိုတဲ့ကြီးတွင် ဖခမည်းဖြစ်သူ ဗန္ဓုလသည် လည်းကောင်း၊ ဝိုင်းရံလျက် ရှိသော တဲငယ်သုံးဆယ်နှစ်လုံးတွင် သားသုံးဆယ့်နှစ်ယောက်တို့သည် လည်းကောင်း အေးဆေးစွာပင် အနား ယူနေကြသည်။

စီးနင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုမှာ တစ်ချိန်တည်းတစ်ပြိုင်တည်းပင်၊ ဗန္ဓုလနှင့်သားများသည် ပြည်တော်ဝင်ရန်သာ ရှိတော့သဖြင့် ဆောင်စား၊ လေးမြားတို့ကို ကိုယ်မှ ဖြုတ်ခွာလျက် လက်နက်မဲ့ ဗလာကိုယ်ဖြင့် အပန်းဖြေနေကြစဉ်မှာပင် လုပ်ကြံသူများ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုပင် အလျဉ်းမပေါ်ပေါက်လိုက်၊ လျှို့ဝှက်စေလွှတ်ထားသော လူစွမ်းကောင်း သူရဲများသည် စက်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေကြသော ဗန္ဓုလနှင့် သားများအား အလွယ်တကူပင် လုပ်ကြံလိုက်နိုင်သည်။ ကိုယ်မှ လွင့်စင်သွားသော ဦးခေါင်းများပေါ်မှ ပြူးကျယ်မျက်လုံးအစုံများက မိမိတို့ ဘာကြောင့် အလုပ်ကြံခံလိုက်ရသည်ကိုပင် မသိတတ်သော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် အံ့သြကြီးစွာ ပွင့်ဟနေဆဲ။

မလ္လတိုင်းသား သူရဲကောင်းကြီးနှင့် သူ၏ သားများကား အကောက်ညဏ်နှင့် သံသယအာဇာတတို့အောက်တွင် အသက်ကို ပေးအပ်လိုက်ကြရတော့သည်။ အသတ်ခံလိုက်ရသူ ဗန္ဓုလတို့ သားအဖအပါအဝင် မည်သူမှ မသိလိုက်ကြသော လျှို့ဝှက်ပိရိသည့် လုပ်ကြံမှုကြီးပင်တည်း။

လျှို့ဝှက်စေလွှတ်ထားခဲ့သော သူလျှိုမင်းချင်းများလျှောက်တင်ချက်ကို နားထောင်ရင်း ကောသလမင်းကြီးသည် အပိုင်းအခြားမရှိ တုန်လှုပ်ပြိုကွဲလာသည်။

“သေနာပတိနှင့် တကွသော သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့အား အမိန့်တော်အတိုင်း လုပ်ကြံပြီးစီးထမြောက်ပါကြောင်း”

ဟူ၍ လျှောက်တင်လာချိန်ကမူ ကောသလမင်းကြီးသည် ထီးနန်းအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးလေပြီဟူ၍ စိတ်အေးသွားသည်။ သို့သော် မင်းကြီး၏ ထိန်လန့်မှုသည် အကုန်အစင် ပျောက်ကွယ်မသွားသေး။

ဗန္ဓုလ သေနာပတိကတော် မလ္လိကာနှင့် ချွေးမသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့ကျန်သေးသည်။ မိန်းမသားများဖြစ်စေကာမူ သူတို့ကို အပေါ့အလျော့တွက်၍မရ၊ ထို့ထက်မူ ခင်ပွန်းသည်များအား အဆုံးရှုံးခံထားရသော မိန်းမသားများ ဖြစ်သောကြောင့် ကြေကွဲနာကြဉ်းမှုများနှင့်အတူ သူတို့ သည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အန္တရာယ်ပေးသူများ ဖြစ်လာနိုင်ပေ သည်။

ထို့ကြောင့် ကောသလမင်းကြီးသည် သေနာပတိကတော် မလ္လိကာထံသို့ လျှို့ဝှက်အထောက်တော်များ စေလွှတ်ထားခဲ့သေးသည်။ ယခုထိုအထောက်တော်များထံမှ ကြားသိရသော သတင်းကို မင်းကြီးသည် နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားနေလျက်ကပင် မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

“သေနာပတိနဲ့ သားများကို လုပ်ကြံလိုက်တဲ့နေ့မှာပဲ သေနာပတိ ကတော်က သူတို့ရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးနဲ့တကွ ရဟန်းငါးရာတို့အား ဆွမ်းအမှုလုပ်ကျွေး ပူဇော်နေခဲ့ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

“အင်း ဒါဖြင့် သူ့လင်၊ သူ့သားတွေအကြောင်း မလ္လိကာမသိသေး ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါ အရှင်မင်းကြီး၊ ဆွမ်းကပ်မယ့် နံနက်စောစောကပဲ မလ္လိ ကာဟာ သူ့လင်နဲ့ သူ့သားတွေသတင်းကို သဝဏ်လွှာအရ သိပြီးခဲ့ပါပြီ”

“အင်း. . .အဲဒီတော့. . .”

“မလ္လိကာဟာ ဒီသတင်းကို သူ့ချွေးမများ အပါအဝင် ဘယ်သူတစ် ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပြောဘဲ သဝဏ်လွှာကို ရင်ခွင်ကိုယ်ကျပ်အတွင်းမှာ ထားပြီး ရဟန်းသံဃာများကိုသာ ဆွမ်းပြုစုလုပ်ကျွေးနေခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်. . .မလ္လိကာက ဒီလိုနေနိုင်သတဲ့လား”

“သည်မျှသာမကသေးပါ အရှင်မင်းကြီး၊ ဆွမ်းလှူပြီးလို့ ထော ပတ်အိုးကို ယူဆောင်ကြစဉ်မှာ မထေရ်မြတ်တို့ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ထောပတ် အိုးကြီးဟာ မတော်တဆကွဲသွားခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးက ထောပတ်အိုးကွဲတာကို အကြောင်း ပြု၍ ကွဲပျက်ခြင်း သဘောရှိသော ဝတ္ထုဖြစ်၍ ကွဲပျက်သွားခဲ့ပြီ၊ ထွေရာလေးပါး စိတ်မပျံ့နဲ့လို့ ဆုံးမမိန့်ကြားတော်မူပါသတဲ့”

ကောသလမင်းကြီးသည် ငြိမ်သက်ဆွန့်ရှားစွာနားထောင်နေမိ သည်။

“ဒီအခါမှာ မလ္လိကာဟာ ရင်ခွင်ထဲက သဝဏ်လွှာကိုထုတ်ပြီး ‘အရှင်ဘုရား သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့နဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သေနာပတိတို့ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရတဲ့အကြောင်း ကြားသိစေတဲ့ ဟောဒီသဝဏ်လွှာ ကို တပည့်တော်မ မဆွကတည်းက ရခဲ့ပါတယ်. . .၊ ဒီ အကြောင်းကြား၍ သော်မှ တပည့်တော်မ ထွေရာလေးပါး စိတ်မပျံ့လွင့်ခဲ့ပါ ဘုရား’ လို့ လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် ပလ္လင်ထက်တွင် ထိုင်နေရင်းမှပင် အဆမတန် သေးငယ်သွားပြီဟု ကောသလမင်းကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ချောက်ချောက်ချားချား အသံတစ်စသည် မင်းကြီး၏ တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းများကြားမှ ကစဉ့်ကလျား ထွက်ကျသွားသည်။

“အဲ. . .အဲဒီနောက်တော့ကော”

“သံဃာတော်များကို ဆွမ်းပြုလုပ်ကျွေးပြီးနောက်မှာ မလ္လိကာဟာ ချွေးမသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကို စုဝေးခေါ်ယူပြီး သမီးတို့ရဲ့ အရှင်သခင်လင် ယောက်ျားများဖြစ်တဲ့ ငှါသားတွေဟာ ငှါခင်ပွန်းသခင်နဲ့အတူ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲ အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြပြီ၊ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ ရှေးရှေး အတိတ်ကံ အကျိုး အတိုင်း သူတို့ ခံစားသွားကြတာပဲ၊ မငိုကြွေးကြနဲ့၊ မပူဆွေးကြနဲ့၊ မစိုးရိမ် ကြနဲ့၊ ကောသလမင်းကြီးအပေါ်မှာလည်း တစ်စိုးတစ်စေ့မျှ အထင်အမြင် လွဲ မှားခြင်း၊ ပြစ်မှားခြင်း၊ မရှိကြနဲ့လို့ ဆုံးမစကားပြောကြားခဲ့ပါတယ် အရှင် မင်းကြီး”

ဆောက်တည်ရာမရှိတော့သူမှာ မလ္လိကာနှင့် ချွေးမများ မဟုတ် တော့ဘဲ ကောသလမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ချောက်ချား ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ ကြေကွဲပူလောင်ခြင်းတို့က ဆီးတားမရ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နောင်တ သံဝေ ဂတို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဖိစီးလာကြသည်။

“ငါ. . .ငါ အခုပဲ မလ္လိကာထံသွားပြီး တောင်းပန်စကားပြောမယ်၊ သူနဲ့ ချွေးမတွေကို ငါတောင်းပန်ရမယ်”

ပြည့်ရှင်မင်းသည် လင်သေမုဆိုးမများရှေ့မှောက်၌ သိမ်ငယ်အား နည်းစွာ တောင်းပန်စကားဆိုလေသည်။ မလ္လိကာနှင့် ချွေးမသုံးကျိပ်နှစ် ယောက်တို့က ကောသလမင်းကြီးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်ကြသည်။

“မလ္လိကာ. . .မင်းရဲ့ ချွေးမတွေကို ကိုယ်စားပြုပြီး မင်းကျွန်ုပ်ဆီ က လိုရာဆုတောင်းပါ၊ ကြိုက်ရာဆုတောင်းပါ”

မင်းကြီး၏ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်အသွင်ကို မလ္လိကာက တည်ငြိမ်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ “အရှင်မင်းကြီး၊ ဘုရားကျွန်တော်မတို့ ဆုယူပြီးသားပဲ ရှိပါစေတော့” အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သိသိသာသာ အိုမင်းသွား သော ကောသလမင်းကြီးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် နန်းတော်သို့ ပြန်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မင်းကြီးပြန်သွားပြီးမှ မလ္လိကာသည် သေဆုံးသူများအတွက် ဆွမ်း
သွပ်ပြီးနောက် ရေချိုးသန့်စင်ကာ နန်းတော်သို့ ဝင်သည်။

မင်းကြီးထံမှောက် ရောက်သောအခါ ပကတိသော ငြိမ်သက်
အသွင်ဖြင့်. . .

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မတို့အတွက် အခြားဆုကို အလိုမရှိ
ပါ။ ကျွန်တော်မနဲ့ ချွေးမများကို မိဘနေအိမ်ပြန်ဖို့သာ အခွင့်ပြုတော်မူပါ
တော့”

ချွေးမများကို အသီးသီးသော မိဘများနေအိမ်သို့ ပြန်ပို့ပြီးနောက်
မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကုသိနာရုံပြည် မိဘနေအိမ်သို့ ပြန်သွားသော မလ္လိကာ
ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်ရင်း ကောသလမင်းကြီးသည် နောင်တသံဝေဂ
မီးလျှံများအကြား၌ ပူလောင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မိမိ၏ မိတ်ဆွေရင်းများလည်းဖြစ်၊ တက္ကသီလာကျောင်းနေဖက်
အဆွေတော်လည်း ဖြစ်ရုံသာမက သာဝတ္ထိ၏ အားကိုးရာ လက်ရုံးကြီးဖြစ်
လေသော ဗန္ဓုလသေနာပတိ မရှိတော့သည့်အချိန်မှစ၍ ကောသလမင်း
ကြီးသည် စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးသွားခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် သေနာပတိကတော် မလ္လိကာ သာဝတ္ထိကို စွန့်ခွာ
သွားခြင်းက မင်းကြီးကို ပို၍ ထိခိုက်စေခဲ့သည်။ မလ္လိကာသည် ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူ ဗန္ဓုလသေနာပတိတွင် လုံးဝအပြစ်မရှိကြောင်းကို ပြသသွားသည်
သာမက မတရား အကွပ်မျက်ခံရခြင်းကိုပင် တရားနှလုံးသွင်းလျက် ခွင့်
လွှတ်ပြသွားခဲ့သည်။

လိုရာဆုကိုတောင်းရန် မင်းကြီးက ခွင့်ပေးရာမှာပင် ချွေးမသုံး ကျိပ်နှစ်ယောက်နှင့်တကွ မိမိကိုပါ မိဘရပ်ထံ ပြန်ခွင့်ပြုရန်ကိုသာ ဆုအဖြစ် တောင်းခဲ့သည်။ မလ္လိကာ၏ ရပ်တည်မှုသည် မိန်းမသားတို့၏ နူးညံ့သော ကြံ့ခိုင်မှုဖြစ်သည်။ မတရားအပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်းအတွက် လက်တုံ့လက်စား မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ခြေဖျက်ပြသွားခဲ့သည်။

မလ္လိကာ၏ တုံ့ပြန်ချက်သည် ကောသလမင်းကြီးကို ပို၍ အထိနာ စေခဲ့သည်။ ယခုအခါ ကောသလမင်းကြီး၌ ချစ်ခင်လေးစားယုံကြည်အပ် သော မိတ်ဆွေကြီး ဗန္ဓုလလည်း မရှိတော့ပြီ။ သေနာပတိကတော်ကလည်း ခင်ပွန်းသည်ကို ဆုံးရှုံးရပြီးနောက်တွင် မိမိနှင့်တကွ သာဝတ္ထိအဖွဲ့အစည်း ကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

နောင်တမီးလျှံတို့က ကောသလမင်းကြီးအား အချိန်တိုင်းမှာပင် လောင်မြိုက်နေကြသည်။ ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုကို မင်းကြီးသည် မင်းစည်း စိမ်ဖြင့် အစားထိုး၍ မရတော့။ ပင်ကိုကပင် စိတ်နှလုံးနူးညံ့၍ သဘော လွယ်တတ်သော ကောသလမင်းကြီးသည် ဤကြေကွဲဖွယ်အပြစ်၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ချေ။ နန်းဦးဆောင် လေသာပြတင်းဝတွင် အငေးသားရပ်လျက် အိပ်စက်ခြင်းမဲ့ညဉ့် များကို ဖြတ်သန်းလျက် မင်းကြီးသည် ပူပန်ကြေကွဲမှု ဝဲဩဇာတွင် နစ်မြုပ်နေခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မင်းကြီးသည် မိမိ၏ အပူမီးကို သက်သာရာရစေ တော့ဟု ရည်ရွယ်လျက် ဗန္ဓုလသေနာပတိအပေါ် ပြုမိသော မှားယွင်းမှု ကြီးအား အစားထိုးဖြေသိမ့်နိုင်မည့် နည်းလမ်းတစ်ခု ရွေးချယ်မိသည်။ ထို နည်းလမ်းမှာ အခြားမဟုတ်။ လစ်လပ်သွားသော သေနာပတိရာထူးတွင် ဗန္ဓုလတူဖြစ်သူ ဒီဃကာရာယနအား ခန့်အပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တူဖြစ်သူအား သေနာပတိအဖြစ် ခန့်ထားချီးမြှောက်လိုက်ခြင်း အားဖြင့် ဦးကြီးတော်အပေါ် ပြုမိမှားခဲ့သော အမည်းစက်ကြီးကို ဖုံးကွယ်နိုင် ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ်ကောသလမင်းကြီးအဖို့ ဤနည်းမှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိနိုင်တော့။ သေနာပတိကတော် မလ္လိကာအား ဗန္ဓုလအတွက် အသက်လျော်ကြေးအဖြစ် ချီးမြှင့်မြှောက်စားရအောင်လည်း မလ္လိကာကမရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ဒီဃကာရာယနကိုသာ စစ်ရေးအရ အမြင့် ဆုံးဖြစ်သော သေနာပတိရာထူးချီးမြှင့်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗန္ဓုလအပေါ်ကြီးကျယ်မှားယွင်းစွာ ကွပ်မျက်ခဲ့မိသော အပြစ်ကြီးကို ဤနည်းဖြင့် ဖြေသိမ့်စရာ ရနိုင်ကောင်းရဲ့ဟု ကောသလမင်းကြီး မျှော်လင့်ခဲ့လေသည်။

ဒီဃကာရာယနသည် ဗန္ဓုလ၏ တူဖြစ်သည့်အလျောက် စစ်သူရဲတို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မလ္လတိုင်းသားတို့၏ သွေးမျိုးဖြင့် သွေးဆူတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဦးကြီးတော် ဗန္ဓုလအပေါ်တွင် တကယ်ပင် ချစ်မြတ်နိုးလေးစားကြည်ညိုသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးကြီးတော်နှင့်တကွ မိမိ၏ နောင်ညီဆွေရင်းများဖြစ်သော သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့ မင်းမိန့်ဖြင့် အလုပ်ကြံခံလိုက်ရကြောင်းကို စတင်ကြားသိခဲ့ရချိန်က ဒီဃကာရာယနသည် လက်နက်စွဲကာ ကောသလမင်းကြီးကို ပုန်ကန်ရန် စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။

သို့သော် အရီးတော် မလ္လိကာ ရှိနေသေးသောကြောင့် အရီးတော်၏ အရိပ်အကဲကို ဦးစွာ စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အရီးတော်သည် ကုသိနာရုံသူပီပီ ဦးကြီးတော်အတွက် လက်စားချေတော့မည်ဟု ဒီဃကာရာယန ထင်ခဲ့သည်။ ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အရီးတော်က ချွေးမများကို ဖျောင်းဖျဆုံးမကြောင်း၊ ကောသလမင်းကြီးအပေါ် မပြစ်မှားကြရန် သတိပေးကြောင်း ကြားရသောအခါ ဒီဃကာရာယန အံ့ဩသွားရသည်။ ထိုဖြစ်ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ပြည်ဖုံးကားချကာ အရီးတော် မလ္လိကာသည် ကုသိနာရုံသို့ ပြန်သွားကြောင်း၊ သာဝတ္ထိကို စွန့်ခွာသွားကြောင်း သိရသောအခါတွင်မူ ဒီဃကာရာယန တုန်လှုပ်သွားသည်။

“အရီးတော်က ဒီကြံစည်မှုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ကျောခိုင်းသွားပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ဦးရီးတော်နဲ့ နောင်ညီတို့ရဲ့ သွေးတွေကို ဘယ်တော့မှ အခြောက်မခံနိုင်ဘူး” ဟု ဒီဃကာရာယနတစ်ကိုယ်တည်းကြုံးဝါးခဲ့သည်။ လက်စားချေရေးတည်းဟူသော အစာအာဟာရကို စားသုံးရင်း ဒီဃကာရာယနသည် အချိန်အခွင့်ကိုသာ စောင့်နေခဲ့သည်။

သို့သော် သူစောင့်ဆိုင်းနေစဉ်မှာပင် မထင်မှတ်သော အခြင်းအရာတစ်ခုက ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သာဝတ္ထိ၏ စစ်သေနာပတိ။ စစ်ရေးစစ်ရာအမြင့်ဆုံးသော ရာထူး၊ ဦးကြီးတော်ရရှိခဲ့သည့် အဆင့်အရာ၊ ဤရာထူးအဆောင်

အယောင်ကို မိမိပိုင်ဆိုင်လိုက်သောအခါ ဒီဃကာရာယနသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“သင့် ဦးရီးတော်ရဲ့ အရိုက်အရာကို သင်သာ ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် ဒီဃကာရာယန၊ သာဝတ္ထိရဲ့ သေနာပတိအရာဟာ သင်နဲ့သာ အသင့်မြတ်ဆုံးပါ” ဟု ကောသလမင်းကြီးကဆိုသည်။

ဤတွင် ဒီဃကာရာယနသည် လက်စားချေရေး အစီအစဉ်များ အားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်သည်။ မင်းကြီးပေးသော သေနာပတိရာထူးကိုလက်ခံလိုက်သည်။

သို့သော် ကြီးကျယ်မြင့်မားလှသော ဤရာထူးအဆောင်အယောင်အောက်တွင် မိမိ၏ မလ္လတိုင်းသားသွေးများက ပြီးပြေငြိမ်သက်မသွားခဲ့ကြောင်းကို ဒီဃကာရာယန တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့လေသည်။ “ငါ့ဦးရီးတော်ကို သင်းအပြစ်မဲ့ သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်” ဟူသော နာကြည်းချက်က သေနာပတိ ရာထူးကြောင့် ပျက်ပြယ်မသွားခဲ့။

“သင့်ရဲ့ အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို သေနာပတိရာထူးပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာပြီ၊ ကောသလမင်းကြီး သင်ကတော့ ဦးကြီးရဲ့ အရိုက်အရာကို တူဖြစ်သူထံ လွှဲပြောင်းဆက်ခံ ပြုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သင့်မကောင်းမှုကြီးကနေ လွတ်ကင်းသွားပြီမို့ ထင်ချင်ထင်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ခံရသူဟာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဖူးလေ”

ဒီဃကာရာယနသည် ဤသို့ပင် တစ်ကိုယ်တည်း ကြိုးဝါးတတ်လာခဲ့သည်။ ကလဲ့စားချေရေးဟူသော မျိုးစေ့က ဒီဃကာရာယန၏ နှလုံး၌ အခိုင်အမြဲ စွဲတည်ခဲ့လေရာ ယင်းမှသည် အညွန့်အညောက်တို့က အားကောင်းရှင်သန်စွာ ဆက်လက်ကြီးထွားလာခဲ့လေတော့သည်။

မေဒါဠုပနိဂုံးသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ပိုင်နက်နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ တည်ရှိသောဒေသတစ်ခုဖြစ်သည်။

ထိုနိဂုံးနှင့် မနီးမဝေး တောစပ်တစ်နေရာတွင် သစ်ခက်တဲနန်း၏ အမိုးတံစက်မြိတ်အောက်မှ အဘိုးအိုတစ်ဦး ထွက်လာကာ ပျပျရေးရေးမြင်နေရသည့် မေဒါဠုပနိဂုံးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်သည်။ အဘိုးအိုကား အိုမင်းပြီဖြစ်၍ ဇရာ၏ ထုထောင်းဖိစီးမှုတို့က အတိုင်းသားကျရောက်လျက်ရှိသည်။

အနည်းငယ် ဝဖိုင့်သော ခန္ဓာကိုယ်တွင် အသားအရေများက ပျဉ်းတွဲလျော့ရည်းစွာ မှီခိုနေကြပြီး မေဒါဠုပနိဂုံးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးများမှာလည်း မှုန်သီရီဝေနေကြသည်။

ထိုအဘိုးအိုကား ကောသလမင်းကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ်ရှိခဲ့လေပြီ။

အရွယ်ကောင်းစဉ်ကလို အစားအသောက်ကိုလည်း မက်မက်မောမော မသုံးဆောင်နိုင်တော့။ မင်းစည်းစိမ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားခဲ့သော်လည်း ခံစားစံစားမှုများအားလုံးကို ယခုအခါ ဇရာက ပြန်လည် ဝါးမြှဲစားသောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် တဲနန်းတံစက်မြိတ်မှနေ၍ နိဂုံးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း တဲနန်းအတွင်းရှိ အမှုထမ်းတစ်ယောက်အား လက်ဝှေ့ယမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“သေနာပတိ ဒီဃကာရာယနကို ငါတွေ့ချင်တယ်”

အမှုထမ်းထွက်သွားပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ဒီဃကာရာယန သည် မင်းကြီးထံ ရောက်လာသည်။

ဒီဃကာရာယနသည် လျှောက်ပတ်သော အနေအထားဖြင့် မင်းကြီးရှေ့၌ ခစားနေသော်လည်း မင်းကြီးကို ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများကမူ စူးရှတင်းမာနေသည်။

“သင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာကို ကျွန်ုပ် လာခဲ့ရာမှာ အခြံအရံအနည်းငယ်မျှသာ ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ အမှန်တော့ ကျွန်ုပ် လို အဘိုးအိုတစ်ဦးဟာ ဘုရားရှင်ထံကို တစ်ကိုယ်တည်း အဖူးမြော်ဝင်သင့် တယ်မဟုတ်လား။”

ဒီဃကာရာယနသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဒီဃကာရာယနသည် စကားပြန်မဆိုဘဲ အမိန့်တော်ကို နာခံပါကြောင်း ဦးညွှတ် ရှိ၍သာ အရိပ်အခြည်ပြလိုက်သည်။

များမကြာမီတွင် ကောသလမင်းကြီးသည် မေဒါဠုပနိဂုံးရှိရာသို့ သွား၍ ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားသည် မင်းမြှောက်တန်ဆာငါး ပါးကိုလည်း ဒီဃကာရာယနလက်ထဲသို့ လွှဲအပ်ခဲ့လေသည်။ ဒီဃကာရာယနလည်း မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို ကိုင်ဆောင်လျက် မေဒါဠုပနိဂုံးမှ သစ်ခက်တဲနန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

သစ်ခက်တဲနန်းဝသို့ ဒီဃကာရာယနရောက်လာသောအခါ တဲနန်းတွင်းမှ မင်းပျိုမင်းလွင်တစ်ပါး ထွက်လာသည်။ ပျိုမြစ်နုနယ်သော ထို မင်းသားက ဒီဃကာရာယနကို မေးလိုက်သည်။

“ခမည်တော် မင်းကြီး ပြန်လိုက်မလာသေးဘူးလား သေနာပတိ”

ဒီဃကာရာယနက နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်ကို လက်နှင့်သပ်ရင်း ပြုံးလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးအပြည့်အစုံသံတော်ဦးတင်ပါ့မယ်၊ ဝိဇ္ဇုဠုဘအရှင် သား”

ဝိဇ္ဇုဠုဘကငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။ ဒီဃကာရာယန အဆက်မပြတ် တရစပ်ပြောလျက်ရှိသည်။ ဒီဃကာရာယန၏ သံတော်ဦးတင်ချက်များမှာ အတိတ်ကအကြောင်းများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် . . . ဒီဃကာရာယနဆောင်သော အတိတ်မှာ ဗန္ဓုလ သေနာပတိအကြောင်း

မဟုတ်။ မလ္လိကာအကြောင်းမပါ။ ဦးကြီးတော်နှင့် အရီးတော်အကြောင်းတို့ကို ဒီဃဃာရာယနသည် တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မပါစေရဘဲ လိမ္မာကျွမ်းကျင်စွာ အစီရင်ခံနေလေသည်။

“အဲဒီတုန်းက အရှင့်သား ထိုင်တော်မူခဲ့တဲ့ ခုံကြမ်းပြင် ပျဉ်ချပ်နေရာကို နွားနို့နဲ့ ဆေးကြောရင်း ဝါသဘခတ္တိယာ ကျွန်မရဲ့ သားထိုင်သွားတဲ့နေရာကို နာနာကြီးဆေးကြောပစ်မှလို့ ပြောခဲ့သေးတာကော အရှင့်သား”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် ဒီဃကာရာယန၏ စကားလုံးများကို ကြားနေရင်းဖြင့် မဝေးသေးသော အတိတ်ဆီမှ ဖြစ်ရပ်များကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ကောသလမင်းကြီးကလည်း ငါသို့သော ဘုရင့်ထံ ကျွန်မကို ဆက်သတဲ့လား၊ ဝါသဘခတ္တိယာနဲ့ သူ့သား ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘတို့ကို ယခုရှိဆဲ အဆောင်အယောင်စည်းစိမ်တွေက အကုန်လုံးရုတ်သိမ်း၊ ကျွန်အဆင့်အတန်းနဲ့သာ နေစေလို့ အမိန့်တော်ထုတ်ခဲ့တာကော အရှင့်သား”

ဒီဃကာရာယနက မနားမနေ ဆက်ပြောနေသည်။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ဖြင့် နီရဲလာသည်။ ကျွန်မနှင့် သားဟူသော ဖိနှိပ်ချက်ဖြင့် အဆောင်အယောင်မှ နှုတ်ပုံ၊ ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ပြီးမှ မိမိတို့ သားအမိကို မူလအဆောင်အယောင်အတိုင်း ပြန်လည်ထားရှိပုံ၊ ထို့နောက် မိမိထိုင်ခဲ့သော ပျဉ်ချပ်ကို နွားနို့ဖြင့် ဆေးကြောပြီဟု ကြားသိရစဉ်က မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးဝါးခဲ့သော စကားများ။

ဪ... သာကီဝင်မင်းတွေက ငါထိုင်ခဲ့တဲ့ ပျဉ်ချပ်ကို နွားနို့နဲ့ ဆေးကြောသတဲ့လား။ ဆေးနှင့်ကြဦးပေါ့၊ ငါမင်းဖြစ်တဲ့အခါကျမှ အဲဒီပျဉ်ချပ်ကို သင်းတို့ သာကီဝင်တွေရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ထပ်ဆေးပစ်ရမယ်ဟေ့။ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် ဒီဃကာရာယနလက်ထဲမှ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ဦးရီးတော် ဗန္ဓုလသေနာပတိနှင့် ပတ်သက်၍ နာကြည်းချက်ရှိထားသော ဒီဃကာရာယနသည် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ၏ နှလုံးအား ထိခိုက်စူးရှစေမည့် စကားလုံးများကိုချည်း နာနာကြီး ဖိပြောလျက် ရှိသည်။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘကိုယ်တိုင်ကလည်း မဝေးသေးသော အတိတ်ဆီမှ မိမိ၏ နာကြည်းချက်များကို ပြန်လည်ခံစား တွေးတောရင်း ဒီဃကာရာယန၏ စကားများကို နားထောင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးအကြားတွင် မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးက ပြုံးပြုံးပြက် အရောင်ထွက်လျက်။

နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဦးသား နားလည်သဘောပေါက်စွာ အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ အရှင်သား”

ဒီဃကာရာယန၏ ထိုမေးခွန်းသည် အလွန်အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အချိန်အခါ အခွင့်အရေးတည်းဟူသော လေးညို့ကို အသင့်ငင်ထားပြီး မြားနှင့်တကွသော လေးကိုင်းကို ဝိဇ္ဇဗျူဘအား ဆက်သလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုညို့ကို ဖြုတ်၍ မြားတံကို လွတ်ရန် ဝိဇ္ဇဗျူဘသဘောပေါက် သွားသည်။ ဒီဃကာရာယန၏ တိုတောင်းသော အမေးစကားကို ဝိဇ္ဇဗျူဘကလည်း ပြတ်သားစွာ အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်လိုက်ကြစို့”

အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဝိဇ္ဇဗျူဘသည် မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကောသလတိုင်း၏ ဘုရင်မင်း မြတ်အရိုက်အရာကို လွှဲပြောင်းရယူလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဝိဇ္ဇဗျူဘ၏ အထက်တွင် ထီးဖြူဆောင်းမိုးလိုက်ကြပြီးနောက် တွင်ကား ပြည့်ရှင်မင်းတို့၏ အဆောင်အယောင်သည် လုံးဝ ပြည့်စုံသွားပေပြီ။

“ယခုဆိုလျှင် အရှင်သားဟာ ကောသလထီးနန်းကို ထိုက်တန်စွာ သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ အရပ်ရပ်သော သွေးကြွေးများကို တောင်းဆိုရန်အတွက် ပထမခြေလှမ်းအနေနဲ့ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကို ကြွချီကြပါစို့” ဒီဃကာရာယနက အောင်ပွဲရသူတို့အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားရှင်ဆီ အဖူးအမြော်ရောက်နေတဲ့ ခမည်တော်မင်းကြီးအတွက်ကကော”

ဝိဇ္ဇဗျူဘက မေဒါဠုပနိဂုံးမှ ကျောင်းတိုက် ဝိဟာရရှိရာသို့ ငေးမျှော်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကြီး စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ နန်းကျဘုရင်ကြီးအတွက် အချည်းနှီးလက်မဲ့ မဖြစ်စေရပါဘူး အရှင်သား”

ဒီဃကာရာယန အချက်ပေးလိုက်သောအခါ ရဲမက်တစ်ယောက်က မောင်းမငယ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည်။ ထိုမောင်းမငယ်မှာ ကောသလမင်းကြီး၏ အလုပ်အကျွေးများအနက်မှတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့. . .မောင်းမငယ်၊ ဒီသစ်ခက်တဲ့နန်းမှာ နင်နေရစ်ခဲ့ရမယ်၊ နင့်သခင် ကောသလမင်းကြီး ပြန်အလာကို နင်ဒီကစောင့်။ ပြီးတော့ နင့်သခင်မင်းကြီးကို သံတော်ဦးတင်လိုက်၊ ဝိဋ္ဌဋ္ဌုဘမင်းသားဟာ ကောသလထီးနန်းကို ဆက်ခံသိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကို ကြွချီတော်မူသွားပြီး ထီးနန်းအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေပြီလို့ ကြားလား”

မောင်းမငယ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။ ဒီဃကာရာယနက ပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“နင့်သခင် ကောသလမင်းကြီးအတွက် လက်မဲ့မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ငါတို့ စီစဉ်ပေးထားခဲ့ပါမယ်၊ ဟောဒီမှာ သန်လျက်၊ ဟောဟိုတဲနန်းရှေ့မှာ တွေ့လား မြင်းတစ်စီး၊ အဲဒါ နင့်သခင်ကြီးအတွက် ချန်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဟဲ. . .ဟဲ. . .ဟဲ မြင်းတစ်စီး၊ သန်လျက်တစ်ခုနဲ့ မောင်းမငယ်တစ်ယောက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့၊ အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ် အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လောကကြီးမှာ ဒီလောက်ပိုင်ဆိုင်ရရင် တော်ရောပေါ့”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌုဘသည် ဟားတိုက်ရယ်လိုက်လေသည်။ ဒီဃကာရာယန၏ အစီအမံကိုလည်း များစွာ သဘောကျသွားသည်။

“ဟဲ့. . .မောင်းမငယ်၊ နင့်သခင် ပြန်လာရင် ပြောလိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့၊ သာဝတ္ထိရဲ့ အရှင်သခင်သစ်များက မှာသွားတယ်လို့၊ အသက်ရှင်နေချင်သေးရင် မလိုက်ခဲ့နဲ့လို့ ကြားလား၊ အဲဒီစကားပြောဖြစ်အောင် ပြော လိုက်”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌုဘ ဒီဃကာရာယနနှင့် ရဲမက်တပ်ဖွဲ့ထွက်ခွာသွားသည်။ သစ်ခက်တဲနန်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုသစ်ခက်တဲနန်းအတွင်း၌ မြင်းတစ်စီး၊ သန်လျက်တစ်စင်းနှင့် ချောက်ချားတုန်လှုပ်နေသော မောင်းမငယ်တစ်ယောက်က ကောသလမင်းကြီး ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်လျက်။

အလွန်အလွန် ကြီးမားခြားနားသော ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို အနည်းငယ်မျှသော အချိန်ကာလအတွင်း ကောသလမင်းကြီး ကြုံတွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

မကြာမီ အချိန်ကလေးအတွင်းက ဝိဟာရသို့ သွားရောက်ကာ ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ နှစ်သက်ကြည်နူးဖွယ် စကားများကို ပြောဆိုကာ သစ်ခက်တဲနန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ တရားဓမ္မနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းကို မကြာခင်ကမှ ထိတွေ့ခဲ့သော မင်းကြီးသည် ပုန်ကန်မှုနှင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်းကို ချက်ခြင်းကိုင်တွယ်လိုက်ရသည်။

မြင်းတစ်စီး၊ သန်လျက်တစ်ခုနှင့် မောင်းမငယ်တစ်ယောက်။

မောင်းမငယ်က ဖြစ်ခဲ့သမျှကို မင်းကြီးအား အပြည့်အစုံသံတော်ဦးတင်သည်။

မင်းကြီးသည် မောင်းမငယ်၏ သံတော်ဦးတင်ချက်များကို ကြားနာရင်း တဲနန်းရှေ့ရှိ မြင်းနှင့် မိမိရှေ့ရှိ သန်လျက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာသည်။

အသက်ရှင်နေချင်သေးရင် မလိုက်ခဲ့နဲ့။

ဝိဋ္ဌဗျူဟာနှင့် ဒီဃကာရာယနတို့က စိန်ခေါ်သွားသော ရာဇသံ။

မင်းတို့၏ ရာဇမာနက ဝုန်းခနဲ တောက်လောင်လာသည်။ သို့သော် ယခုအခါ မိမိ၌ မိမိရှေ့တွင် ရှိနေသော မြင်းတစ်စီး၊ သန်လျက်တစ်ခုနှင့် မောင်းမငယ်တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘာကိုမျှ မပိုင်ဆိုင်တော့ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ ပသေနဒီကောသလမင်းဟူသော အမည်နာမ၏ နောက်တွင်ထိုအရာသုံးခုသာရှိတော့သည်။

အားလုံးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။ အားလုံးကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီ။

ထီးနန်း၊ အာဏာ၊ နန်းတွင်းအမှုထမ်းများ၊ ရဲမက်၊ စစ်တပ်၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ တိုင်းသူပြည်သားဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ပြီ။ ကံကြမ္မာသည် တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလအတွင်း ပြည့်ရှင်မင်းဟူသော ဘဝတစ်ခုကို ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်ပေပြီ။

ကောသလမင်းကြီးသည် လဲပြိုသွားတော့မည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနိုင် နိုင်ထိန်းမတ်လိုက်ရသည်။ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ကြေကွဲခြင်းနှင့် အနိုင်အထက် အလုပ်ခံရမှုအတွက် နာကြည်းပေါက်ကွဲခြင်းတို့က မင်းကြီး၏ နှလုံးကို တစ်လှည့်စီ ပုတ်ခတ်နေကြသည်။

“ငါ့မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ပသေနဒီကောသလဘုရင်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ . ဒါဟာ တကယ်လား”

ခေတ္တမျှ သူရူးတစ်ယောက်လို သတိကင်းလွတ်စွာ မြည်တမ်းနေသည်။ တဲနန်းရှေ့မှ မြင်းဟီသံကလည်း လှောင်ပြောင်နေသည့်နှယ်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

မင်းကြီးအကယ်ပင် ရူးသွပ်သွားလေပြီလားဟု မောင်းမငယ်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်နေသည်။ မိမိ၏ အရှင်သခင် ဘုရင်ကြီးသည် ယခုလို အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ် ရောက်ကာမှ ကြီးမားလေးလံသော ဒုက္ခဝန် နှင့် ကြုံတွေ့ရှာလေခြင်းဟူသော စိတ်ဖြင့်လည်း ကရုဏာသက်နေမိသည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် သစ်ခက်တဲနန်းအတွင်း လူးလားခေါက် တုံ့လျှောက်လိုက်၊ နှုတ်မှတတွတ်တွတ်ရေရွတ်လိုက်ဖြင့် အတန်ကြာမျှ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသည်။ မေဒါဠုပနိဂုံးရှိ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးတော် မူရာ ကျောင်းတိုက်အရာမိဆီသို့လည်း ငေးမျှော်ကြည့်သည်။ မမြင်နိုင်သော သာဝတ္ထိဆီသို့လည်း ငေးမျှော်ကြည့်သည်။ ဇရာအိုတစ်ယောက်၏ ပြိုကွဲ အားနည်းမှုနှင့် ဘုရင်တို့၏ ရာဇမာနတို့က တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကောသလမင်းကြီးသည် တဲနန်းတိုင်လုံးကို ဆုပ် ကိုင်ဖက်တွယ်ကာ တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ငါ့ထီးနန်းကို ငါပြန်ယူမယ်”

သည်တစ်ခါတော့ ကောသလမင်းကြီး အကယ်ပင် ရူးသွပ်သွားပြီ ဟု မောင်းမငယ်တွက်လိုက်သည်။ မြင်းတစ်စီး သန်လျက်တစ်ခု၊ ထို့နောက် ရဲမက်ဗိုလ်ပါနောက်လိုက်ဆိုရင် မောင်းမငယ်တစ်ဦးမျှသာ ပိုင်ဆိုင်ထားသော အဘိုးအိုကြီးက ထီးနန်းကို မည်သို့ ပြန်လည်ရယူမည်နည်း။

“မယ်မင်းက ဘာကြောင့် ငါ့ကို စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ၊ ငါ့ရူးသွားပြီလို့ ထင်လို့လား၊ ငါမရူးဘူး။ ငါဟာ ပသေနဒီ ကောသလဘုရင်ပဲ၊ ငါ့ထီးနန်းကို ငါပြန်ယူမယ်၊ ငါ့မှာ ခိုကိုးရာမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့တူတော် အဇာတ သတ်ရှိသေးတယ်၊ မဂဓကို ငါသွားမယ်၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကိုသွားမယ်၊ တူတော် အဇာတသတ်ကို စစ်ကူတောင်းမယ်၊ သာဝတ္ထိကို ပြန်ချီမယ်၊ ဝိဋ္ဌဗျာဒိဗ္ဗ ကာရာယနနဲ့ ပုန်ကန်သူတွေအားလုံးကို ဖမ်းယူသတ်ဖြတ်စီရင်ပစ်မယ်”

မြင်းပေါ်သို့မင်းကြီးတက်သည်။ သန်လျက်ကို စွဲသည်။ မောင်းမငယ်သည် နောက်မှ ခြေလျင်လိုက်ပါခဲ့သည်။

ညနေခင်းသည် ဖျော့တော့စွာ နီမြန်းလျက် ရှိလေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်၏ နံနက်ခင်းသည် ခါတိုင်းလိုပင် သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည်။ အစောင့်ရဲမက်များက နန်းမြို့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြ သည်။ နံနက်လင်းကာစအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် နန်းမြို့တံခါးတစ်ဝိုက်တွင် စည်ကားခြင်းမရှိသေး။

အစောင့်ရဲမက်သည် မြို့တံခါးကိုဖွင့်ပြီးနောက် ပြုနေကျအတိုင်း ကျုံးတံတားပေါ်သို့ ဖြတ်လျှောက်ကာ မင်းလမ်းမတစ်ဝိုက်ကို စစ်ဆေး သည်။ တစ်ည၌တာ၏ ဒုတိယည၌ဝက်ကို တာဝန်ယူစောင့်ကြပ်ခဲ့ပြီး နောက် ယခုလို နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်ချိန်တွင် မြို့တံခါးကိုဖွင့် ကျုံးတံတားကို ဖြတ်၊ မင်းလမ်းတစ်ဝိုက်ကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် သူ၏ အမှု တော်ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သည်။ အစောင့်တာဝန်ကျ အခြားရဲမက်အား အလှည့်ပေး ကာ သူအနားယူတော့မည်ဖြစ်သည်။

ပြုလုပ်နေကျတာဝန်အဖြစ် မင်းလမ်းကို လှမ်းမျှော်စစ်ဆေးနေရ သော်လည်း အဇာတသတ်မင်း လက်ထက်တွင် ဤရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကြီး ၏ ဤအချက်အချာ နေရာတစ်ဝိုက်၌ မည်သည့်အကြောင်း ကိစ္စ ကြီးငယ် မှ ပေါ်ပေါက်ရိုးထုံးစံမရှိ။

အရာအားလုံးနေသားတကျပင်ရှိသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဘာတစ် ခုမှ ဖြစ်ပေါ်စရာမရှိ။ အစောင့်ရဲမက်သည် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သော မျက်လုံးများ ဖြင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းစွာ လှည့်လည်စစ်ဆေးလေသည်။

သို့သော် . . .ထိုခဏမှာပင် သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကာ အိပ်ချင်စိတ်များလည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ပထမဦးစွာ တနင့်တပိုး ရှိုက်ငိုသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။

နာကျင်ကြေကွဲစွာ ငိုယိုနေသောအသံ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အသံ။

ရှိုက်ငိုသံများနှင့်အတူ ဗလုံးဗထွေး မြည်တမ်းနေသော စကားလုံးများကိုပါ ရဲမက်ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖြစ်ရလေခြင်း.. . ဖြစ်ရလေခြင်း အရှင်မင်းကြီးရယ်၊ ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်း နှစ်တိုင်းနှစ်ပြည်မှာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် ဘုရင်လုပ်ခဲ့ပြီးမှ အခု တော့ သူတစ်ပါးရဲ့ မြို့ပြင်က ဧရပ်ပေါ်မှာ ခိုကိုးရာမဲ့ နတ်ရွာစံတော်မူရလေ ခြင်း”

အသံကြားရာသို့ ရဲမက်သွားကြည့်သည်။

ကျုံးဘေးရှိ သစ်ပင်ကိုမှီ၍ ငိုကြွေးနေသော မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကောင်းကြသေးရဲ့လား တော်ရဲ့၊ ဒါဟာ.. .ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါးရဲ့ နတ်ရွာစံခန်းတဲ့လား၊ အမယ်လေး.. .ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ တစ်မြို့တစ်ရွာက ဧရပ်ပေါ်မှာ ပိုးစိုးပက်စက် ကွယ်လွန်ရသတဲ့လား”

မိန်းမရွယ် ငိုပုံထူးခြားလှသဖြင့် သစ်ပင်အနီးသို့ ရဲမက်တိုးသွားသည်။ မိန်းမရွယ်ကား ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုဆဲ နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် မြည်တမ်းဆဲ။

တစ်စတစ်စဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများ ဝိုင်းအုံလာသည်။ ရဲမက်လည်း မိမိတာဝန်ပြီးဆုံးကာနီးမှ ကြုံရလေခြင်းဟု စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မိန်းမရွယ်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့.. .လုံမငယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

မိန်းမရွယ်က မော့ကြည့်သည်။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော လူများကို တွေ့သွားပြီး ပို၍ ဝမ်းနည်းပက်လက် ရှိုက်ငိုတော့သည်။

အဇာတသတ်မင်း၏ မျက်နှာသည် မကြုံဖူးလောက်အောင် ခက်ထန်နေသည်။ လက်ဖဝါးပြင်ထဲသို့ လက်ချောင်းများနှစ်ဝင်တော့ မတတ်လက်သီးဆုပ်ထားသည်။ နီမြန်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် နန်းရင်ပြင်ကို ဖြန့်ကျက်ကြည့်သည်။

ဦးကြီးတော် တော်သော ကောသလမင်းကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ကြီးကျယ်စွာသော အခမ်းအနားဖြင့် ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်ပြီးခဲ့လေပြီ။

သို့သော် အဇာတ်တသတ်မင်း၏ ရင်ထဲတွင်ကား ဒေါသမီးလျှံတို့ သည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်နေဆဲ။

နန်းမြို့တံခါး အစောင့်ရဲမက်မှတစ်ဆင့် ကြားသိရသော သတင်း အရ ငိုကြွေးနေသော မိန်းမရွယ်ကို ခေါ်ယူမေးမြန်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် မိန်းမ ရွယ်ခေါ်ဆောင်လေရာ မြို့ပြင်ဧရိယာသို့ ကိုယ်တိုင်ထွက်ချီ ကြည့်ရှုခဲ့သည်။

ဧရိယာပေါ်တွင် အသက်ပျောက်နေသော ဦးကြီးတော် ကောသလ မင်းကြီး၏ အလောင်းမှာ မြင်မကောင်းလောက်အောင် ရုပ်ပျက်နေသည်။ ကောသလတိုင်းကြီးသခင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ နတ်ရွာစံပုံကား မမြင်ရက် မကြားရက်စရာ။

မောင်းမငယ်ကလည်း ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံလင်သံတော်ဦးတင်ခဲ့ သည်။

မေဒါဠုပနိဂုံးသို့ မင်းကြီးထွက်ခဲ့ပုံ။ သစ်ခက်တဲနန်းတွင် စံမြန်း၍ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးတော်မူရာ ကျောင်းတိုက်အရပ်သို့ မင်းကြီးအဖူးမြော် ဝင်ခဲ့ပုံ၊ ထိုအချိန်တွင် တဲနန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝိဇ္ဇုဠုဘသည် ဒီဃကာရာ ယနစစ်သူကြီး၏ အကူအညီဖြင့် မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးကို သိမ်းယူ လိုက်ပုံ၊ မင်းကြီးအတွက် မြင်းတစ်စီး၊ သန်လျက်တစ်ခုနှင့် အလုပ်အကျွေး အဖြစ် မိမိကိုထားခဲ့ပုံ။

“တူတော် အဇာတ်သတ်ကို စစ်ကူခေါ်ပြီး သာဝတ္ထိကို ချီတက်ပြီး ဝိဇ္ဇုဠုကို စီရင်မယ်လို့ မင်းကြီးကြွေးကြော်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန် တော် မျိုးမနဲ့အတူ မင်းကြီးဟာ ရာဇဂြိုဟ်ကိုလာခဲ့ပါတယ်။လမ်းခရီးက လည်း ကြမ်းတမ်း၊ ဒီကြားမှာမထင်မရှား ရုပ်ပျက်ပြီးလာခဲ့ကြရ၊ စားရတော့ လည်း ဆန်ကွဲထမင်း၊ သောက်ရတော့လည်း ရေနောက်၊ စိတ်နှလုံး ထိခိုက် ကြေကွဲခဲ့တဲ့ အခံနဲ့ဆိုတော့ သခင်ဘုရားကြီးဟာ. . .”

မောင်းမငယ်သည် ဆို့နှစ်ကာ အသံထွက်မလာတော့၊ အဇာတ် တသတ်မင်းသည်လည်း အံသွားတို့ ကျိုးကြေမတတ်။

ဦးကြီးတော် ကောသလမင်းကြီးကား ပင်ကိုကပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့ လှသူဖြစ်ချေသည်။ အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းတို့ကို တစ်သက်တာ လုံး သက်သောင့်သက်သာ မှီဝဲကာ စည်းစိမ်ကြီးရှင်အဖြစ် ရှင်သန်ခဲ့သူပင်။

ထိုဦးကြီးတော် မင်းကြီးသည် ထီးနန်းကိုလည်း သိမ်းပိုက်လုယူ ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ကြီးတောင့်ကြီးမားကျခါမှ နှလုံးကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာသည်။ ထို့နောက် မိမိအား စစ်ကူတောင်းမည်ဟု ရာဇဂြိုဟ်သို့ ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရှာသည်။ ကြမ်းတမ်းသောခရီး၊ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ ဘုရင်တစ်ပါးနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်သော ကြီးမားလှသည့် ဒုက္ခ။

စိတ်နှလုံးထိခိုက်မှုဒဏ်ပေါ်တွင် အစားအနေ ဒုက္ခဆင်းရဲ ခရီး ကြမ်းဆင်းရဲတို့က ထိုးနှက်လိုက်သောအခါ ဧရာဖိစီးနေပြီဖြစ်သော ဤအ သက်ရှစ်ဆယ်အရွယ် ဘုရင်ကြီးသည်မည်သို့မျှ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းအဝင်တွင်လည်း အချိန်မဲ့ပြီဖြစ်၍ မြို့တံခါးများ ပိတ်သွားကြပြီ။

“ဒီတစ်ညတာတော့ မြို့ပြင်ဧရပ်မှာပဲ အိပ်မယ်၊ နက်ဖြန်ကျမှ ငါ တူတော် အဇာတသတ်မင်းကို ဝင်တွေ့မယ်လို့ မိန့်တော်မူပြီး ကျွန်တော်မျိုးမ ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ လဲကျသွားတော့တာပါပဲ ဘုရား၊ သည့်နောက်မှာတော့ အစာမကြေတဲ့ရောဂါက ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်လာပြီး တစ်လျှောက်လုံး ပင်ပန်း ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်တွေကလည်း စုပြုံနှိပ်စက်ကြပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံး နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်ကျမှ နတ်ရွာစံတော်မူသွားခဲ့ပါတယ်”

ဦးကြီးတော် ကောသလမင်းကြီး ပိုးစိုးပက်စက် သေဆုံးခြင်းအ ကြောင်းကို မောင်းမငယ်က အသေးစိတ် သံတော်ဦးတင်ခဲ့လေသည်။

ဦးကြီးတော်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို အခမ်းအနားဖြင့် ဖုတ်ကြည်း သဂြိုဟ်ပြီးနောက် အဇာတ်တသတ်မင်းသည် အမိန့်တော်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန် လိုက်သည်။

“ဝိဋ္ဌဋ္ဌဘကို လက်ရဖမ်းဖို့ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေ စုရုံးကြ”

သို့သော် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ရှိ မှူးမတ်များအားလုံးက အဇာတ သတ်မင်းထံ ဦးတိုက်သံတော်ဦးတင်ကြသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဦးကြီးတော် ကောသလမင်းကြီး အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင်တော့ ထီးနန်းကို ပြန်သိမ်းဖို့နဲ့ ဝိဋ္ဌဋ္ဌဘကိုစီရင်ဖို့

သာဝတ္ထိကို ချီတက်သင့်ပါတယ်။ အခုတော့ ဦးကြီးတော်လည်း မရှိတော့ပါ။ မည်သို့ပင် ရှိစေ ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘဟာ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို တည်မှီပြီး ထီးဖြူစိုက်ဆောင်း မင်းအဖြစ် ရရှိကြောင်းငှာ ထိုက်တန်သူဖြစ်နေပါပြီ။ စစ်ချီစစ်ထိုးလို့ အကြောင်းမထူးတော့ပါ။”

အဇာတသတ်မင်းသည် မှူးမတ်များ၏ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သာဝတ္ထိထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ခဲ့သော ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘသည်ကား သူ၏ မဟာလက်စားချေ သွေးကြွေးတောင်းရေး ကိစ္စကြီးကို စတင်စီစဉ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သာကီဝင်မင်းတွေရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ငါထိုင်ခဲ့တဲ့ ပျဉ်ချပ်ကို ဆေးကြောမယ်လို့ ငါကြွေးကြော်ခဲ့တယ်။ အခုငါဟာကောသလတိုင်းရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ပြီ။ သွေးကြွေး အတုနဲ့အလှည့်တောင်းဆိုဖို့ အချိန်အခါ ကျရောက်ပြီး သာကီဝင်မင်းတွေကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်ရမယ်”

စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အင်အားကြီးမားစွာဖြင့် ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘ၏ တပ်ကြီးသည် ကပိလဝတ်သို့ ရှေ့ရှုချီတက်လာသည်။

စစ်သေနာပတိချုပ် ဒီဃကာရာယနသည် ဦးရီးတော် ဗန္ဓုလကိုယ်စား ကောသလမင်းကြီးအား ကလဲ့စားချေခဲ့ရပြီဖြစ်၍ မိမိအကြံအစည် ထမြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဒီဃကာရာယနအနေဖြင့် ကပိလဝတ်ရှိ သာကီဝင်မင်းတို့အရေးကို စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် မိမိတင်မြောက်၍ ရာဇပလ္လင်ပေါ်ရောက်ခဲ့သော ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘ၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော်ကို ဒီဃကာရာယန ငြင်းဆန်၍ မရတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့်ပင် ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘ၏ တပ်မကြီးသည် ကပိလဝတ်နယ်စပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

တစ်ခုသော ညနေချမ်းအချိန်၌ ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘသည် နယ်စပ်ရှိ တောအုပ်အတွင်းမှ အရိပ်ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းညို့နေသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်

အောက်၌ စခန်းချကာ ကပိလဝတ်သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရေး သေနင်္ဂများ ကို ကြီးကြပ်စီမံနေသည်။

ညောင်ပင်ကြီးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကပိလဝတ်ပြည် နယ် စပ်ကို မြင်နေရပေပြီ။ ထိုနယ်စပ်တွင် ကား အရိပ်ကြီးသော သစ်ခြောက်ပင် များ အစီအရိပ်ပေါက်ရောက်နေသည်။

ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘသည် ပညောင်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေရင်း ကပိလဝတ်နယ် မြေဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စစ်စိတ်စစ်သွေးများဖြင့် ခက်ထန်နေသော ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘ၏ မျက်နှာ သည် ထိုအခိုက်မှာပင် ပြောင်းလဲသွားသည်။ နှုတ်မှလည်း တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အို . . .ဟိုမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ပါလား။”

ဘုရားရှင်သည် ကပိလဝတ်ပြည် နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ အရိပ်ကြီး သော သစ်ပင်တစ်ပင်ရင်းတွင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေတော်မူလေသည်။ စင်စစ်ကား ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘ၏ အန္တရာယ်ဖြင့်ဆွေတော် မျိုးတော်ဖြစ်လေသော သာကီဝင်မင်းအပေါင်းတို့ ပျက်စီးကြတော့မည်ကို သိမြင်တော်မူသော တား မြစ်ကယ်တင်တော်မူရန်အတွက် ဘုရားရှင် ကြွရောက်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘသည် ပညောင်ပင်ရိပ်မှ ထွက်၍ ဘုရားရှင်အနီး၌ ဆည်း ကပ်ရှိခိုးပြီးလျှင်

“ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ယခုစံနေတော် မူတဲ့ ကပိလဝတ်နယ်စပ်ဟာ အရိပ်ကြီးကြီးသစ်ပင်များသာရှိပြီး ပူပြင်းလှတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား၊ ဒါကြောင့် ဘုရားတပည့်တော် ရဲ့ နယ်စပ်က ဟောဟိုအရိပ်ကောင်းလှတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း စံပါယ်နေတော်မူပါ ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရား ရှင်က မိန့်မြွက်တော်မူလေသည်။

“ရှိပါစေတော့ ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘမင်း၊ ငါဘုရား ထိုင်နေတော်မူရာ ဟောဒီ နေရာဟာ ဆွေမျိုးတို့ရဲ့ အရိပ်အာဝါသ ဖြစ်တဲ့အတွက် အေးမြလှပါတယ်”

ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘသည် ဘုရားရှင် မိန့်မြွက်တော်မူသော စကားအသွားအ လာကို ချက်ခြင်းပင် စဉ်းစား ချင့်ချိန်မိသွားသည်။

“ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ရဲ့ အရိပ်အာဝါသဆိုပါကလား၊ အရိပ်ကြံ
ကြံ သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတော်မူတာရယ်၊ နေပူကြီးအောက်မှာ ရှိရက်
နဲ့ ဆွေမျိုးတို့ အရိပ်အာဝါသဟာ အေးမြလှတယ်လို့ မိန့်တော်မူလိုက်တာ
ရယ်၊ အင်း . . . ဒီစကားကို ဘုရားရှင် အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဆိုတော်မူတာပဲ။ ဆွေမျိုး
တွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူပေတာပဲ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်
တော်တိုင် စောင့်ရှောက်နေချိန်မှာ သာကီဝင်မင်းတွေကို စစ်ထိုးသတ်ဖြတ်
ဖို့ မသင့်တော်ပေဘူး။”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘသည် ဘုရားရှင်ထံမှ ဖဲခွာခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ စစ်တပ်ကြီး
ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အားလုံးတပ်တွေ ပြန်ရုပ်၊ သာဝတ္ထိကို ပြန်ကြမယ်၊ သာကီဝင်
မင်းတွေကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် စောင့်ရှောက်တော်မူနေတယ်။”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘ၏ တပ်ကြီး သာဝတ္ထိသို့ ပြန်ဆုပ်သွားချိန်တွင် ဘုရား
ရှင်လည်း ကောင်းကင်ခရီးနှင့် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွတော်မူလေ
သည်။

သုံးကြိမ်သုံးခါ တိုင်ခဲ့ပေပြီ။

နယ်စပ်တွင် ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့ခဲ့ပြီးနောက် လက်စားချေရေးအစီ
အစဉ်ကို ရုပ်သိမ်းကာ တပ်ပြန်သိမ်းခဲ့သော်လည်း ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘ၏ ရင်ထဲမှ
အာဃာတသည် ပျောက်ပျက်မသွားခဲ့။ မိမိထိုင်ခဲ့သော ပျဉ်ချပ်ကို ‘ကျွန်
ယုတ်မရဲ့သား ထိုင်သွားတဲ့နေရာ’ ဟု ဆိုကာ နွားနို့နှင့် ဆေးကြောခဲ့သည့်
အဖြစ်ကို ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘမည်သို့မျှ မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်။

သွေးထဲ သားထဲက တောင်းဆိုနေသောကလဲ့စားချေလိုစိတ်သည်
အချိန်နှင့်အမျှ ပြန်လည် တောက်လောင်လာပြန်သည်။

သို့ဖြင့် ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘ တပ်ကြီး ချီပြန်သည်။

နယ်စပ်တွင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ရပြန်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် . . .

သုံးကြိမ်သုံးခါတိုင်ခဲ့ပေပြီ။

“ဆွေမျိုးအရိပ် အာဝါသလည်း အေးမြလှပါဘိ” ဟု ဘုရားရှင်
မိန့်မြှောက်တော်မူသည်ကို သဘောပေါက်နားလည်သော်ငြား ဝိဋ္ဌဋ္ဌာဘသည်
ရင်တွင်းမီးကို မည်သို့မျှ ငြိမ်းသတ်၍မရ။

သို့ဖြင့် စတုတ္ထအကြိမ် တပ်ချိခွဲပြန်ပေပြီ။

သာဝတ္ထိနှင့် ကပိလဝတ်နယ်စပ်သို့ ဝိဇ္ဇုဗ္ဗဘ၏ စစ်တပ်ကြီးချီ တက်ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ဝိဇ္ဇုဗ္ဗဘသည် တပ်ဦးမှနေ၍ နယ်စပ်ရှိ အရိပ်ကြိုးကြီးသစ်ပင်ဆီ သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တပ်ကြီးချီလာခဲ့ပြီး ဤနေရာအရောက်တွင် သုံးကြိမ်စလုံး ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ခဲ့ရသော သစ် ပင်ရိပ်။

တံလျှပ်နေငွေများကြောင့် မိမိမျက်စိမှောက်လေသလားဟု ဝိဇ္ဇုဗ္ဗ ဘ သံသယဖြစ်ကာ သစ်ပင်ရိပ်ကို အသေအချာ စုစမ်းကြည့်ရှုသည်။ ဘုရား ရှင်ကို မတွေ့ရ၊ ဘုရားရှင် ရှိတော်မူမနေ။

ဝိဇ္ဇုဗ္ဗဘ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ ရက်စက်သော အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာ သည်။ သွားကြားထဲမှ ထွက်လာသော အသံမျိုးဖြင့် သားရဲတစ်ကောင် မာန်ဖီသလို ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

“မြတ်စွာဘုရား မရှိတော့ဘူး၊ ဘုရားရှင်ဟာ ကိုယ်တော်ရဲ့ မျိုး နွယ် သာကီဝင်တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တော်မမူတော့ဘူး။”

စင်စစ်ဘုရားရှင်သည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ရှေ့အတိတ်ကံ ဟောင်းကို ကြည့်တော်မူရာတွင် မြစ်ချောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ အဆိပ်များ လောင်းထည့်ဖူးသော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကို တွေ့မြင်တော်မူခဲ့လေ သည်။ ထိုအကုသိုလ်ကံ၏ မတားမြစ်နိုင်အောင် ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ် သော အကျိုးပေးခွင့်ကို သိမြင်တော်မူကာ စတုတ္ထထအကြိမ်၌ ကြွတော် မမူခဲ့ခြင်းပင်။

ဝိဇ္ဇုဗ္ဗဘသည် တပ်မင်းများအားလုံးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သာကီဝင်မင်းတွေကို သတ်ဖို့ စစ်ပြင်ကြတော့။ စစ်ချီကြတော့။ သာကီဝင်မှန်ရင် ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အဘိုးအို၊ အမယ်အို က အစ မကျန်သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်”

သာဝတ္ထိပြည်တပ်ကြီးသည် ကပိလဝတ်နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော် ထိုးဖောက်ခဲ့လေပြီ။ သိမ့်သိမ့်တုန်သော မြေအပြင် ပဲ့တင်မြည်ပြီးသော် ကောင်းကင်ယံတို့ဆီမှတစ်ဆင့် စစ်ကြီးဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သာကီဝင်မင်းများ သိသွားကြသည်။

“ဝိဋ္ဌဗျူဟာ သွေးကြေးပြန်တောင်းဖို့ လာနေပြီ၊ အပြင်းထန်ဆုံး အရက်စက်ဆုံး ကလဲ့စားချေပွဲကြီး ဆင်နွဲ့ဖို့ ဝိဋ္ဌဗျူဟာရဲ့ စစ်တပ်ကြီး ချီတက် လာပြီ”

ဆွေတော်မျိုးတော်များအကြားဝယ် သတင်းစကားသည် ချက်ခြင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

“ကျွန်မရဲ့သားက ငါတို့ကို သတ်ဖို့လာသတဲ့လား၊ တို့ဘယ်လို စီမံကြမလဲ”

ဩဇာတိက္ကမရှိသော သာကီဝင်မင်းအကြီးအကဲများ ချက်ခြင်း စုံညီစုဝေးကြသည်။ အငြင်းအခုန်ဆွေးနွေးပွဲမဖြစ်လိုက်ဘဲ ခဏချင်းမှာပင် တူညီချက်တစ်ခုကို ရကြသည်။

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် သာကီဝင်မင်းတွေဟာ ကိုယ့်အသက်ပင် သေဆုံးစွန့်လွှတ်ရပေမယ့် သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ် ဖြတ်ကြတဲ့ သူများမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဟာ သူ့အသက်သတ်ခြင်းကို ရှောင် ကြဉ်ထားကြသူများဖြစ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် သူ့အသက်ကို မသတ်ဘဲ ငါတို့အသက်လည်း ချမ်း သာရာရအောင် ကြံဆောင်ကြရလိမ့်မယ်”

“မှန်တယ်၊ ငါတို့ သာကီဝင်မင်းတွေဟာ လေးအတတ်ကို တစ် ဖက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက်ကြသူများ ဖြစ်တယ်။ ဒီလေးအတတ်နဲ့ပဲ ကိုယ့် ကိုကိုယ် ကာကွယ်ရမယ်”

“လေးအတတ်ကို အစွမ်းပြပြီး ရန်သူတွေထွက်ပြေးအောင် လုပ်ကြ စို့။ သူ့အသက်ကိုတော့ မသတ်ကြစတမ်းဟေ့”

ဆွေတော်မျိုးတော် သာကီဝင်တို့သည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်လိုက်ကြသည်။ လေးနှင့် မြားကျည်တောက်ကိုင်စွဲကာ ကပိလ ဝတ်မှ ထွက်ကြသည်။

သာမန်လေးသမားတို့ ပစ်လွှတ်ရန် မစွမ်းသည့် အကွာအဝေးတွင် ဝိဋ္ဌဗျူဟာ၏ တပ်ဦး စစ်သည်ဗိုလ်ပါထုကို သာကီဝင်မင်းများက ရင်ဆိုင် နေရာယူလိုက်ကြလေသည်။

လေးသည်တော် အစု၏ ခေါင်းဆောင်များက ညှို့ကို ငင်ထား ကြသည်။ လေးသည်တော်များ အမိန့်ပေးလိုက်ကြသည်။

“ရန်သူရဲ့ သေကွင်းသေကွက် ပစ်မှတ်မှန်သမျှကို ရှောင်၊ ခြောက် လှန်ရုံလောက်သာ ပစ်။ တကယ်တမ်းပစ်ရန် ချိန်ရွယ်တဲ့နေရာကို ထိခိုက် နိုင်မှာလားဆိုတဲ့ ရန်သူကြောက်သွားအောင် တိတိကျကျ ပစ်လွှတ်ကြ”

ကပိလဝတ်ကောင်းကင်ဆီမှ သိန်းသန်းကုဋေ မရေမတွက်နိုင် သော မြားတံများ ပျံတက်လာကြသည်။ စူးရှသော နေရောင်တွင် မိုးစက် များလို ဝင်းပစ္စာ ဖောက်ထွင်းပဲပျက်လာကြကာ မြားတံများသည် ဝိဋ္ဌဗျူဘ ၏ စစ်တပ်ကြီးဆီသို့ တဟုန်ထိုး ကျရောက်လာသည်။

သို့သော် ကောင်းစွာ ချိန်ရွယ် ပစ်လွှတ်အပ်သော ထိုမြားတံတို့ သည် သာဝတ္ထိစစ်သည်တို့၏ အကြားမှသာ ဝင်ရောက်ထိုးဖောက်လာကြ သည်။ အချို့သော မြားတံတို့က သာဝတ္ထိစစ်သည်တော်တို့၏ ကာလွှား များအကြားတွင် ဝင်စိုက်ကြသည်။ အချို့မြားတံတို့က စစ်သည်တို့၏ ချပ်ဝတ်လက်ပြင်ကြား၊ ပခုံးကြား၊ နားပေါက်ကြားမှ လျှိုဝင်ကာ မြေသို့ စိုက်စွဲကြသည်။ မည်သည့်မြားတံတစ်စင်းတစ်လေမျှ သေကွင်းသေကွက်၌ ထိမှန်စွဲဝင်ခြင်းမရှိ။

သို့သော် ကောင်းကင်ပြင် အပြည့်မျှ ဝဲပျံလာပြီးနောက် မိမိ၏ စစ်တပ်ကြီးအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းထိုးဆင်းသွားကြသော မြားတံများကို ကြည့်လျက် ဝိဋ္ဌဗျူဘသည် ပေါက်ကွဲဆူဝေသွားသည်။

“သာကီဝင်မင်းတွေဟာ သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ်ဖြတ်ဘူးလို့ ကြွေးကြော်ကြတယ်၊ အခုတော့ ငါ့စစ်သည်တော်တွေကို မြားတံအထောင် အသောင်းနဲ့ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်နေကြပါပကော”

ဝိဋ္ဌဗျူဘအနီးရှိ မှူးမတ်များက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြ သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မြားတံများ ပျံသန်းထိုးစိုက်လာကြခြင်းကို မျက်မြင်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လည်း ဝိဋ္ဌဗျူဘကဲ့သို့ပင် မိမိတို့ စစ်သည်များ သည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ မြားတံများဖြင့် ကျဆုံးကုန်ကြပြီဟု အထင် ရောက်ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် စစ်တပ်ကြီးဆီမှ မင်းချင်းတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ဘယ်နဲ့လဲဟေ့. . . သူ့အသက်မသတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေကြတဲ့ သာကီဝင်မင်းတွေရဲ့ မြားချက်ကြောင့် ငါ့စစ်သည်တွေ ဘယ်လောက် ကျ ဆုံးကုန်ကြပြီလဲ၊ ပြောစမ်း”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ၏ ငေါက်ငမ်းမေးသံကို မင်းချင်းက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ပြန်သံ တော်ဦးတင်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ စစ်သည်တော် တစ်ဦးတစ်လေမှ ကျဆုံးခြင်းမရှိ ပါ။ စစ်သည်တော်အရေအတွက်ကို စစ်ဆေးကြည့်ပါ”

တပ်မှူးများမှတစ်ဆင့် စစ်တပ်တစ်တပ်ချင်းမှ စစ်သည်များကို ရေတွက်စေသည်။ အင်အားကို စစ်ဆေးကြသည်။

ကျဆုံးသူတစ်ယောက်မျှမရှိ။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမူကား အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်ပြီးနှင့်သော မီးလျှံ ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေလေပြီ။ အဖြစ်မှန်ကို သိရသော်လည်း အမျက်ဒေါသ ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့။

“ဘာ. . .တစ်ယောက်မှ အကျအဆုံးမရှိဘူးတဲ့လား၊ အင်း ဒါဟာ စစ်ပရိယာယ်ပဲ၊ ပထမအကြိမ် မြားမိုးရွာစေပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာပဲ။ နောက်တစ်ကြိမ်လွှတ်ရင် မင်းတို့အားလုံးရဲ့ လည်မျိုမျက်လုံးတွေကို ထုတ် ချင်းပေါက် ဖောက်ကြတော့မှာ၊ သိရဲ့လား. . .စစ်ချီ၊ အခု ထိုးစစ်ဆင်”

ဘုရင့်အမိန့်တော်အတိုင်းသာ တည်ကြရလေသည်။

ကပိလဝတ်မြို့တံတိုင်းဆီသို့ အလုံးအရင်းကြီးစွာ အပြင်းချီကြ မည်။ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ထုတ်ပြန်သည်။

“သာကီဝင်မင်းတွေထဲမှာ ငါ့အဘိုးဖြစ်တဲ့ မဟာနာမ သာကီဝင် မင်းကိုတော့ မသတ်ကြနဲ့၊ လက်မလွတ်စေနဲ့၊ ဘိုးတော်ကို ငါ အရှင်လိုချင် တယ်၊ ဘိုးတော်အနားမှာ ရှိနေတဲ့ သာကီဝင်မင်းတွေကိုလည်း အသက်ချမ်း သာပေးလိုက်၊ လက်ရအရှင်ပဲ ဖမ်းခဲ့၊ ဒါကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ သာကီဝင်မင်း တွေကိုတော့ တွေ့ရာသချိုင်းပဲ၊ ငါတို့ဟာ သာကီဝင်မင်းတွေပါလို့ ပြောတဲ့ သူမှန်သမျှ နေရာမှာတင် ဓားနဲ့ပိုင်း၊ သင်းတို့ရဲ့ ကပိလဝတ်မြေကို သင်းတို့ သွေးနဲ့ ဖြန့်ပက်ပစ်”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ၏ စစ်ဘီလူးဝိညာဉ်သည် သာဝတ္ထိစစ်တပ်ကြီးသို့ တစ် မုဟုတ်ချင်း ကူးစက်သွားသည်။ စစ်သည်အားလုံး သွေးဆာသော သားရဲ ရိုင်းများ ဖြစ်သွားသည်။ ကလဲ့စားချေရေးတည်းဟူသော မွတ်သိမ်မှုဖြင့် သာဝတ္ထိစစ်တပ်ကြီး၏ ဓားသွား၊ ပုဆိန်သွား၊ လှံသွားများသည် မြင်မြင်သ မျှကို ခုတ်ထစ်ကြတော့သည်။

ကပိလဝတ်၏ မြေပြင်သည် အနီရောင် ဖြစ်သွားသည်။ လက်ခနဲ ပြက်သွားသော ဓားသွားများ၌ သွေးရောင်တို့ အထပ်ထပ် လိမ်းသုတ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သွေးကို မြင်ရလေလေ စစ်သည်တို့၏ သားရဲရိုင်းစိတ်ဓာတ် မှာ ပိုမိုခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လာလေလေ။

ကမ္ဘာလောကသည် ခြင်းခြင်းနီရဲကာ ပွက်ပွက်ဆူညံသွားလေ တော့သည်။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌဘ၏ သွေးဆူနေသော စိတ်ဓာတ်သည် စစ်သည်တပ်သား များ အားလုံးဆီသို့ ကူးစက်သွားသည်။ မိမိတို့ ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သ ဖြင့် ရဲခနဲလွင့်ဖြာလာသော သွေး၏ အနီရောင်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ စစ်သည်များသည် ပို၍ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်လာကြသည်။

“သာကီဝင်မျိုးနွယ်မှန်သမျှသတ်၊ ကလေးလူကြီးအရွယ်မရွေးနဲ့၊ ရန်စူးရန်ငြောင့်ကို အငုတ်အမြစ်ပါ မကျန်စေနဲ့။”

ဟု . . . ဝိဋ္ဌဋ္ဌဘက အဆုံးစွန် အမိန့်ထုတ်ထားသည်။

ကပိလဝတ်မြို့တော်၏ ဈေးရုံများ၊ လမ်းမများ၊ ရင်ပြင်များ၊ ဥ ယျာဉ်များသည် လူသတ်ကွင်းများ ဖြစ်သွားလေသည်။ သာကီဝင်မင်းမျိုး တို့သည် သားရဲတိရစ္ဆာန်အုပ်ကြီးနွယ် တစ်ဟုန်ထိုး လိမ့်ဝင်လာသော စစ် သည်များ လက်ချက်ဖြင့် အတုံးအရုံး။

“သာကီဝင်လားလို့မေး၊ သင်းတို့သာကီဝင်တွေဟာ မုသားစကား ဆိုရိုးမရှိဘူးတဲ့၊ ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြေမှာပဲ၊ မေးတဲ့အခါ ဟုတ်တယ် သာကီဝင်ပါလို့ ဖြေတာနဲ့ သူ့ခေါင်းကို သူ့ကိုယ်က ဖြတ်ပိုင်းပစ်လိုက်ပေ တော့”

ဝိဋ္ဌဋ္ဌဘ၏ အမိန့်ကလည်း ပြင်းထန်တိကျသည်။

သို့ဖြင့် သွေးအလူးလူး ဓားလှံများကို ကိုင်ဆောင်ရင်း စစ်သည် များက တွန်ထိုးဆွဲကိုင်ကာ မေးကြသည်။

“သင်သာကီဝင်မဟုတ်လား”

မမှန်စကားမဆိုသော သာကီဝင်မင်းအချို့က အသက်ဘေးမှ လွတ်စိမ့်သောငှာ မြက်ပင်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ဖြေသည်။

“နော့ . . . သာကော၊ တိဏ”

အချို့သာကီဝင်များကမူ ကျူပင်ကို ကိုင်လျက် ဖြေသည်။

“နော သာကော၊ နာဠော”

ကျွန်းမဟုတ် မြက်ဖြစ်သည်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ရသည့် ‘နော သာကော တိဏ’ ဟု ဖြေသူများ၊ ကျွန်းမဟုတ် ကျူပင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရသည့် ‘နောက်သာကော နာဠော’ ဟု ဖြေသူများသည် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာ ရသွားကြလေသည်။

ထိုမြက်ကိုင်သူ သာကီဝင်များ (တိဏသာကီဝင်) နှင့် ကျူပင်ကိုင်သူ သာကီဝင်(နဠသာကီဝင်) အနည်းငယ်သာ စစ်သည်တို့၏ ဓားသွားလှံသွားအောက်မှ ချမ်းသာရာ ရကြသည်။

အချို့သာကီဝင်မင်းများက မဟာနာမမင်း ရှိနေရာ နန်းဆောင်သို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံကြသည်။ ဘိုးတော် မဟာနာမမင်းကို အသက်ချမ်းသာရာ ပေးရန် ဝိဇ္ဇဉူဘ အမိန့်ထုတ်ထားကြောင်းကို သူတို့သိသောကြောင့် မဟုတ်၊ သို့သော် မဟာနာမမင်းအနီးသို့ရောက်သွားကြသူ သာကီဝင်မင်းများသည် လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာ အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားကြလေသည်။

ထိုမှ ကြွင်းသော သာကီဝင်မျိုးနွယ်တို့၏ ကံကြမ္မာမှာကား ပီဘိ ငရဲခန်းပင်။ နို့စို့ကလေးသူငယ်များသော်မှပင်ချမ်းသာမပေး။ ရင်ခွင်တွင် ပွေထားသော သာကီဝင်မိခင်နှင့်အတူ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံကြရသည်။ အရွယ်ရောက်သော လုလင်ပျိုများကမူ ခုခံရန်ပြင်ဆင်ဆဲမှာပင် အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြသည်။ သွေးရူးသွေးတမ်း ထွက်ပြေးကြသူများကား ဝိဇ္ဇဉူဘစစ်သည်များ၏ အမဲသားကောင်သဖွယ် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့နှင့်တစ်ညညှို့လုံးလုံး ကပိလဝတ်၏ ကောင်းကင်တွင် ငရဲပွက်သံများ ညံသွားခဲ့သည်။ ပန်းရနံ့များဖြင့် အစဉ်အမြဲမွှေးပျံ့ခဲ့သော ကပိလဝတ်ပြည်သည် သွေးညှို့နံ့များဖြင့် အတိဖုံးသွားသည်။ ညံ့သက်စိမ်းစိုသော ကပိလဝတ်မြေအပြင်သည်လည်း သာကီဝင်မင်းတို့၏ သွေးများကို မချိတ်ငကဲ စုတ်မြိုလိုက်ရသည်။

သွေးကြွေးတောင်းသော ထိုကလဲစားချေပွဲကြီး ပြီးဆုံးချိန်တွင် ဝိဇ္ဇဉူဘသည် ကပိလဝတ်နန်းတော်တစ်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာကို ဝိဇ္ဇဉူဘ အတိအကျ ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သွေးနံ့သင်းသော လေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်ကာ ဝိဇ္ဇဉူဘသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြိုဝါးလိုက်လေသည်။

“မောက်မာရိုင်းစိုင်းပြီး ငါ့ဘဝကို အစက အဆုံးချိုးဖဲ့တဲ့ သာကီ ဝင်တွေ၊ သင်းတို့အလှည့် ပြန်ပေးရမယ်၊ ငါထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာကို ကျွန်ယုတ် မရဲ့ သားထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာဆိုပြီး နွားနို့နဲ့ ဆေးကြောခဲ့တဲ့ သာကီဝင်တွေ အခု ဒီနေရာကိုလည်း သူတို့ ပြန်ဆေးကြောရမယ်”

နှစ်ပေါင်းများစွာ သူတောင့်တခဲ့သော အရာဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့ သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက မိဘဘိုးဘွား အကြီးအကဲများအား ရှိခိုးနှုတ်ဆက် ရန် သူလာရောက်ခဲ့စဉ်က သူထိုင်ခဲ့သော နန်းဆောင်အပြင်တစ်နေရာရှိ ပျဉ်ချပ်များအနီးတွင် ခြေစုံရပ်သည်။

“ပျဉ်ချပ်တွေကို ဆေးကြောဖို့ သာကီဝင်တွေရဲ့ လည်ချောင်းသွေး ယူခဲ့”

ပျဉ်ချပ်များ စွေးစွေးနီရဲသွားသည်။ အင်တုံဖြင့်၊ လောင်ချပေးရ သော ရဲမက်ပင်လျှင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့ စီးသွန်သွားသည်ကို မြင်ပြီး အော့ အန်မိမတတ် ဖြစ်နေသည်။

ဝိဇ္ဇူဘကား ပျဉ်ချပ်များတစ်လျှောက်သွေးများ စီးဆင်းပေကျံ သွားသည်ကို အရသာခံကြည့်ရှုရင်း ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ပျဉ်ချပ်များပေါ်တွင် နီညိုပျစ်ခဲသွေးရည်များစီးမျောသွားခြင်းနှင့် အတူ သာကီဝင်မင်းတို့၏ အနွယ်အဆက်သည်လည်း လုံးဝပြတ်တောက် ချုပ်ငြိမ်းသွားပေပြီ။

သွေးကြွေးတောင်း ကလဲ့စားချေပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့် နောက် တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းဖြစ်သည်။

နံနက် ပွဲတော်စာအုပ်ကို အသင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဝိဇ္ဇဉူဘသည် သေနာပိချုပ်ဝတ်စုံကို သိုက်မြိုက်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် ပွဲတော်စာအနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“လက်ရအရှင်ဖမ်းထားတဲ့ ဘိုးတော် မဟာနာမမင်းကို ခေါ်ခဲ့ကြ၊ ငါနဲ့ ငါ့အဘိုး အတူတူ နံနက် ပွဲတော်စာ စားကြမယ်”

ဝိဇ္ဇဉူဘ၏ အမိန့်ဖြင့် လက်ရ အရှင်ဖမ်းဆီးထားသော ဘိုးတော် မဟာနာမမင်းကို စစ်သည်များက ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။ မဟာနာမမင်း ကြီး၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေသည်။ အိုမင်းမစွမ်းအရွယ်ကြောင့် နဂိုကပင် ချည့်နဲ့နေသော အသွင်မှာ ကြုံခဲ့ရသော လူသတ်ပွဲကြီးကြောင့် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

“ဘိုးတော်ရောက်လာပြီလား၊ ကျွန်ုပ်ဘိုးတော်ကို စောင့်နေပါ တယ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အောင်သေအောင်သားအဖြစ် နံနက်စာ စားသုံးကြ ဖို့ ဘိုးတော်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ဘိုးတော်ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ သာကီဝင်မင်း တွေကတော့ တစ္ဆေသရဲတွေအဖြစ်နဲ့ပဲ လှည့်လည်နေကြပြီလေ၊ ဟား.. . . ဟား.. . .ဟား.. . .”

မဟာနာမမင်းကြီးသည် ပွဲတော်အုပ်ကိုတစ်လှည့်၊ ဝိဇ္ဇဉူဘကို တစ်လှည့်ကြည့်နေသည်။ မင်းကြီး၏ ဖျော့တော့သော မျက်နှာပြင်၌ သွေး

ရောင်များ ချက်ချင်းသန်းလာသည်။ ရီဝေကြေကွဲနေသော မျက်လုံးအစုံတို့ သည် မှိုင်းမှုန်နေရာမှ အရောင်တောက်လက်လာသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ဘိုးတော်မင်းကြီးရဲ့။ ဒါပွဲတော်စာ အစစ်ပါ။ စားကောင်းသောက်ကောင်း အစစ်တွေပါ။ သာကီဝင်မင်းတွေရဲ့ အသွေးအသားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟား. . .ဟား. . .ဟား။ သူတို့ရဲ့ အသွေးအသားတွေက ခုချိန်ဆိုရင် တောခွေးအတွေ့ စားသောက်လို့ ကုန်လောက်ပါပြီ။ လာပါဘိုးတော် မင်းကြီး မဟာအောင်ပွဲသခင် ဝိဇ္ဇဗျူဘနဲ့အတူ အောင်သေအောင်သား စားလှည့်စမ်းပါ။ မြေးနှင့်အဘိုးအတူတူ စားသုံးရင်း သာကီဝင်မင်းတွေရဲ့ မရှုမလှသွေးကြွေးဆပ်ခန်းတွေအကြောင်း ကျွန်ုပ်ပြောပြတာနားဆင်စမ်းပါ ဘိုးတော်”

“သာကီနွယ်ဝင် သခင်မျိုးဖြစ်တဲ့ ငါတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်ရဲ့ သားနဲ့ ဘယ်တော့မှ တစ်ပွဲတည်း မစားဘူး၊ ခတ္တိယဟာ သုဒ္ဓကျွန်နဲ့အတူ ဘယ်တော့မှ တစ်ခွက်တည်းအတူ မနှိုက်ဘူး လူသတ်ကောင်ရဲ့။”

ဘိုးတော် မဟာနာမမင်း၏ ရင်ထဲက ဟိန်းဟောက်လိုက်သော စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။

“မြင့်မြတ်တဲ့ ငါတို့ သာကီဝင်တွေဟာ အသက်သာ အသေခံမယ်၊ အမျိုးဇာတ်ရဲ့ ဂုဏ်ကို ဘယ်တော့မှ မချိုးဖျက်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့သား လူသတ်သမား မင်းလိုသားရဲအရိုင်းကောင်နဲ့အတူ စားမယ်များ ထင်နေသလား”

မဟာနာမမင်းကြီးသည် စိတ်ထဲမှာပင် ကြိုးဝါးလိုက်ပြီးနောက် “မြေးတော် ဝိဇ္ဇဗျူဘထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်အဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် ငါ့မှာ ခြောက်ချားနေခဲ့တယ်၊ ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း မင်းတို့ပြောသလို သွေးနံ့တွေ ကပ်နေတယ်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်သွားအောင် သုတ်သင်ဖို့ လိုမယ်။ ငါ့ကိုယ်ကို ငါမသတ်ဘူး။ ညစ်နွမ်းနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို သန့်စင်သွားအောင် ငါရေသုံးသပ်ပါရစေဦး ဝိဇ္ဇဗျူဘ”

ဝိဇ္ဇဗျူဘ၏ မျက်ခုံးများ ပူးကပ်သွားကြသည်။

အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးနောက် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာကာ

“ဟား. . .ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကိုင်းဘိုးတော်မင်းကြီး ရေသုံးသပ်ပါ။ ကိုယ်လက်သန့်စင်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်ခွင့်ပြုပါတယ်”

သာကီဝင်မင်းများ ရေချိုးသန့်စင်ရာ ရေအိုင်သို့ ဘိုးတော်မင်းကြီးထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ လိုက်ပါပို့ဆောင်သော ရဲမက်များကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ စောင့်နေကြရန် မင်းကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မည်သူမှ မမြင်နိုင်သော ဆိတ်ကွယ်လုံခြုံရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီးနောက် မဟာနာမမင်းကြီးသည် ဆံပင်များကို ဖြေချလိုက်သည်။

“ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့ လူသတ်ကောင် ဝိဇ္ဇုဠာဘနဲ့အတူ ငါဘယ်တော့မှ တစ်ပွဲတည်းမစားနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့သားနဲ့ တစ်ခွက်တည်းအတူ ငါမနှိုက်နိုင်ဘူး။”

မဟာနာမမင်းကြီးသည် နာကြည်းစွာ ရေရွတ်နေသည်။

“ပွဲတော် အတူမစားရင်လည်း ငါ့ကို သင်းသတ်မှာ ဧကန်ပဲ၊ သွေးစွန်းနေတဲ့ သင်းရဲ့လက်တွေဟာ ငှါလည်ချောင်းသွေးကိုလည်း ဖောက်ထုတ်ဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သင်းရဲ့ အသတ်ခံရတာထက် . . .”

ဖြေချထားသော ဆံပင်ဖျားများကို အထုံးပြုလုပ်လိုက်သည်။

“သင်းအသတ်ခံရတာထက် ငှါဘာသာငါ သေရခြင်းကမြတ်တယ်၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးနွယ် ပြတ်တောက်ကုန်ဆုံးသွားပြီးတော့မှ ငါလည်း အသက်ရှင်နေလို့ အချည်းနှီးပဲ”

မဟာနာမမင်းကြီးသည် ဆံပင်အထုံးများထဲသို့ ခြေမနှစ်ဖက်ကို သွင်းလိုက်သည်။ မိမိဆံပင်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို တုပ်နှောင်ပြီးသား အနေအထားဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုအနေအထားဖြင့်ပင် မဟာနာမမင်းကြီးသည် ရေအိုင်ထဲသို့ ဆင်းငုပ်သွားသည်။ ရေအိုင်မျက်နှာပြင်ဝယ် ပလုံစီလေးများ ပွက်လာသည်။ လှိုင်းတွန့်ဂယက်များ ဖြာသွားသည်။

မဟာနာမမင်းကြီး ရေအိုင်၏ နက်ရှိုင်းသော အောက်မြေသို့ စုံးစုံးမြုပ်သွားသည်။ ရေအိုင်မျက်နှာပြင်သည် ပြန်ပိတ်သွားသော တံခါးချပ်ကဲ့သို့ ပကတိတည်ငြိမ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ခုအချိန်ထိ ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရေ သုံးသပ်တာ ဒီလောက်ကြာရသတဲ့လား”

ဝိဇ္ဇဋ္ဌဘကား ပွဲတော်စာအနီးတွင် စောင့်ရင်းမှ သည်းမခံနိုင် အောင်ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အချိန်ကြာလွန်းမက ကြာလာတော့မှ ဝိဇ္ဇဋ္ဌဘသည် ပွဲတော်စာပြင်ဆင်ထားသည့်နေရာမှ ပုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

“ရေအိုင်တစ်ခုလုံးကို မွေနှောက်ရှာဖွေကြစမ်း၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက် မယ်”

ရေအိုင်တစ်ခုလုံးကို တပုန်းပုန်းမွေနှောက်ကြသည်။ အနီးအနား ရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြည့်ကြသည်။

ရေအိုင်တစ်ဝိုက်တွင် သည်းသည်းလှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားသည်။ မင်း ချင်းယောက်ျားတို့အကြား ပုန်းအောင်းနေမည် အထင်ဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြသည်။

“ဘိုးတော်မင်းကြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ မရှာကြနဲ့တော့။ ဒါပေမယ့် ဒီအဘိုးအိုကြီးလည်း ငါ့လက်က မလွတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့ပြန်မိမှာပါ။ အား လုံးတပ်တွေ အသင့်ပြင်၊ ကပိလဝတ်မှာ ငါတို့လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး။ အောင် ပွဲခံတပ်ကြီး ပြည်တော်ပြန်မယ်”

ဝိဇ္ဇဋ္ဌဘ၏ အမိန့်သံနှင့်အတူ တပ်များအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ ဝိဇ္ဇဋ္ဌဘသည် ကျိုးပဲ့ကြေမွနေသော ရေအိုင်အနီးတစ်ဝိုက်

ချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် မွေနှောက်ထိုးဖွရှာဖွေထားသောကြောင့် နောက်ကျိ
ပျက်စီးနေသည့် ရေအိုင်ကို မကျေမချမ်းဖြင့် တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘိုးတော်မင်းကြီး ကျုပ်လက်က မလွတ်ပါဘူးလေ”

ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘက လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ စင်စစ်မူ မဟာနာမမင်းကြီး
၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး အရှိန်အဝါကြောင့် မင်းကြီးရေအိုင်သို့ဝင်အဆင်းတွင် မိမိ
၏ နဂါးပြည် ပူဇွေးလာကာ အကြောင်းစုံကို သိခဲ့သော နဂါးမင်းက ပါး
ပျဉ်းပြုလျက် မဟာနာမမင်းကြီးကို ပါးပျဉ်း၌ ထိုင်စေကာ နဂါးပြည်သို့
ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘ စိုးစဉ်းမျှ သိနိုင်ဖွယ်မရှိချေ။

အောင်ပွဲရတပ်တော်ကြီးကို နှုတ်၍ ပြည်တော်ပြန်ခရီးစခဲ့လေပြီ။

သာကီဝင်မင်းတို့၏ သွေးကို သောက်သုံးဝလင်ခဲ့သည့် ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘ
၏ စစ်တပ်ကြီးသည် ပြည်တော်ပြန်ခရီးကို အသော့မနှင်ဘဲ ဖြည်းဖြည်း
လေးလေးပင် ချီတက်ခဲ့လေသည်။ ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘလည်း တပ်ဦးမှလိုက်ပါကာ
မိမိ၏ သွေးကြွေးတောင်းပွဲ အောင်မြင်မှုကို အရသာခံစဉ်းစားလာခဲ့သည်။

မိမိထိုင်ခဲ့သည့် နေရာပျဉ်ချပ်ကို နွားနို့ဖြင့် ဆေးကြောကြသော
သာကီဝင်မင်းတို့သည် လည်ချောင်းသွေးကို အလျော်ပေးခဲ့ကြရပြီ။ လွန်ခဲ့
သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကလဲ့စားချေခွင့်ရရန် ကြိုးစားခဲ့သော
ဆန္ဒသည် ပြည့်စုံခဲ့ပြီ။ သာကီဝင်မင်းဆက်လည်း ပြတ်တောက် ဆိတ်သုဉ်း
သွားခဲ့ပြီ။ ဘိုးတော်မဟာနာမမင်းကြီးလည်း ရေအိုင်မှာ ကိုယ်လက်
သုတ်သင်ရန်ဟု အကြောင်းပြကာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့လေပြီ။

သာကီဝင်တို့နှင့် ပတ်သက်သည့် အလုံးစုံသော ဆန္ဒမှာ ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘ
အဖို့ ပြည့်စုံဝလင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ‘နာဂမုတ္တာ’ ကျွန်မ၏ သမီးမှမွေး
သော ဝါသဘခတ္တိယာ သတို့သမီးကို သာကီဝင်မင်းသမီးဟူ၍ လိမ်ညာ
လှည့်ဖြားခဲ့ကြသူများသည် လိမ်ညာလှည့်ဖြားမှုအပြစ်ဒဏ်ကို တန်ရာတန်
ကြေးပေးဆပ်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

မယ်တော် ဝါသဘခတ္တိယာအား ကျွန်မသမီးဟူ၍လည်းကောင်း၊
မိမိအား ကျွန်မ၏ မြေး ကျွန်မ၏ သားဟူ၍လည်းကောင်း သူတို့နှိပ်နယ်
ပုတ်ခတ်ခဲ့ကြသည်။ ခမည်းတော် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးကိုယ်တိုင်
ပင် ရှက်ဒေါသဖြင့် မိမိတို့ သားအမိကို မိဖုရားကြီးနှင့် သားတော် စစ်သေ
နာပတိ အဆောင်အယောင်မှ နှုတ်သိမ်းကာ ကျွန်ဘဝသို့ချပစ်ခဲ့သေးသည်။

နှစ်ရက် သုံးရက်နေမှမြတ်စွာဘုရား၏ ဟောကြားဆုံးမမှုဖြင့် မိမိတို့ သား အမိ မူလအဆောင်အယောင်ကို ပြန်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ မိမိတို့ သားအမိအပေါ် မဖွယ်မရာ ပြုမှုခဲ့ကြသော ထိုသူများအားလုံး ပျက်စီးခြင်းဘေးဆိုက်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘသည် အောင်ပွဲအရသာကို တစ်စုံစီမံဝါးမြို့ရင်း တပ်ဦးမှ ခေါင်းဆောင်ချီတက်လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ သာဝတ္ထိစစ်တပ်ကြီးအတွင်း မှာလည်း စစ်သည်များသည် မိမိတို့၏ ဓားစွမ်း လှံစွမ်းထက်ပုံများကို အချင်းချင်းစား မြို့ပြန်လာကြသည်။ သာဝတ္ထိစစ်တပ်ကြီး၏ သွေးကိုသောက်ခဲ့ ပုံများအကြောင်း အားပါးတရ အတွေ့အကြုံဖလှယ်ကြသည်။

သို့ဖြင့်ပင် တစ်နေ့တာကာလသည် ချုပ်ငြိမ်းစပြုလာသည်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်၌ နေလုံးကြီးသည် တစ်စတစ်စ နိမ့် ဆင်းကျသွားသည်။

မှောင်ရီဖြိုးစ ညဉ့်ကာလ အစပြုလာသည်။

သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကား မနီးသေး။ မှောင်ရီသမ်းသော ဟိုအ ဝေးဆီတွင် ပျပျရေးရေးသာ တွေ့နေရသေးသည်။ တစ်နေ့ကုန် ချီတက်လာခဲ့ ကြသောကြောင့် ပြည်တော်ပြန်တပ်ကြီးမှာလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။

တပ်တော်ဦးသည် တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုကိုကျော်ဖြတ်အပြီးတွင် ရှေ့၌ အစီရင်ခံစာမြစ်ကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ချုပ်ညနေခြည် တန်းများက မြစ်ပြင်ပေါ်သို့ အနီရောင်များပက်ဖျန်းသုတ်ခြယ်ပေးထား သည်။

ဟိုမှာဘက်ကမ်း၏ သောင်ခုံသံပြင်က မည်းမှောင်နေသည်။ ဤ မှာ ဘက် မြစ်ကမ်းသောင်ခုံတစ်ပြန့်ကား ဝင်နေဆဲ နေလုံးကြီး၏ ရှည်လျား သော ရောင်ခြည်လက်တံများကြောင့် ရဲရဲနီစွေးလျက်။

ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘသည် မြစ်ပြင်တစ်လျှောက် တိုက်ခတ်လာသော လေကို တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်သည်။ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါးနေလုံး၊ ပတ္တမြားရောင် တောက်နေသော မြစ်ပြင်နှင့် နီကြန့်သော သောင်ခုံတို့က မိမိ၏ အောင်ပွဲကို ကောင်းချီးပေးရင်း ခိုပါလှည့်၊ နားပါလှည့်ဟု ဖိတ်ခေါ်နေသယောင်။

“အစီရင်ခံစာမြစ်ကမ်းမှာပဲ တပ်စခန်းချ ညအိပ်ရပ်နားကြမယ်၊ နောက်တစ်နေ့မှ မြို့တော်ထဲဝင်ကြမယ်၊ တပ်တွေအားလုံးဖြုတ်၊ ရဲမက်စစ်

၉၈ ❖ ချစ်ဦးညို

သည်တွေ အားလုံးသက်သောင့်သက်သာ နားနေကြ၊ ဝိဇ္ဇဉူဘ စစ်ဘုရင်က ခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

ဝိဇ္ဇဉူဘ၏ အမိန့်ကြောင့် စစ်တပ်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် လှုပ်လှုပ် ရွရွဖြင့် ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

အစီရဝတီမြစ်ကြီးအတွင်း၌ သောင်များ ထွန်းနေချိန်ဖြစ်သည်။ အချို့နေရာများတွင် မြစ်လယ်ဖြစ်လျက် ရေက ခြေမျက်စိမြုပ်ရုံလောက်သာ ရှိသည်။ အချို့နေရာများတွင် ရေတိုက်စားချိန်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော လှိုင်း တွန့်အရစ်များဖြင့် သောင်ခုံတို့သည် လှပစွာ ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။

မြစ်၏ သောင်ခုံတို့သည် ညဉ့်အချိန်တွင် ပကတိ မွေ့လျော်ဖွယ် အေးစိမ့်နုည့်နေတတ်သည်။ အပုံအပုံသော သဲကမူလေးများက ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။ နူးညံ့လှတေသာ မြစ်လယ်ပိုင်းသဲမွေ့ အပြင်နေရာများမှာမူ တပ်စခန်းချ စစ်သည်တို့အကြိုက်ဆုံး နေရာများပင် ဖြစ်သည်။ နူးညံ့ရှုတ သဲမွေ့အဖြစ်သည် ခြောက်သရောင်းနေသည်လည်း မဟုတ်၊ စိုစွတ်နေသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ထွေးထွေးအိအိဖြင့် ခြေချ၍ ကောင်းရုံလေးရှိသည်။

စစ်သည်ရဲမက်တို့သည် ရေမရှိသော မြစ်လယ်သောင်ခုံများသို့ ဆင်း၍ နေရာယူကြသည်။ အချို့ကမူ ကမ်းပါးသောင်ခုံထက်မှာပင် စခန်းချကြသည်။ ဝိဇ္ဇုဇ္ဈာအတွက် မင်းချင်းများက ယာယီစံနန်းတစ်ခုကို အလျင်အမြန်ဆောက်ပေးကြသည်။ တဲနန်းရှိသည့်နေရာမှာ မြစ်ကမ်း သောင်ခုံထက်လည်း မကျ။ မြစ်တွင်းသဲပြင်သို့လည်း မရောက်သော အလောတော်နေရာ ပင် ဖြစ်သည်။

ဝိဇ္ဇုဇ္ဈာသည် တဲနန်းအတွင်း သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်း ရင်း အစီရဝတီမြစ်သောင်ပြင်မှ လတ်ဆတ်သော ညဉ့်ဦးလေပြည်ကို ရှု၍ ရှိုက်လျက် အောင်ပွဲအရသာကို တနဲ့နဲ့ ပြန်လည်ခံစားနေလေသည်။

အစီရဝတီမြစ်၏ အထက်ကောင်းကင်သည် ပကတိ တိမ်စင် လျက် တစ်ပြန့်တပြော ညီညွတ်သော နက်ပြာရောင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်နေ သည်။ သို့သော် ကြယ်ရောင်လရောင်များကားမရှိ။ အဇ္ဈော၏ နက်ပြာမှောင် ဝေနေပုံကား ဆုံးစမဲ့ပင်ဖြစ်သည်။ ပိုမိုသိပ်သည်းလာသော ညဉ့်နှင့်အတူ အမှောင်ထုက အစီရဝတီမြစ်ဝန်းကျင်သို့ တအိအိ ဖုံးလွှမ်းလာသည်။

အစီရဝတီမြစ်၏ ထက်ကောင်းကင် အဇ္ဈော၏ ဆုံးစမထင် နက် ပြာရောင်သည် ရုတ်ခြည်းပင် မည်းပုပ်သွားသည်။

မြင့်လှစွာသော ဟိုးအထက်ဆီတွင် ဟိန်းဟောက်သံတစ်ချက်သဲ့ သဲ့ စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုဟိန်းဟောက်သံသဲ့သဲ့သည်ပင် ကြောက် ခမန်းလိလိသွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်သနစ်ကြီး၏ ပဏာမအဖွင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မည်းပုပ်ညစ်မှောင် ကောင်းကင်တွင် ဖြူဖွေးတောက်ပသော အစင်းကြောင်းကြီးတစ်ခုက ကန့်လန့်ဖြတ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနက် ရောင် ကမ္မလာထည်ကြီးကို ချွန်မြသော အသွားကြီးဖြင့် ကုတ်ခြစ်ဆွဲဖဲ့လိုက် သည့်နှယ် ဝင်းခနဲလက်သွားသည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် ထစ်ချုန်းသံကြီးတစ်ချက်ကကောင်းကင်ထက် မှ ထိုးဆင်းထွက်ပေါ်လာကာ မြေအပြင် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။ ထို့နောက် စောစောကပင် တိမ်ကင်းစင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ထက်တစ်ခွင်လုံး၌ မိုးတိမ်ထုကြီးများ အလုံးအရင်းဖြင့် တက်လာသည်။

ထစ်ချုန်းသံများနှင့်အတူ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာသော လျှပ်စီး ရောင်များကြောင့် ကောင်းကင်မှတစ်ဆင့် အစီရဝတီမြစ်ဒေသကြီးတစ်ခု လုံး တဝင်းဝင်းတောက်ပနေသည်။ လျှပ်စီးကြောင်းများကြောင့် စိတ်ရှိတိုင်း အပိုင်းပိုင်းဆုတ်ဖြဲလိုက်သော အဝတ်နက်ကြီးတစ်ခုလို ကောင်းကင်သည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးပေါ်ပေါက်လာသည်။

အစီရဝတီမြစ်ညာအရပ်မှ တဝေါဝေါ အသံကြီးများ။ အထောင် အသောင်းသော ဆင်ရိုင်းကြီးများ တစ်ပြိုင်တည်း အော်ဟစ်လိုက်သလို၊ အထောင်အသောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများ တစ်ပြိုင်တည်း ပြုလဲလိမ့်ကျလာ သလို အသံနက်ကြီးများသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းပင် ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို မှောက်သွန်ချလိုက်သည့်နှယ် မိုး သီးမိုးပေါက်ကြီးများက တစ်ခဲနက် ရွာသွန်းကျလာသည်။ သောင်ခုံများ နေရာအနှံ့ ပြည့်ထွန်းနေသော အစီရင်ခံစာအတွင်း၌ ရေများက ဖူးဖူးရောင် မိုးမောက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ကမ်းပြည့်ရေတက်လာသည်။

မြစ်ညာဆီကလည်း တောင်ကျချောင်းရေများက အလုံးအရင်းဖြင့် ထိုးသွန်စီးဆင်းလာသည်။ ဝါးလုံးထိုးစီးသွန်လာသော တောင်ကျရေ၊ ကမ်း ပြည့်မိုးမောက်တက်လာသော မြစ်ရေ၊ တဝေါဝေါသွန်ကျနေသော မိုးသီးမိုး ပေါက်များ ပေါင်းဆုံကြသည်။

ကယ်ပါယူပါ အော်ဟစ်ဖို့ပင် အချိန်မရကြတော့။

ဝိဇ္ဇဗျူဘနှင့်တကွသော မြစ်ကမ်းအတွင်း သောင်ခုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ အိပ်စက်သူများအားလုံး သည်းစွာသော မိုးကျမြစ်ရေအထု၊ လှိုင်းအထု အောက်၌ နစ်မြုပ်သွားသည်။ သမုဒ္ဒရာသို့ ပို့ဆောင် တိုက်မျှောသွားသည်။

အစီရင်ခံစာသည် ဝိဇ္ဇဗျူဘ၏ အောင်ပွဲရတပ်ကြီးကို တစ်ချက် တည်းဖြင့် ဝါးမျိုးစားသောက်လိုက်ပေပြီ၊ ငါးစာလိပ်စာ မကရ်းစာအဖြစ် သို့ ပို့ဆောင်ကျွေးမွေး စတေးပစ်လိုက်ပေပြီ။

စောစောပိုင်းက မြစ်အတွင်း သဲသောင်ပြင်မှာ နေရာယူခဲ့ကြပြီး ပိုးရွများကြောင့် မြင့်ရာကုန်းပိုင်းသို့ တက်ရောက်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသူများ ကား မျက်စိအောက်မှာပင် တစ်မဟုတ်ချင်း နစ်မြုပ်မျောပါပျက်စီးသွား သော ဝိဇ္ဇဗျူဘနှင့် သူ၏ စစ်တပ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သွေးပျက်ချောက်ချား လျက် . . .

“များပြားလှစွာသော သာကီဝင်မင်းတွေကို ပုခက်တွင်းက နို့စို့ကလေးပါမကျန် သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ဝိဇ္ဇုဇ္ဈဘဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်နှလုံးအလို အထွတ်အထိပ်ရောက် မအောင်မြင်မီမှာပဲ အစီရဝတီမြစ်ထဲမှာ သေကျေပျက်စီး မဟာသမုဒ္ဒရာမှာ ငါးစာလိပ်စာ ဖြစ်သွားကြပါပကော”

ဓမ္မသဘင်၌ စုဝေးပြောကြားနေကြသော ရဟန်းများအား မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူလေသည်။

“ချစ်သားတို့... ရန်လှိုင်ထုံပန်းမျိုးစုံကို ကောင်းနိုးရာရာ အာသာမူးမူးဖြင့် ခူးဆွတ်ကြသောသူများကဲ့သို့ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခုံမင်ကြောင့်ကြ တပ်မက်သည့် လောဘဖြင့် မရသေးသည်ကို တောင့်တ၊ ရပြီး သည်ကိုတွယ်တာ၊ လွန်စွာကပ်ငြိသော စိတ်ရှိသူအား ကြီးစွာသော ရေအ ယာဉ်သည် အိပ်မောကျနေသည့် လူအားလုံးကို သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်အောင် ယူဆောင်တိုက် ဖျောသွားသကဲ့သို့ ရှင်သေမင်းသည်လည်း အိပ်ပျော်မေ့ လျော့နေသူ လူအပေါင်းတို့၏ အသက်ကို ဖြတ်တောက်၍ အပါယ်လေးဘုံ တည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာ၌ နစ်မြုပ်စေကုန်၏”

(ပြီးပါပြီ)

ጥያቄ

ကြေးမုံပြင်ရှေ့တွင် ကျွန်မထိုင်လိုက်သည်နှင့် အစေခံသုံးယောက် အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ ကျွန်မထိုင်ခုံအနီးတွင် ခူးထောက်ကာ လက်ထဲမှ ငွေလင်ပန်းများကို ကျွန်မမီလောက်သော အနေအထားအထိ ပင့်မြှောက်ပေးထားကြသည်။ ငွေလင်ပန်းများထဲတွင် နှင်းရည် ဖျန်းပက်ထားသော လန်းဆတ်သင်းပျံ့ဆဲ နှင်းဆီရောင်စုံများ၊ သဇင်ပန်းများနှင့် အဝါရောင် ခရမ်းရောင် ပြောက်မွှမ်းသော သစ်ခွပွင့်များ အစီအရီ။

ပန်းတို့၏ ရောထွေး ကြိုင်လျောက် ရနံ့များက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်သိုင်းပွေဖက်လာကြသည်။ ချိုအိမွန်းကြပ် ဝေဒနာခံစားရသည်။

“အဲဒါတွေအားလုံး ပြန်ယူသွားကြ”

ဟု ကျွန်မ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အစေခံများသည် ငွေလင်ပန်းများကို ကိုင်လျက်ပင် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် ရွေ့လျားသွားကြလေသည်။ ကျွန်မအသံမှာ ငေါက်ငမ်းမာန်မဲသော အက်သံပါသွားသောကြောင့် သူတို့မျက်နှာမသာမယာဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြပြီးမှ ကြေးမုံပြင်ကို ကျွန်မ တစ်မိမိစိုက်ကြည့်မိနေသည်။

ခေါင်းလျော်ပြီးစဖြစ်၍ ကျွန်မ၏ ဆံပင်များသည် လွတ်လပ်ရဲတင်းစွာပင် ဖွာရရာကျနေကြလေသည်။ ရေနံ့သင်းနေဆဲ ဆံစအချို့ကို ကျွန်မလက်ဖြင့် အသာအယာပွတ်ကြည့်မိသည်။

ဆံပင်တွေ ပို၍ နက်မှောင်သန်စွမ်းလာကြသည်ဟု ထင်သည်။ အအုံလိုက် ပြေပြေလျောလျော သွယ်တန်းနေသည့် ဆံပင်တွေမှာ ကြေးမုံ

၁၀၆ ■ ချစ်ဦးညို

ပြင်ရှေ့ ကျွန်မ ထိုင်လိုက်သောအခါတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်အထိပုံကျသွားကြ တော့သည်။

“ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးမှာ ငှါသမီးလောက် ဆံပင်ကောင်းတဲ့သူ မရှိဘူး”

ဟူသော ဖခမည်း၏ စကားကို ကြားယောင်မိသည်။ အမိကတော့

“အို သူဌေးကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ သမီးလေး ဘဒ္ဒါဟာ ရာဇဂြိုဟ် မှာ ဆံပင်အကောင်းဆုံးသာ ဘယ်ကမလဲ့ ကျက်သရေအရှိဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အချောဆုံး အဲဒီလိုပြောမှ မှန်တော့မပေါ့”

ဟုပြောတတ်လေသည်။

ကြေးမုံပြင်ထဲမှ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တစ်ခုကို မြင်နေရ သည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးသည် နှစ်ခြိုက်ကြည်နူးမှုမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အပြုံးစမဟုတ်။ ဖူးဖူးငုံငုံ နှုတ်ခမ်းမွှာအစုံကို မဆိုစလောက်၊ စုစုပုံပုံလုပ်ကာ ပြုံးလိုက်သည့် အလိုမပြည့်သောအပြုံး။

“သမီးဘဒ္ဒါ၊ ကောင်မလေးတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ပြောပြောဆိုဆို အခန်းဝရောက်လာသူကို ကြေးမုံပြင်မှ တစ်ဆင့် ကျွန်မမြင်လိုက်ရသည်။ ဖက်ဖူးနုပိုးခန်းဆီးအနီးတွင် ထိုသဏ္ဍာန်ရပ်နေ သည်။ ကျွန်မအလိုမကျ စိတ်ကောက်နေတာတွေ ရုတ်တရက်ပြေကာ ရယ် ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ အဆင်မပြေလိုက်တာ၊ ပိုးခန်းဆီး စနားမှာ ရပ်နေတဲ့ ကာဠီကြီး။

ပိုးခန်းဆီးစက ဖက်ဖူးနု၊ သူ့အသားက မည်းနက်မှောင်လို့။

ပိုးခန်းဆီးစက ကနွဲကလျ။

သူ့အသွင်က တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီး။

“ဟင်. . .ပြောပါဦး ဘဒ္ဒါရယ်၊ ဘာများအလိုမကျဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ ငွေလင်ပန်း သုံးခုနဲ့ အပြည့်၊ ပန်းတွေကို ကာဠီကြီးကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေး လိုက်တာ၊ ပန်းသည်ဆီက အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေကို ကာဠီကြီးကိုယ်တိုင် တစ်ပွင့်ချင်း စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ လန်းဆန်းနေမှ မွှေးကြိုင် နေမှ ကြိုက်တဲ့ ဘဒ္ဒါအတွက် ကာဠီကြီးကိုယ်တိုင် နှင်းရည်နဲ့ ဆွတ်ဖျန်း”

“အို. . .တော်စမ်းပါ”

ရယ်ချင်စိတ်ကို ဖျောက်လျက် ကျွန်မမျက်နှာကို စုပုပ်ထားလိုက်သည်။ ကာဠိကြီးမှာ စကားတန်းလန်းနှင့် ရပ်သွားပြီး စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ကြေးမုံပြင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ကဲ. . . ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီပန်းတွေကို မကြိုက်ပြန်ဘူးတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မကြိုက်ပြန်ဘူး”

“ဟင်. . . ဘဒ္ဒါပဲ ဒီနေ့ ခေါင်းလျှော်ပြီးရင် နှင်းဆီကို အကုံးခွေပြီး ပတ်မယ်ဆို သစ်ခွနဲ့ သင်္ဃန်းကို ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ထိုးပန်မယ်ဆို”

“အဲဒါ ခေါင်းမလျှော်ခင်က ပြောတာ”

“ဟောတော်. . . ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ခေါင်းလျှော်လိုက်တဲ့ ပန်းပေါင်းနဲ့ သာရည်တွေထဲမှာ စောစောက စိတ်ကူးတွေ ပါသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီကလေးမနဲ့တော့ ခက်ပါသေးတယ်”

ကာဠိကြီး စိတ်ရှုပ်သွားတာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မပျော်သွားသည်။ အမှန်တော့ ဤအသားမည်းမည်း၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် အစေခံတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ကာဠိကြီးကို ကျွန်မခင်မင်မိပေသည်။ ဤမိန်းမကြီးသည် လက်အောက် အစေခံများကို ဆက်ဆံရာ၌ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းဖြင့် မာန်လားမဲလားလုပ်တတ်သလောက် ကျွန်မရှေ့တွင်မူ အလိုလိုနေရင်း ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတတ်သူပင်။

ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ကာဠိကြီးသည် ကျွန်မကို အလိုလိုရာတွင် ကျွန်မ၏ ဖခမည်း သူဌေးကြီးထက်လည်းကောင်း၊ အမိသူဌေးကတော်ကြီးထက် လည်းကောင်း၊ အားလုံးထက်လည်းကောင်း ပို၍ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်သူဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မမျက်နှာ တစ်ချက်ညို့လျှင် သူ့မှာနေစရာမရှိတော့။

ကျွန်မလိုအင်ဆန္ဒရှိသမျှကိုလည်း သူသည်တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် စီမံပေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ တမင်အရွဲ့တိုက်၍ ထမင်းမစား ရေမသောက်ဟု စိတ်ကောက်ဟန်ဆောင်လိုက်လျှင် ကာဠိကြီးသည် ရှိသမျှအလုပ်တွေ အကုန်ပစ်ချကာ စားဖို့ဆောင်ဝင်ချက်တော့သည်။

ဖခမည်းနှင့် အမိတို့ကလည်း ကာဠိကြီးကို ကျွန်မနှင့်ပတ်သက် သမျှ ဘာမဆို အကုန်ဖြည့်ဆည်းပေး၊ လိုအပ်တာမှန်သမျှ တောင်းယူ၍ အရေးအရာကုန် လွှဲထားကြသည်။ အမှန်တော့ ကာဠိကြီးသည် ကျွန်မ၏ အထိန်းတော်ကြီး သက်သက်သာဖြစ်လေသည်။ ဤစံအိမ်တစ်ခုလုံးတွင် ကာဠိကြီး လုပ်စရာမှာ ဘဒ္ဒါဘာကိုအလိုကျသလဲ၊ ဘာကိုအလိုမကျသလဲ ဟူသော အချက်ကို အမြဲ စူးစမ်းဖြည့်ဆည်းပေးသည့် အလုပ်တစ်ခုတည်း သာ ရှိတော့သည်။

“ကဲ. . .ဆိုစမ်းပါဦး သမီးလေးရယ်. . .၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ နှင်းဆီနဲ့တွေ့ကလည်း စူးရဲနေတာပဲ၊ သစ်ခွပန်း အရောင်ကလည်း ပြူးတူးပြဲတဲနိုင်တယ်၊ သဇင်ပန်းကလည်း ပျင်းရိငိုက် မျဉ်းနေတဲ့ ပိုးတုံးလုံးကောင်နဲ့ တူတယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်သမီးရယ်”

“ဟုတ်တယ်. . .၊ ဘဒ္ဒါ ခဲ့ဒါတွေ မလိုချင်တော့ဘူး”

“သမီးလေး ဘဒ္ဒါ၊ သမီးအသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီးနော်၊ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကလေးငယ်လေးလို စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း မပူဆာရဘူး”

“ကလေးငယ်လို ပူဆာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိတဲ့ သူဌေး သမီးဘဒ္ဒါအနေနဲ့ လိုချင်တာကို တောင်းနေတာ. . .သိလား”

“ကဲ. . .ရှိစေတော့၊ ဘဒ္ဒါက အခုဘယ်လို ပန်းလိုချင်တာလဲ”

“သစ္စာပန်း”

“ဘယ်လို”

“သစ္စာပန်း အနီ၊ ရဲရဲတွတ်တွတ် နီနေတဲ့ သစ္စာပန်း”

“သစ္စာပန်းအနီကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ သစ္စာပန်းဆိုတာ ခေါင်းမှာ ပန်လို့လည်း အဆင်ပြေတာမဟုတ်ဘူး”

“အို. . .ဘဒ္ဒါအခု အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်မလို့၊ ပတ္တမြားဘယ်ကို ဆွဲပြီး ပတ္တမြားလက်ကောက် စွပ်မလို့၊ ဒါကြောင့် သစ္စာပန်းအနီလိုချင်တာ”

“အခြား အနီရောင်ပန်းဆိုရင်ကော သမီးရယ်. . .၊ ဥပမာ နှင်းဆီ အနီရဲရဲ”

“အို. . .၊ လာပြန်ပြီလား၊ ဒီနှင်းဆီအနီရဲရဲ၊ ကြည့်ကို မကြည့်ချင် ဘူး၊ သစ္စာပန်းပဲ၊ သစ္စာပန်းအနီရဲရဲ. . .ဒါပဲ၊ အဲဒါမှ မရရင်. . .”

ကာဠိကြီးသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် လက်ဝါးကာပြပြီး

“ကဲ. . ကဲ. . တော်ပါတော့ ကလေးရယ်. . မရရင်ဆိုတဲ့ စကား ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ မရ ရအောင် ရှာပေးပါမယ်၊ အင်း ဒီအချိန်ဆို ပန်းသည်တွေလည်း ဈေးရုံတော်မှာ မရှိတော့ဘူး၊ အထမ်းနဲ့လာနေကျ ပန်း သည်တွေလည်း ရောင်းကုန်လို့ ပြန်သွားကြပြီဆိုတော့. . အင်း. . .”

“ဘာလဲ. . ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား. . . ကာဠိကြီး. . .”

“အလိုလေး မဟုတ်ရပေါင် ဘဒ္ဒါရယ်၊ မြို့စွန့်နေပုဒ်က ပန်းစိုက် တဲ့ ပန်းခင်းတွေအထိ လွှတ်အဝယ်ခိုင်းမလို့ပါကွယ်၊ အင်း. . . နေတောင် အတော်တက်နေမှ။ ကဲ. . ကဲ. . သမီးလေး လိုချင်တာ ရရစေ့မယ်။ အင်း. . . သစ္စာပန်းအနီရဖို့ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေအထိ လွှတ်ရလွှတ်ရ. . .”

ကာဠိကြီးထွက် သွားတော့မှ ကျွန်မမျက်နှာကို လျော့ချလိုက်သည်။

ကြေးမုံပြင်ထဲမှာ ရှင်းသန့်ပျံ့ပျူးသော အပြုံးမျက်ဝန်းများ ပြန်၍ ပေါ်လာကြလေသည်။

သစ္စာပန်းနီနီရဲရဲ . .။

ကာဠိကြီးကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ကျွန်မပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပြောလိုက်
သော စကားလုံးကို ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘာကြောင့် သစ္စာပန်းနီနီ
ရဲရဲကိုမှ လိုချင်သည်ဟု ကျွန်မပြောလိုက်မိပါလိမ့်။

အစေခံတွေ ငွေလင်ပန်းတွေတင်ကာ လာပို့သော နှင်းဆီတွေ၊
သင်္ဃန်းတွေ၊ သစ်ခွတွေ . . . တန်ဖိုးကြီးသော သည်ပန်းတွေကို အခိုက်အတန့်
စိတ်အလိုမကျဘူးပဲထား . . . ၊ ယင်းတို့အစား အခြားပန်းတွေကို ကျွန်မ
တောင်းဆိုလိုက်သင့်သည်။ ဥပမာ—

စံပယ်ဆိုပါတော့ . . . ၊ စံပယ်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးတွေကို ကျွန်မ
ချစ်သည်ပဲ။ သင်းသင်းကလေးမွှေးသည့် ဇွန်ပန်းပွင့်လေးတွေကိုလည်း
ကျွန်မအကုံးလုပ်၍ ပန်တတ်သည်ပဲ။ ပြီးတော့ သရဖီ၊ ခတ္တာ၊ အို . . . ပန်း
တွေကို ကျွန်မချစ်သည်လေ။

အဲဒီ ပန်းလေးတွေထဲက တစ်မျိုးမျိုးကို ကျွန်မတောင်းဆိုလိုက်ဖို့
ကောင်းသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မနှုတ်မှ ထွက်သွားသည်က သစ္စာပန်းနီနီရဲရဲ
တဲ့ . . . ။ ကာဠိကြီးပြောလည်း ပြောစရာပေပင်။ သစ္စာပန်းဆိုတာမျိုးက
ဧည့်ခန်းဆောင်က ငွေကနုတ်ပန်းအိုးမှာပဲ အလှထိုးထားဖို့ ကောင်းသည့်
ပန်းမျိုး . . . ။

ခေါင်းမှာ ပန်သည့် ပန်းမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် သစ္စာပန်းနီနီရဲရဲကိုမှ ကျွန်မနှုတ်က ထွက်
သွားပါလိမ့်။ . .။ သစ္စာပန်းတဲ့. . .။ ပြီးတော့. . .နီနီရဲရဲတဲ့. . .။

အို. . .နောက်တစ်ခု သတိရပြန်ပြီ။

“အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်ပြီး၊ ပတ္တမြားဘယက်ဆွဲမှာ၊ ပတ္တမြားလက်
ကောက်ဝတ်မှာ” ဟု ကာဠိကြီးကို ကျွန်မပြောလိုက်ပါသေးသကော။

အနီရောင်တဲ့. . .။ ပတ္တမြားတဲ့. . .။

ဖခမည်းနှင့် အမိတို့ ဆင်းပေးထားသော ရတနာအဆင် တန်ဆာ
တွေက ကျွန်မမှာ မလိုချင်အဆုံး၊ အပြည့်အစုံရှိသည်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊
နီလာ၊ ကျောက်စိမ်း၊ ရတနာအစုံ။ ဆံထိုးသရဖူ၊ လည်ရွဲဘယက်၊ နားဆွဲ၊
လက်ကောက်၊ လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်၊ ခြေကျင်းခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး၊ သူ့ရတနာ
အစုံနှင့်သူ. . .။

သည်အထဲမှာ ဘာကြောင့် ပတ္တမြားတွေကိုမှ ကျွန်မညွှန်းဆိုမိလေ
သလဲ။ ပတ္တမြားတွေဝတ်မလို့ ဟူသော စကားသည် ကျွန်မစိတ်ကူးထဲတွင်
ကြိုတင်ရှိမထားသော အရာဖြစ်သည်။ သစ္စာပန်းနီနီရဲရဲလိုပင် ပြောမိပြော
ရာ ပြောထွက်သွားသော စကားဖြစ်သည်။

သို့သော် သစ္စာပန်းနီနီရဲရဲနှင့် ပတ္တမြား. . .။

အလို. . .အနီရောင်တွေကို ကျွန်မအလိုလို စိတ်အာရုံဖြန့်ကျက်နေ
မိပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ဒီနေ့ ကျွန်မဘယ်လို ဖြစ်နေသနည်း. . .။

ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီးနောက်တွင် ကျွန်မစိတ်တွေအတိုင်းအဆမဲ့
လွင့်ပါးပျံသန်းနေသလိုလို. . .။ စိတ်ထဲမှာ အပျော်ကြီးပျော်နေချိန်မှာပင်
တစ်ခုခုအတွက် အလိုမကျချင်သလိုလို. . .။ ပြီးတော့ သစ္စာပန်းနှင့်ပတ္တမြား။

ကျွန်မဘယ်လို ဖြစ်နေတာပါလိမ့်. . .

ဘဒ္ဒါ. . .နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . .။

မိမိကိုယ်မိမိ ဘာဖြစ်နေသနည်းဟူသော အဖြေကိုရှာ၍ မတွေ့စေ
ကာမူ ကျွန်မလိုချင်သော သစ္စာပန်းနီနီရဲရဲနှင့် ပတ္တမြားရတနာတို့ကမူ
ကျွန်မရှေ့မှောက် အဆင်သင့်ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။

ရဲရဲနီသော ပတ္တမြားဆံထိုး၊ ဘယက်လည်ဆွဲ၊ လက်ကောက်၊
လက်စွပ်၊ ခါးစည်းကြိုးများကို အပြည့်အစုံ စီရင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

ကတ္တီပါနီနီရဲရဲ ဝတ်ရုံခါးချပ်နှင့် ပဝါများကို ဝတ်လိုက်သည်။ မပြည့်စုံသေး ဟု ထင်သဖြင့် ပတ္တမြားလုံးကလေးများ မြှုပ်ထားသော နဖူးစည်း ရွှေကြိုး ကို နဖူးထက်မှာ တွဲရရွဲချလိုက်သည်။

ကာဠိကြီး တစ်ခုတစ်ရ ရှာလာပေးသော သစ္စာပန်းနီနီရဲရဲတို့ကို မူ ဟိမဝန္တာ နှင်းရည်ဆွတ်လျက် အခိုင်အစည်းလိုက်ပင် လက်မှာကိုင်လိုက် သည်။ သစ္စာပန်းဆိုတာ ခေါင်းမှာ ပန်လို့မကောင်းမှန်း ကျွန်မအစကတည်း က သိပြီးသားပေပဲ။ ထမင်းသက်သက် ကာဠိကြီးကို နွဲ့ဆိုးဆိုး အရွဲ့တိုက် ချင်သဖြင့် မရအရ ရှာခိုင်းခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သဉ္ဇာလီဆောင်ထဲမှ သစ္စာပန်းစည်းကိုပွေ့၍ ထွက်လာသော ကျွန်မကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကာဠိကြီးသည် လေသာဆောင်လက်ရမ်းကို ကိုင်ရင်း မတုန်မလှုပ်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကျွန်မ ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အပြန်အလှန်ကြည့်ရင်း ကာဠိကြီး ရေရွတ်သည်။

“အလိုလေး.. .လှလိုက်တာ ဘဒ္ဒါရယ်၊ ကြည့်ပါဦး လှလိုက်တာ၊ လှလိုက်တာများ”

တစ်ခုခု နင်နေသလိုမျိုး တံတွေးကို မျိုမျိုချရင်း ကာဠိကြီးသည် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မြည်တမ်းကျူးရင့်နေတော့သည်။

“လှလိုက်တာပါလား သမီးလေးရယ်.. .ပတ္တမြားနတ်ဒေဝီတစ် ပါးမြေကြီးပေါ်ရောက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကြည့်ပါဦး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲ တောက်လို့၊ သစ္စာပန်းစည်းကို ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ပုံကလည်း မဟာဆန် လိုက်တာ၊ ကနုတ်ပန်းကလေး ကျနေတာပဲ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေက လည်း ပတ္တမြားတွေ၊ အနီရောင်တွေ၊ ဝတ်ရုံခါးချပ်သင်တိုင်းကလည်း အနီ ရောင်၊ သစ္စာပန်းအနီရဲရဲကလည်း အို ပတ္တမြား နတ်ဒေဝီလေး၊ ပတ္တမြား နတ်မိမယ်လေး။ သစ္စာပန်းရှင် သခင်မလေး၊ အနီရောင် ဧကရီလေး”

“အို.. .တော်ပါတော့”

တစ်ခုခု ထိခတ်လှုပ်ရှားစရာ ကြုံလာပြီဆိုလျှင် ကြံကြံဖန်ဖန် စကားလုံးတွေဖြင့် ပြောထွက် တတ်သော ကာဠိကြီးကို ကျွန်မမသိမသာလေး ဟန့်လိုက်ရသည်။

သို့မဟုတ်လျှင် သူ့နှုတ်မှ တောင်စဉ်ရေမရတွေ ထွက်ကျ လာဦး မည်။

“မယ်မယ်တို့ကော ကာဠိကြီး”

“သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ မြောက်ဘက်ဥယျာဉ်ပန်းခြံထဲမှာ
လေ ဘဒ္ဒါ၊ အဲဒီကို သွားမလား”

“ဟင့်အင်း မသွားချင်ဘူး၊ ဘဒ္ဒါဟောဒီ ခြင်္သေ့ခံတေလသာနန်း
ပြတင်းမှာပဲ နေမယ်။ ပြီးတော့ ဟိုးအနောက်ဘက်ဆီမှာ ဝင်သွားတဲ့ နေလုံး
နီနီရဲရဲကြီးကို စောင့်ကြည့်ချင်တယ်”

“သမီးလေးသဘော သမီးလေးသဘော၊ အခုကာဠိကြီး ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ ပြော”

ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသော သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်
ထိုးကြည့်ရင်း ကျွန်မပြောလိုက်သည်။

“ကာဠိကြီးအနေနဲ့ အခုလုပ်ရမှာက ဟောဟိုနားမှာထိုင်၊ စကား
တစ်လုံးမှ မပြောနဲ့၊ ဘဒ္ဒါမမေးဘဲ ဘာတစ်ခွန်းမှ အသံမထွက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . .ကောင်းပါပြီတော်”

ကျွန်မထိုင်နေရာ ဤခြင်္သေ့ခံ လေသာနန်းပြတင်းသည် ကျွန်မတို့ စံအိမ်တွင် ရှုခင်းအကောင်းဆုံးမြင်ကွင်းကို ရရှိရာနေရာဖြစ်လေသည်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကြီးရှိအခြားသော အိမ်ခေါင်မိုးများကို အပေါ်စီးမြင်နေရသည်။ တစ်စတစ်စဝေးသွားသော တောင်ကုန်းလွင်ပြင်ပြန့်နှင့် တောအုပ်ကလေးများကို မျက်စိနှင့် မဆန့်တပြန့်ကြီးတွေ့နိုင်သည်။ ဟိုးအနောက်ဖက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအနားကြောင်း၏ တောင်အစွယ်တို့အထိ လှမ်းကြည့်နိုင်သေးသည်။

နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ယံ၏ တိမ်မျှင်များအကြားမှ တစ်စတစ်စ နိမ့်ဆင်းသွားနေပေပြီ။ မကြာမီ တောင်စွယ်ယွန်းတစ်ဖက်သို့ နေလုံးကြီး နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်။

ဝင်လုဆဲနေမင်းကြီးသည် ရှည်လျားစွာသော ရောင်ခြည်အလင်းတန်းများဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်၏ ကောင်းကင်ကို ပွေဖက်နှုတ်ဆက်နေလေသည်။ တစ်နေ့တာကာလကို မကုန်ဆုံးစေချင်သောကြောင့်လားမသိ။ နေမင်းကြီး၏ အလင်းမျှင်တို့သည် တောင်တန်းများကို မခွဲနိုင်မခွာရက် ကုပ်ဆွဲဖက်တွယ်နေသယောင်။

ထိုအခါ တိမ်တိုက်တို့သည် ရောင်စုံဝင်းလျက် အလင်းများ ပြန့်ထွက်လာကြတော့သည်။ ကောင်းကင်ယံ၏ အထက်ပိုင်းသည် မရမ်းရင့်ရောင်များဖြင့် မှောင်ရီညိုလာကာ တောင်တန်းများအပေါ်က ကောင်းကင်အနိမ့်ပိုင်းမှာ ရွှေရောင်များဖြင့် လင်းလက်နေသည်။

ရွှေရောင်. . .အို၊ မဟုတ်သေးပါဘူး။

အနီ. . . အနီရောင်၊ ပတ္တမြားရောင်၊ ပတ္တမြားရည်။ ပတ္တမြားငွေ
တွေ ဖိတ်အန် ခိုးယှက်နေသည်ပဲ။

ရဲရဲတွတ်သော အဇ္ဈာကောင်းကင်၊ အို. . . ကြည့်ပါဦးတော့။
ကျွန်မစိတ်လိုလက်ရ သည်ညနေမှ ဆင်မြန်းခဲ့လေသော ပတ္တမြားရောင်
အနီရောင်များနှင့် လိုက်ဖက်သော လောကကြီး။

ပတ္တမြားရောင်တို့ လွမ်းခြုံသော ကောင်းကင်တောင်တန်း၊ ပြီး
တော့ ကျွန်မဘဒ္ဒါ၊ ကျွန်မနှင့် လောကကြီးသည် တစ်သားတည်းဖြစ်သွား
ပြီ။

တက်ကြွမှုများဖြင့် ကျွန်မပျော်ရွှင်လာသည်။ အနီရောင်၏ အင်
အားကြီးသော ရိုက်ခတ်မှုတွင် ကျွန်မအတိုင်းမသိ လန်းဆန်းနေတော့သည်။
အနီ. . . ဘဒ္ဒါရဲ့ အနီရောင်ကောင်းကင်၊ ဘဒ္ဒါရဲ့ အနီရောင်တောင်တန်း၊
ဘဒ္ဒါရဲ့ အနီရောင်တိမ်တိုက်၊ ဘဒ္ဒါရဲ့ အနီရောင် ရာဇဂြိုဟ်ညနေခင်း....
အို ကျွန်မ ပျော်လိုက်တာ. . . ။

ရင်ခွင်ထဲမှ သစ္စာပန်း နီနီရဲရဲများပေါ်သို့ နေလုံးကြီး၏ ရောင်ခြည်
တန်းက ထိုးကျလာသည်။ ထိုအခါ အတုမဲ့သော ရဲရဲတောက်အနီသည်
သစ္စာပန်း၏ ပွင့်ဖတ်လေးများဆီမှ ပျံထွက်လာကြတော့သည်။

တက်ကြွနိုးကြားခြင်း၊ လန်းဆန်းရွှင်ပျခြင်း၊ ဝံ့စားထက်မြက်ခြင်း
ဖြင့် ကျွန်မပျော်လိုက်တာများ. . . အို. . . ကလေးငယ်တစ်ယောက်သာဆို
လျှင်ဖြင့် အသံကုန်ဟစ်ပြီး တေးတွေဆိုမိလိမ့်မည်ထင်သည်။

အနီရောင်ကို ဖွဲ့ဆိုတဲ့ တေးသီချင်းတွေလေ။

အသံကုန်ဟစ်အော်၊ ရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးမှာ စွဲ
တင်ဟည်းသွားအောင်. . . ။

နေလုံးကြီးရယ် ကွယ်မသွားပါနဲ့ဦး၊ မဝင်ပါနဲ့ဦး၊ ဘဒ္ဒါလက်နဲ့
လှမ်းဆွဲထားလိုက်ချင်ပါရဲ့၊ အနီရောင်လောကကြီးကို ဘဒ္ဒါတို့ဖန်ဆင်း
ကြရအောင်လေ. . . နော်. . . နော်. . . ဘဒ္ဒါနဲ့အတူ တေးတွေဆိုပြီး ကခုန်
ကြရအောင်လေ . . . နော်။

စိတ်ရှိတိုင်း အသံကုန်ဟစ်ကြွေး ညာပြီးသီချင်းတွေဆို. . . ဟင်။

ရုတ်တရက် ကျွန်မနားကို ကျွန်မမယုံမိ။ စိတ်ကလှည့်စားသလား
အောက်မေ့ရင်း အစွမ်းကုန်စူးစိုက်နားစွင့်လိုက်သည်။

မမှားပါ။ ကျွန်မမှားပါ။ ကြားယောင်ထင်ယောင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အကယ်ပင် အသံတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲအသံတွေ၊ အုတ်အော်သောင်းတင်း အသံတွေ၊ တေးဆိုသံမဟုတ်သောအသံတွေ။

အသံတွေ ပေါ်ပေါက်ရာနေရာမှာ ကျွန်မထိုင်နေရာမှာ ခြင်္သေ့ခံ လေသာနန်းပြတင်း၏ အောက်ဘက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ လမ်းသွယ်နေရာ၊ မြောက်မှတောင်သို့ ရှေ့ရှုသွားသော လမ်းခွဆုံနေရာဖြစ်သည်။

မနီးမဝေးမြင်ကွင်းကို ကျွန်မအာရုံစိုက်ကြည့်စရာပင်မလို။ ထင်ရှားသိသာလှသော ထိုမြင်ကွင်းက လမ်းခွဆုံနေရာတွင် အထင်အရှား အတိုင်းသား။

ဘာတွေပါလိမ့်။

ပထမဆုံး သတိထားမိသည်မှာ တရွှမ်းရွှမ်းကြိမ်သံဖြစ်သည်။ လေ ထဲတွင် ဝင့်မြောက်သွားသော ကြိမ်သံ။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုအပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်သွားသော ထိခတ်သံ။ ထို့နောက်လူအုပ်ကြီး၏ တ ဝေါဝေါမြည်သံ။

အပေါ်စီးမြင်ကွင်းမှနေ၍ အရာခပ်သိမ်းကို ကျွန်မထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရလေပြီ။

နက်ပြာရောင် သင်တိုင်းဝတ်ရုံ ဝတ်ထားသော ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဝဋ်။ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဖြင့် ပါးကွက်သားမှူးကြီး။ ပြီးတော့ အုပ်စုကြီးဖွဲ့ ကာ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်စီနှင့် နောက်နားစီမှ လိုက်ပါလာကြသော မြို့ သူမြို့သားများ။ သူတို့အားလုံး ရှေ့အလယ်ခေါင်တွင်ကား ကြက်သွေးရင့် ကိုယ်ကျပ်အပွကြီးများကို ဝတ်ဆင်ကာ လက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးကြီးများကို တဝင့်ဝင့်မြောက်ကာ ဝှေ့ကာ၊ တရွှမ်းရွှမ်းမြည်သံကို ဖြစ်စေကာ အားကုန် ကြိမ်ရိုက်နေကြသော ပါးကွက်သားလေးဦး။

ထိုကြောက်စရာကောင်းသော ပါးကွက်သားလေးဦး၏ အလယ် တွင်မတော့ အလိုလေး။

ရုတ်တရက် ကျွန်မမျက်လုံးများ ပိတ်လိုက်မိသည်။ မကြည့်ရဲ မကြည့်ရက်စရာ မြင်ကွင်းပါလား၊ မျက်လွှာအစုံကို ပိတ်လိုက်စေကာမူ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို မေ့ဖျောက်၍ မရ၊ ပကတိအတိုင်းသား အာရုံ တွင် စွဲမြဲလျက်။

အပေါ်ပိုင်း ဗလာကိုယ်တီးရှိရာလေသော “သူ့ကျောပြင်ထက်တွင် ကြိမ်ချက်အရှိုးရာကြီးများသည် မြင်မကောင်း။ အစင်းလိုက်၊ အမြောင်း လိုက်၊ အရှိုးအရှိုးထင်နေသော ဒဏ်ရာများဆီမှ စိမ့်ပေါက်ထွက်ကျနေသော သွေးတွေ။

သွေးတွေ. . .အနီရောင်. . .

ဝင်လုဆဲနေလုံးကြီးနှင့် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်ယံ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ၏ ပတ္တမြားဝတ်စုံ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှ သစ္စာပန်း။ စောစောက အစွမ်းကုန်တောက်ပနေသော အနီရောင်မှန်သမျှတို့သည် ‘သူ့’ ကျောပြင်ထက် ကြိမ်ချက်ဒဏ်ရာကြီးများမှ သွေးတို့၏ အနီရောင်အောက်တွင် ရှုံးနိမ့်ပျောက်ပြယ်သွားပေပြီ။ သူ့ဒဏ်ရာမှ သွေးအနီရောင်သည်သာ တစ်ခုတည်းသော အလွမ်းမိုးဆုံး အနီရောင်ဖြစ်သွားပေပြီ။ ကျွန်မ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ကြိမ်ဝင့်သံ၊ လေထဲသို့ ကြိမ်မြောက်ကာ ရွမ်းခနဲကျလာသံ။ လူအုပ်ကြီး၏မညာမတာ တဟေးဟေး ကောင်းချီးပေးသံ။ ပြီးတော့ သူ့ ကျောထက်မှ သွေးများ. . .။

ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်လာပြန်သည်။ အလိုလေး. . .ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်၊ ဘဒ္ဒါ... ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ အနီရောင်နဲ့ သွေးတွေရဲ့ ဖမ်းစားညှို့ငင်မှုက ဒီလောက် ပြင်းထန်ရသလား။

နောက်တစ်ကြိမ် ကြိမ်ဝင့်သံနှင့် ကျောပြင်ထက်သို့ ရွမ်းခနဲကျသွားသည့် အသံ ပေါ်လာချိန်တွင်ကား ကျွန်မဆောက်တည်ရပ်တံ့ မနေနိုင်တော့ပါပြီ။ လေသာဆောင် ဝရံတာလက်ရန်းပွတ်လုံးတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် လမ်းမဆီသို့ အထိတ်တလန့် ငုံ့ငိုက်ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

ဤအချိန်မှာပင် သူ့မျက်လုံးများနှင့် ဆုံလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရက်စက် ခါးသီးခံစားနေရသော ကြိမ်ဒဏ်အောက် သွေးစတွေ ပျံ့စီးနေသည့် ကျောပြင်မှ အရှိုးအရှိုးဒဏ်ရာများကြားမှပင် သူ့မျက်နှာသည် ပကတိနှစ်လိုဖွယ်ရာပါကလား။

နာကျင်မှုဖြင့် ရှုံးမဲ့နေရှာသောသူ့ရုပ်သွင်သည် သနားဖွယ် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ အံ့ကြိတ်ထားသော သူ့မေးရိုးများမှာ ယောက်ျားပီသစွာ

လေးထောင့်စပ်စပ် ကျနေသည်။ ဗလာကိုယ်လုံးတီးဖြစ်သည့် သူ့ကျောပြင်၊ ပခုံးသား၊ လက်မောင်းနှင့် ရင်အုပ်များသည် သွေးသံတရွဲရွဲကြားမှပင် ဝင်းဝါ စိုပြေစွာ အချိုးကျလျက်။

အထူးခြားဆုံးကတော့ သူ့မျက်လုံးများပင်။

ကျွန်မက ငုံ့အကြည့်၊ သူက မော့အကြည့်၊ ဖြတ်ခနဲ ဆုံလိုက်ရသော သူ့မျက်ဝန်းအိမ်များမှာ စွဲဆောင်မှု အားကြီးလှသည်။ ကြိမ်ဒဏ်ခံနေရသော ရာဇဝတ်သား ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မချိမဆုံဝေဒနာများ အကြားမှ ညှို့ဓာတ်ပြင်းသည့် မျက်လုံးများ။

အလိုလေး. . . သူ့. . . သူ့. . . ဟာ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်နဲ့ လားလားမှ မအပ် စပ်ပါလား။ သည်မျှ ယောက်ျားပီသသော လူတစ်ယောက်၊ သည်မျှ ဥပဓိကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် နေပြည်တော် လမ်းမတစ် လျှောက်မှာ ကြိမ်ဒဏ်ခံရာဇဝတ်သားအဖြစ် ရှိမနေသင့်ပါဘူး။ သူ့လက်တွေ မှာ လက်ပြန်တုပ်ထားသော နီနီရဲရဲနှောင်ကြိုးတွေ ရှိမနေသင့်ပါဘူး။ ဒီလို ယောက်ျားမျိုးဟာ အမှန်တော့. . . ။

ကရုဏာတဲ့လား။ အင်း. . . ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ သနားခြင်း မည်ကာမတ္တမဟုတ်ပါလေ။ သူ့ကျောပြင်အပေါ်ကျလေသော ကြိမ်ချက်တို့သည် ကျွန်မ၏ နှလုံးပေါ်သို့ပါ ရက်စက်စွာ ကျရောက်လာသည်။ သူ့ကျောပြင်အရေပြားမှ ယိုစီးစိမ့်ကျသော သွေးတို့သည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသွေးများ ဖြစ်သည်။

သနားလိုက်ပါဘိ။ အို. . . သနားရုံတင်မကပါ။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ဆို့နစ်နာကျင်နေသည်။ မောဟိုက်ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ ဖျတ်ခနဲ ဆုံဖြတ်လိုက်သော တစ်ဒဂံအကြည့်က နှလုံးသည်းပွတ်ကို အဟုန်ပြင်းစွာ ထိုးဆောင့်သည်။

ဟင့်အင်း. . . ရှင့်ကို ကျွန်မဒီလိုမမြင်ရက်ဘူး မောင်ကြီး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မဒီလိုမထားနိုင်ဘူး၊ မောင်ကြီးနမ ကျွန်မလေ ရှင့်ကို. . .

“အဲဒါက ကြိုးလှေခါး၊ အဲဒါက ဆူးဆောက်ပဲကွပ်တွေထည့်ထား တဲ့ ဖျန်အိတ်၊ ဟောဒီမှာ ပုဆိုးညိုနှစ်ထည်၊ ကဲ. . ဒါတွေယူသွားပြီး မင်း အိမ်က ထွက်သွားတော့၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့တော့၊ အိမ် ရိပ်ကိုတောင်မနင်းပါနဲ့၊ မောင်မင်းကြီးသား၊ အိုကွာ မင်းကိုယ်မင်း ပုရော ဟိတ်ကြီးရဲ့ သားလို့တောင် မသတ်မှတ်ပါနဲ့၊ ငါတို့ကိုလည်း အမိအဖရယ် လို့ သဘောမထားနဲ့တော့၊ ဒါအပြတ်ပဲ၊ မင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့ ဘာမှ ပတ်သက် စရာမလိုတော့ဘူး၊ ကဲ. . သွားပေတော့၊ ကြွပေရော့. . သတ္တုက”

ရှေ့မှောက်တွင် ပစ်ကျလာသော ဖျန်အိတ်နှင့်အဝတ်ထုပ်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိသည်။ ဘာတဲ့ . . . မင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာမလိုတော့ဘူးတဲ့လား ဟုတ်လိုက်လေ။

“ဟေ့ကောင် သတ္တုက၊ ဘာငိုင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ယူလေကွာ၊ ကောက်လေကွာ၊ အဲဒါတွေဟာ မင့်အတွက် အမွေပစ္စည်းပဲ၊ မင်းကို အပေး နိုင်ဆုံး၊ မင်းနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး အမွေပဲ၊ ဒါတွေယူပြီး ခြေဦးပြန်မလှည့် စတမ်းသာ ထွက်သွားပေတော့”

အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်ငိုင်နေသည်မဟုတ်။ ဖခင်ကြီး ပြောစကားများ ကို နားထောင်ရင်း အကြံထုတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအကြံမှာ. . .

“မင်းကံကို မင်းစီရင်တာပဲ သတ္တုက ကြွပေရော့”

ရှေ့မှောက်ရှိ ဖျန်အိတ်ကြိုးဖွင့်ကာ အထဲမှ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခု ချင်း ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ စူး၊ ဆောက်၊ တူရွင်းတို့၊ ပဲကွပ်၊ ဓားမြှောင်၊ မီးခတ် ကျောက်၊ လွန်ပူ. . ပြီးတော့ ကြိုးလှေကား။ အင်း. . . အတော်တော့

စုံစေ့နေပြီပဲ။ ဒါတွေသာ လက်ဝယ်ရှိနေလို့ကတော့ သတ္တုကတုံးနော် . .
ဟင်း . . .ဟင်း. . .ဟင်း. . .။ လက်နက်များဆီမှ အေးစက်ကြမ်းရှသော
အထိအတွေ့များကို ပွတ်သပ်ခံစားရင်း ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ
ဆူပွက်လာသည်။ တောက် အရသာရှိလိုက်လေ။

“ကဲ. . .ကြွပေရော့ သူခိုးကြီး”

သူခိုးကြီး. . .။ ဖခင်၏ ဂုဏ်ပြုအမည်နာမစကားလုံး ကြားလိုက်
ရသည်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိဖြင့် ရှိန်းရှိန်းဖိန်းဖိန်းဖြစ်သွားသည်။ သူ
ခိုးကြီးတဲ့။ အခေါ်ခံရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။

လက်နက်တွေကို ဖျန်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ ကြိုးရှုံ့ကို ဆွဲပိတ်
ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဟေ့ သတ္တုက၊ ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ၊ ဘာလိုချင်သေး
လို့လဲ”

ကျွန်ုပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်၏ အပြုံးကို ရင်မဆိုင်ရဲသည့်အလား ဖခင်ကြီးသည် အ
ကြည့်လွှဲဖယ်ကာ နေရာမှ ထပြီး စက်ရာခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှမူ လိုက်ပါပြောဆို ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ သူခိုးကြီး သတ္တုက ဖြစ်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား အဘ။
အဘကိုယ်တိုင်က ကျုပ်ကို ခိုးသားကြီးအဖြစ် တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုပြီး
အခုလို ခိုးသားမြောက်လက်နက်တန်ဆာတွေ အပ်နှင်းလိုက်ပြီပေါ့၊ သိပ်
ကြိုက်ပေါ့ဗျာ။ ခိုးသားကြီးအဖြစ် တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုခံလိုက်ရပြီး
နောက် ပထမဆုံး ကျုပ်ဖောက်ထွင်းခိုးယူမယ့်အိမ်က အဘအိမ်ပဲဗျာ၊ ကျုပ်
တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့တဲ့ အိမ်။ မကြာခင် ကျုပ်စွန့်ခွာရတော့မယ့် အိမ်
ဟင်းဟင်း. . .ဒီအိမ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ တရားဝင်ခိုးသားဘဝမှာ ပထမဆုံးလက်
စွမ်းပြရမယ့် အိမ်ပဲ၊ သိရဲ့လား၊ အဘပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့”

ကြိုးလှေကားကို ပခုံးတွင် ချိတ်၊ လက်နက်ဖျန်အိတ်ကို တစ်ဖက်
တွင်လွယ်၊ ပုဆိုးညိုအဝတ်ထုပ်ကို ချိုင်းကြားမှ ညှပ်ကာ ကျွန်ုပ်အိမ်ထဲမှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ အစေခံတွေ၊ အိမ်အမှုလုပ်တွေ ကျွန်ုပ်ထွက်ခွာခဲ့ရာ
လမ်း ကြောင်းတွင် နောက်သို့ ရှုပေးကြရင်း ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်
နေကြသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ကျွန်ုပ်စံအိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဤလောကတွင် မိဘက အမွေပြတ် နှင်ထုတ်လိုက်သော သားများရှိရာတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ အထူးခြားဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဖခင်ပုရောဟိတ်ကြီးက နှင်ထုတ်လိုက်ပြီး အမွေဖြတ်ခံရသော သားအဖြစ် ကျွန်ုပ် ပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ အခုမှပဲ ခိုးသားကြီးဘဝကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ခံယူခွင့်ရမှကိုး။ ဘုရင့်ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ သား ဘာညာဆိုပြီး ဂုဏ်ဒြပ်ဟိန်ဟန်ကြီး လုပ်နေရသော ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ လွတ်လပ်ရဲတင်းသော သူခိုးဘဝကို အပြည့်အဝရရှိပိုင်ဆိုင်ပြီ။ အမှောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ၊ ညဉ့်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘက် တော်သား၊ လူတကာတို့၏ အိပ်မောကျချိန်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပီတိအမြိုက် အရသာ စားသုံးချိန်၊ ဟင်းဟင်း ဟန်ကျလိုက်တာ။ ဝင်းတံခါးမုခ်အရောက်တွင်မှ စံအိမ်ကြီးဘက်သို့ နောက်ကြောင်း ပြန်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်များ၊ လေသာဆောင်များ၊ တံခါးပေါက်များဆီတွင် ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ကြည့်နေသည့် အဖအမိနှင့် အစေခံတွေကိုလှမ်းတွေ့ရသည်။

နောက်ကြောင်းပြန်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကျွန်ုပ်ကို သူတို့တစ်တွေက “ဪ သတ္တုက...သတ္တုက၊ သူတစ်သက်လုံး နေသွားခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကြည့် ကြည့်ရှာလေတယ်” ဟုများ ထင်ကြမည်လားမသိ။ ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာတုန်း၊ မိဘသားချင်းနှင့်တကွ၊ ရာဇဂြိုဟ်တစ်ပြည်လုံးက ‘ခိုးသားကြီး’ အဖြစ်တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုခံရတော့မည့် ယခုလို ခိုးသားဘဝပထမဆုံးညဉ့်မှာ။

ပထမဆုံးလှုပ်ရှားမယ့် ပစ်မှတ်အဖြစ် စံအိမ်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်၊ စမုတ်ဆောင် လှေကားဆောင်ဘက်ကို ငါနေရာမှတ်၊ ရွေးတဲ့အနေနဲ့ ကြည့်တာကွ၊ ဟား.. .ဟား.. .ဟား။

ဒီညလွန်မြောက် နက်ဖြန်မိုးသောက် အလင်းရောက်တာနဲ့ ဘုရင့်ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ စက်ရာခန်း၊ ခေါင်းရင်းနံရံမြုပ်သတ္တု ဗီရိထဲက ပတ္တမြားကြီး ပျောက်ဆုံးနေတာကို သင်တို့တွေ့ကြရမယ်လေ။ ဒီတော့မှ “ဟား သတ္တုက၊ စစချင်းလက်စွမ်းပြလိုက်တာဟာ သူ့အိမ်ထဲက သူ့ဖခင်ကြီးရဲ့ ပတ္တမြားပါလား” ဆိုပြီး ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩချီးမွမ်း.. .ဟား.. .ဟား . . .ဟား။

သတ္တုကတဲ့၊ ဖခင်ပုရောဟိတ်ကြီး ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ကို မှည့်ခေါ် ခဲ့သော အမည်ဖြစ်သည်။ ဤအမည်မှည့်စဉ်က ဖခင်ကြီးသည် “အင်း..... အမှန်တော့ မင့်နာမည် မင်းယူဆောင်လာတာပါပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ဘာတဲ့ ကျွန်ုပ်ကို မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ချိန်က ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့ လုံးမှာရှိတဲ့ လက်နက်တွေ အလျှံတပြောင်ပြောင် အရောင်ထတောက်သည် တဲ့။ ဘုရင်အဇာတသတ် နန်းတော်က အစမကျန်တဲ့။

ထူးခြားလှပါကလားရယ်လို့ဖခင်ပုရောဟိတ်ကြီးက နက္ခတ်ကြည့် ခဲ့ရာမှာ စောရနက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်နေသည်တဲ့။ သည်ကတည်းက သူ့သား ကျွန်ုပ် သည် ဂုဏ်ရောင်ပြောင်သော ခိုးသားကြီးဖြစ်လာမည်လို့ အသေအချာ တွက် ချက်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သည်တဲ့။

ဖခင်ပုရောဟိတ်ကြီးသည် ဘုရင့်အသုံးတော်ခံ ပညာရှိဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့သားကျွန်ုပ်အကြောင်း ထိန်ချန်မဝံ့ဘဲ ဘုရင်အဇာတသတ် ထံ သံတော်ဦးတင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်နက်များ အလျှံတပြောင် ပြောင်အရောင်ထတောက်ခြင်းနှင့်အတူ မွေးဖွားလာကာ စောရနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်ခြင်းဖြင့် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်၏ ပြည့်ရန်သူ ခိုးသား ကြီးဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုသည့်အကြောင်း။

ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့အတွက် ဥပဒ်ဘေးရှိမရှိကို မေးရာ ဖခင် ကြီးက မရှိပါကြောင်း။ သို့သော် အလိုရှိပါက ကျွန်ုပ်ကိုယ်စဉ်ကတည်းက ဖယ်ရှားလျက် ဖျက်ပေးပါမည့်အကြောင်း သံတော်ဦးတင်ခဲ့သေးသည်။

ဘုရင်က သူ့အတွက် အန္တရာယ်မရှိတာဖြင့် မဖယ်ရှားပါနှင့်၊ ဆက်လက် အသက်ရှင် လူလားမြောက်ပါစေဟု ခွင့်ပေးခဲ့သည်တဲ့။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ် ‘သတ္တုက’ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟင်း.. .ဟင်း.. .၊ ကျေနပ်ရိုးလား ရာဇဂြိုဟ်ရယ်။

အခွင့်သာရင် ငှါကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့တောင် စဉ်းစားခဲ့ကြသေးတာကလား။ ဖခင်ကိုယ်တိုင်ကလေ။

သည်လိုနှင့်ပဲ သတ္တုကတည်းဟူသော ကျွန်ုပ်အရောင်အလျှံတ ပြောင်ပြောင်တောက်သော လက်နက်များကို ‘ဖွားဘက်တော်’ ပြုကာ လူ့ လောကထဲ ကျွန်ုပ်၊ စောရနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်ကာ ဖွားမြင်လာသော ကျွန်ုပ် သည် . . .

တစ်ချက် နှစ်ချက် လွဲယမ်းအရှိန်ယူပြီးနောက် ကြိုးလှေကားကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ ကောင်းစွာ ကျင့်သားရပြီးသော လက်ရုံးလက်မောင်းတို့ ၏ စေခိုင်းရာအတိုင်း ကြိုးလှေကားသည် မြေတစ်ကောင်နှယ်အထက်သို့ စွင့်စွင့်မားမား တက်ပျံ့သွားကာ အမိုးပြဿဒ်ခိုနန်းတွင် အလိုက်သင့် ချိတ်မိသွားသည်။ အောက်ဘက်ဆီမှနေ၍ တစ်ချက်ဆောင့်ဆွဲကြည့်လိုက် ရာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသော အတွေ့ကို လက်ထဲတွင် စေးစေးပိုင်ပိုင်ရလိုက် သည်။ အား.. .အရသာရှိလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ပြဿဒ်ထက်တွင် ချိတ်ဆွဲနေသော တစ်ဖက်စ။ အောက်ခြေ တွင် တွဲရရွဲဖြစ်နေသော ဤမှာဘက်အစ။ “တက်ပါတော့ သခင်” ဟု ပြော နေသယောင်။ ဟား.. .ဟား.. .သည်ကြိုးလှေကားရှိနေလို့ကတော့ဘုံခုနစ် ဆင့် မကလို့ ဘုံအဆင့် ခုနစ်ဆယ်ပဲ မြင့်မြင့် သတ္တုကတို့ ထင်တိုင်းပေါက် နိုင်မည်သာပင်။ ကြိုးလှေကားအတိုင်း တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်တက်၊ သင့်မြတ်သော အမြင့်တစ်နေရာအရောက်မှာ နံရံကို စူးဖြင့်ဖောက်၊ ဆောက်ဖြင့်ထွင်း၊ ရဲ တင်းဖြင့်ဖြတ်၊ ပဲခွပ်ဖြင့်စား၊ ဓားဖြင့်နှွာ၊ ဟာဟာ.. . လှပသပ်ယပ်လိုက်သည့် အပေါက်၊ ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆန့်အပေါက်။

သည့်နောက်တော့ သတ္တုက တစ်ယောက် အသာကလေး လျှော ဝင်လိုက်၊ ကြိုက်သလို မွှေစမ်း၊ ကြိုက်သလို ရှာစမ်း၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြား လား၊ ရွှေဒင်္ဂါးလား၊ ကျွမ်းကျင်ပြောင်မြောက်သော လက်ချောင်းတွေက ပညာအပြည့်ဖြင့် အလိုလို လှုပ်ရှားသွား။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပတ္တုဖျဉ်အိတ်ထဲ

ထည့်။ အိမ်ကြီးရှင်တို့၏ ဟောက်သံတခေါ်ခေါ် တရူးရူးကို နားအရသာ ခံလိုက်ဦး။ ပြီးလျှင်လာရာအပေါက်ဝိုင်းအတိုင်း ပြန်ထွက်။

ကြိုးလှေကားဖြင့် ဆင်း၊ အောက်ပြန်ရောက်၊ ကြိုးလှေကားကို ပြန်သိမ်း၊ ပခြပ်ထဲထည့်ခြင်းခံရသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်နယ် ကြိုးလှေကားက ပိပြားငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့။ ပြီးပြန်ပါလေရော တစ်ချီ၊ ညဉ့် အမှောင်က တိတ်ဆိတ်အေးစက် မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ငေးမောရင်း ကောင်းချီးဩဘာပေးသည်။

ဟင်း. . .ဟင်း. . .လေးဘက်တွား အရွယ်လွန်မြောက်တောက် တောက် တောက်တောက်လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့အရွယ်ကစပြီးသည် ‘ပညာ’ ကို သတ္တုက ကျွမ်းကျင်ခဲ့သည်လေ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကိုယ့်မိဘ ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ စံအိမ်ကိုသည်လိုပဲ ခိုးရာပါပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ ဖြည့်တင်း ပေးခဲ့သည်ကိုး၊ ပြေးပြေးလွှားလွှား ဆော့ကစားရင်းတွေ့သမျှ မြင်သမျှ ကောင်းနိုးရာရာ ပစ္စည်းလေးတွေကို သည်လိုပဲ ‘ကဲ့’ယူကာ ကိုယ့်အိမ် ဘဏ္ဍာတိုက် ပြည့်စေခဲ့သည်ပဲ။ မနည်းမနော အတွေ့အကြုံ၊ ကျွမ်းကျင် ဂုဏ်မြောက်တဲ့ စောရ ပညာခန်းတွေနဲ့ လူလားမြောက်ခဲ့တဲ့ သတ္တုကပေပဲ။

ဟား. . .ဟား. . .ဟား ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးရှိရှိသမျှ အိမ်တွေမှာ ထားရှိသိုမှီးထားတဲ့ ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာတွေဟာ သတ္တုက အလိုရှိရင် ရှိသလို ထင်တိုင်းကြို၊ လှည်းနဲ့တောင် တိုက်ယူချင်ယူနိုင်သေးသပ။

သည်တော့ ဘာဖြစ်ကုန်ကြသလဲ။

ရှင်းရှင်းလေးပါ။ “ခိုးမှုနဲ့ပဲ အသက်ရှင်ပေတော့ မောင်မင်းကြီး သား” လို့ တရားခိုခွင့် အပ်နှင်းလိုက်တဲ့ အဘပုရောဟိတ်စကားကို မြေဝယ် မကျ နားထောင်ပြီး သတ္တုကတို့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ရှင်သန်နေထိုင် လာခဲ့သည်တွင်

ရာဇဂြိုဟ်တစ်ခွင်မှာ သတ္တုက မဝင်ဖူးသော အိမ်မရှိ၊ သတ္တုက မဖောက်ဖူးသော နံရံမရှိ၊ ဟား. . .ဟား. . .တစ်မြို့လုံး အုတ်အုတ်ကျက် ကျက်၊ ဘာတဲ့ . . . ဘာတဲ့ . . . ။

ရာဇဂြိုဟ်မှာ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း အပေါက်တွေနဲ့ချည်း ဖြစ်ကုန်ပါ ပေါ့လား။ မြန်လိုက်လေ. . .။

“ကိုင်း. . .မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲကွ၊ ဟင် သတ္တုက”

မြို့ဝန်၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ တမင်ကြောက်စရာကောင်းအောင် ခက်ထန်သယောင်ဆောင်ထားသည်။ မင်းဘာပြောချင်သေးသလဲကွ၊ ဟင် သတ္တုက ဆိုသော စကားလုံးများကိုလည်း လည်ချောင်းသံ၊ ရင်ခေါင်းသံ ကြီးဖြင့် မကြောက်ကြောက်အောင် ခြိမ်းခြောက်သံဖြင့် ဟိတ်ဟန်လုပ် ပြော နေသည်။

သို့သော် သူ့အသွင်မှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်နေခြင်းကို ဖုံးဖိ မရသဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဘယ်လောက် ဟန်လုပ်လုပ် လုံးဝ ကြောက်စရာမကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်တကွ လက်ရဖမ်းမိသ ဖြင့် အတိုင်းမသိ အားရဝမ်းသာဖြစ်နေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီက ဆု လာဘ်အကြီးအကျယ် သင်ရတော့မည်ပ။

“ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ ရှိသမျှ အား လုံးနံရံအပေါက်တွေနဲ့ချည်းပဲ၊ ဟင် မင့်လက်ချက်တွေပေါ့ ဟုတ်စ၊ မင်းနဲ့ ကင်းတဲ့ အမျိုးကောင်း လူကြီးရဲ့ အိမ်ဆိုတာ ရှိသေးရဲ့လားကွ ဟင်”

ခင်ဗျားကြီးရဲ့ အိမ်လည်း ပါတယ်လေဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲက ကြိုး ဝါးအော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဖြစ်များ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အခုပဲ ထ၊၍ သူ့နောက် ကျော နံရံကို ထ၊ဖောက်ပြလိုက်ချင်သေး။ တစ်ကိုယ်လုံး နှောင်ကြိုး အထပ်ထပ် တုပ်ထားသောကြောင့် ကျွန်ုပ် မလှုပ်မရှားနိုင် ဖြစ်နေရသည်။

“မင့်ကို အခုလို နံရံဖောက်ပြီး ခိုးနေတုန်း ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ လက် ပူးလက်ကြပ်မိဖို့ ငါဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ သိရဲ့လားကွ သတ္တုက”

ခင်ဗျားကြီးရဲ့ စုထွက်နေတဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကိုတောင် အခု ထဖောက် ပစ်လိုက်ချင်သေးဟု စိတ်ထဲကပြန်အော်လိုက်မိသည်။

“အဇာတသတ်မင်းမြတ်က ရထားနဲ့ မြို့တွင်းသို့ လှည့်တော့ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ စံအိမ်မှန်သမျှ နံရံပေါက်တွေနဲ့ချည်း ဖြစ်နေတာကို တွေ့ပြီး အမေးတော်ရှိပါရောလား၊ ရထားထိန်းက ပြန်လျှောက်လို့ ငှါကို ရှေ့တော်ဝင်စေပြီး ဘာကြောင့်သတ္တုက လူဆိုးကို မဖမ်းနိုင်သလဲလို့ မင်းကြီးက ကြိမ်းပါရောလား၊ ဟင်း. . .ဟင်း မင့်စနက်တွေလေ”

လဲသေလိုက် မြို့ဝန်ကြီး၊ စိတ်ထဲက အော်မိပြန်သည်။

“ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ မင်းကိုမိအောင် မဖမ်းနိုင်ရင် သင်လည်း အသက်မရှင်နဲ့တော့လို့ မင်းကြီးက ငှါကို ရာဇသံချတော်မူခဲ့တယ်လေ၊ ဟဲ. . .ဟဲ. . .အခု မင်းကို ငါမိပြီ၊ မင်းကိုမိတာဟာ ငှါအသက်ရှင်ရေးပေါ့ကွာ မင်းကကော ဟဲ. . .ဟဲ. . .”

သတ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်ဟု စိတ်ထဲမှ ပြန်ဟစ်လိုက်ရသော်လည်း သေဘေးဟူသော အရာကို ဖြန်းခနဲတွေ့လိုက်ရပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထ၊ သွားရလေသည်။

“သတ္တုက မင်းကို ငါ မစီရင်ပါဘူးမောင်၊ ငှါတာဝန်က ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ လက်ရဖမ်းပြီး မင်းကို မင်းကြီးရှေ့တော်မှောက် သွင်းရုံပါပဲ၊ မင်းကို စီရင်မှာက အဇာတသတ်မင်းကြီးကိုယ်တော်တိုင်ပါပဲ၊ ဟဲ. . .ဟဲ ဂုဏ်ယူစမ်းပါမောင်၊ အမျိုးကောင်းတို့ရဲ့ အိမ်နံရံတွေ ဖောက်ပြီး ခိုးတဲ့ အမှုကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်က စစ်ဆေးအရေးတော် ယူတယ်ဆိုတဲ့ ဘဝ”

အဇာတသတ်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလွဲကာ အမိန့်တော်လွှတ်သည်။

“ရွှေမြို့တော် တောင်တံခါးကထုတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြ”

ဆုံးရှုံးရတော့မည့် အသက်ခန္ဓာ၊ ရှင်သန်မှုထက် အပြီးအပိုင် ခွဲခွာရတော့မည့် ကြိုးလှေကားနှင့် လက်နက် ကိရိယာများကို လွှမ်းမည့် စိတ်က ပို၍ နာကျင်စေသည်။ ဪ. . .ငါသေရတော့မယ်၊ နောင်ကို ကြိုးလှေကားနဲ့ စူးဆောက်၊ ပဲခွပ်၊ ဓားတွေကို ငါထိကိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ သေတာ ဘာဆန်းသလဲကွာ။

အသက်ကိုလည်း မနှမြော၊ ခိုးယူကဲ့သို့ထားသော ဥစ္စာဘဏ္ဍာ
တွေကိုလည်း မနှမြော၊ ခိုးသားတို့၏ ပညာစွန့်လွှတ်ရတော့မည်ကိုသာ
နှမြောမဆုံးရှုံးလိုက်ပါဘိ။

ကိုင်း.. .သတ်မှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်သာ သတ်ကြပါတော့ကွာ။

ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ပူခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ကျိန်းစပ်သွားသည်။ ပြီး
တော့ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သော ဝေဒနာ၊ အရေပြားတို့ စုတ်ပြတ်
သွားပြီးနောက် အသားစိုင်းများတွင် မြက်ခနဲ၊ မြက်ခနဲ ထို့နောက် အရိုးထိ
အောင် စူးစူးဝါးဝါးနာကျင်ခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်လှ
သည့် နာကျင်ခြင်း။

ဆူးချွန်၊ ခဲသီးများအတိ ပြည့်နှက်နေသော အထူးစီရင်ထားသည့်
ကြိမ်အလုံးပေါင်းများစွာတို့သည် ကျောပေါ်သို့ အချက်ပေါင်းများစွာ.. .
များစွာ.. .ဘယ်လောက်လဲ မရေမတွက်နိုင်တော့။

တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ ငါးရာ၊ တစ်ထောင်မကဘူး။ တစ်ထောင်
မကဘူး။ အဆက်မပြတ်သော ကြိမ်ချက်တွေ၊ တရွှမ်းရွှမ်းအော်မြည်သံက
ကျောထက်တွင် မြေဆိုးတွေ အကောင်ပေါင်းများစွာ မြည်တွန်ကြသလို။

ကျောပြင် အရေပြားတစ်ခုလုံး ကွာသွားပြီထင်သည်။

ကြိမ်တွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖွာထွက်စုတ်ပြတ်ကုန်သည်နှင့်အမျှ
ကျောပြင်တစ်ခုလုံးလည်း အဆီတရွှေရွဲ့၊ သွေးတရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။

အား.. .သွေးတွေ သွေးတွေ၊ အရိုးတွေပါ ကြေမွကုန်ကြပြီလား။

“ရွှေမြို့တော် တောင်တံခါးက ထုတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြ”

ဟူသော မင်းကြီး၏ အမိန့်ကို မြို့ဝန်အကောင်အထည်ဖော်ပုံကား
ရက်စက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

လမ်းလေးခွ ဆုံတိုင်း ဆုံတိုင်းသော အရပ်တွင် ရပ်နားကာ ကြိမ်
ဒဏ်အချက်တစ်ထောင်၊ တစ်ထောင်ရိုက်သည်။ အာဏာပါးကွက်တို့က
လည်း လက်စွမ်းထက်လှချေသည်။

ကြိမ်တွေကလည်း ဘုရင်ကိုယ်တိုင် အမိန့်တော်မှတ် စီရင်အပ်
သော ရာဇဝတ်သားပေမို့ထင် အထူးတလည်စီမံထားသော ကြိမ်တွေဖြစ်ချိမ့်
မည်။

“ပစ်လိုက်ဦးကွ ကြိုးလှေကား”

“ဖောက်လိုက်ဦးကွ နံရံ”

“ခိုးလိုက်ဦးကွ ပစ္စည်း”

“မင်းလားကွ သတ္တုက”

“နံရံတစ်ပေါက် ကြိမ်တစ်ချက်တဲ့ဟေ့”

အရေပြားကို ဖောက်ထွင်းကာ အသားစိုင့် အကြောမြွှာတွေကို ပြတ်တောက်စေလျက် အရိုးခိုက်၊ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်လွန်းမက နာကျင်လွန်းသည့် ဤဝေဒနာဆိုးကြီးကို လွန်မြောက်ချင်လှပါပြီ။ ဘာကြောင့် ငါနေရာမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲကျ သေမသွားတာပါလိမ့်။

သေတာ ဘာဆန်းသလဲကွဟု စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးမိခဲ့သော်လည်း သေမင်းဆီသို့ သွားရာလမ်းသည် ဤမျှဆိုးရွားပြင်းထန်နေမည်ဟု မစဉ်းစားမိခဲ့ရိုး အမှန်ပင်။

အခုတော့. . .

ကြိတ်မှိတ်ခံသည့် ကြားထဲက အသံနက်ကြီးများသည် ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းခေါင်းထဲမှ ခုန်ခုန်ထွက်နေကြတော့ပြီ။ ဒူးတွေ ညွတ်ခွေကျအသွားတွင် လက်ပြန်ကြိုးကို ကိုင်ထားသော ပါးကွက်က ဆောင့်ဆွဲကာ မတ်တည်စေသည်။ ကြိမ်ရိုက်ပါးကွက်တွေက လူချင်းလဲကာ ကြိမ်အသစ်ပြောင်းကိုင်ကြသည်။ မြို့ဝန်က ဘေးမှ အစဉ်အဆက်လိုက်ပါကာ အောင်ပွဲခံအသံဖြင့်

“ကိုးရာသုံးဆယ်၊ ကိုးရာသုံးဆယ့်တစ်၊ ကိုးရာသုံးဆယ့်နှစ်” ကြိမ်ဒဏ်အချက်တွေကို ရေတွက်လာသည်။

ကျောပြင်မှ စီးကျလာသော သွေးတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေရာတို့သည် သွေးကွက်ခြေရာများဖြစ်ခဲ့ပြီ။

တောင်တံခါးကို မရောက်သေးဘူးလား။ ငါ့ကို မြန်မြန်သတ်လိုက် ကြပါတော့။ တစ္ဆေဘဝနဲ့ ငါ့ခိုးမယ်ဟေ့။ ရဲရင်အခုငါ့ကိုလက်ပြန်ကြိုး လွှတ်ပေးကြည့်ပါလား။ အား. . .အောင်မယ်လေး နံရံအပေါက်ကြီးတွေ။ ငါ့ကျောမှာလည်း အပေါက်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကြိုးလှေကားလေးရေ။ မင်း ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ အောင်မယ်လေးဗျ။

“ဟင်. . .ငါ သွေးရူးသွေးတန်းတွေ အော်နေမိပါပေါ့လား”

ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဟူသော မသိခြင်း၏ အဆုံးတစ်နေရာဝယ် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်မတွေ့ရှိလိုက်ပါပြီ။ အလို. . . ကျွန်မ သိပါပြီကော။

သဏ္ဍာလီစက်ရာပေါ်သို့ ကျွန်မအပြေးတက်လိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် စက်ရာပေါ်တွင် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်။ ခေါင်းအုံး၊ မှီအုံး၊ မွေ့ရာ၊ စက်လုံးများကိုလည်း ဖရိုဖရဲ။ ပိုးဖဲကတ္တီပါ အခင်းအကာတို့လည်း ကစင့်ကလျား။ မျက်ခြည်မပြတ် ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်နေသော ကာဠီကြီးကလည်း ဤအဖြစ်ကို တွေ့သွားသည်။ အူယားဖားယားပြေးဝင်လာကာ စက်ရာဘေးမှ ရပ်၍ ကျွန်မကို သူတအံ့ တသြ ကြည့်နေသည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်ခံလေသာ နန်းပြတင်းမှ ရပ်နေရင်းမှ စက်ရာဆီသို့ပြေးသွား၊ စက်ရာပေါ်သို့တက်၊ လူးလိုမ့်ထွေပြားနေသော ကျွန်မကို ကြည့်ရင်း ကာဠီကြီး ခြေမကိုင်မိလက် မကိုင်မိဖြစ်သွားသည်။

ကောက်ကာငင်ကာ ရုတ်တရက်ကြီး အဖျားတက်သလိုဖြစ်သွားသော ကျွန်မအဖြစ်ကို ကာဠီကြီးငေးမောနေစဉ် ကျွန်မကပင် သူ့ကိုဦးအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ထွက်သွား၊ ဘဒ္ဒါနားကို တစ်ယောက်မှ မလာကြနဲ့။”

ကာဠီကြီး အပြေးထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် အခန်းဝမှာ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားရပြီးနောက် ကျွန်မ၏ မိခင်သူဌေးကတော်ကြီး အခန်းထဲဝင်လာသည်။ စက်ရာပေါ်တက်ထိုင်ကာ ကျွန်မ၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် “ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဟင် သမီးလေး။”

နဖူးစမ်းတော့မလို၊ ခြေထောက်ကိုင်တော့မလို ဖြစ်နေသော မိခင်၏လက်ကို ပုတ်ချကာ ကျွန်မ မဆိုင်းမတွ ပြောချလိုက်သည်။ မဆိုင်းမတွ။ ဟုတ်သည်။ အချိန်မရှိတော့ဘူးလေ။

“မယ်မယ် လမ်းမပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး သတ်ဖို့ခေါ်သွားတဲ့ ရာဇဝတ်သားကိုတွေ့လား။ ကြိမ်တွေနဲ့ အဆက်မပြတ်ရိုက်ခေါ်သွားတာလေ။ ဟို. . .သွေးတွေ သံတွေနဲ့လေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ သမီး”

မိခင်နှင့် မျက်နှာချင်းနီးကပ်စွာ တော့ဆိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ ရာဇဝတ်သားကိုရမှ သမီးအသက်ရှင်မယ်၊ သူ့ကို မရရင် သမီး သေရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘာ. . .ဘယ်လို၊ သမီးလေး ဘာပြောလိုက်. . .”

“အဲဒီ ရာဇဝတ်သားနဲ့မှ အကြောင်းမဆက်၊ မပေါင်းဖက်ရဘူးဆိုရင် သူ တောင်တံခါးအဆုံးရောက်ပြီး သူ့ကို သတ်လိုက်ကြချိန်မှာ သမီးလည်း နှလုံးကွဲပြီး သေရပါလိမ့်မယ် မယ်မယ်”

ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲလှဲချကာ မျက်နှာအပ်နေလိုက်တော့သည်။ မိခင်ကို မကြည့်ရဲ၊ မျက်နှာပူသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပူလောင်လွန်း၍သာ ဖြစ်ပါသည်။ နှုတ်မှတော့ အဆက်မပြတ် ရေရွတ်မိလျက်သား။ “သူ့ကို ခေါ်ပေးကြပါ၊ သူ့အသက်လွတ်အောင် လုပ်ပေးကြပါ၊ သူ့ကို ရမှဖြစ်မယ်၊ သူ့ကိုမှ မရင် ဘဒ္ဒါသေရပါလိမ့်မယ်”

အခန်းထဲမှာ ခြေသံတွေ၊ တီးတိုးအုပ်ကျက်သံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ ဖခင်သူဌေးကြီး၏ အသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မပခုံးပေါ်သို့ မယ်မယ့်လက်အစုံ ကျရောက်လာသည်။

“သမီးလေးအလိုကျ အားလုံးဖြစ်ရစေမယ်၊ သမီးလေးရဲ့ ဖခမည်းကလည်း ပြောတယ်၊ ငါ့သမီးတော့ အသေမခံနိုင်ဘူး၊ သေခြင်းထက်စာရင် အသက်ရှင်နေတာကမှ မြတ်သေးတယ်တဲ့”

ဝုန်းခနဲထ၍ မယ်မယ့်ကိုကျွန်မ အားကုန်အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အိုး. . .တကယ်လား မယ်မယ်၊ ဘဒ္ဒါ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်လေးလုပ်ကြပါ။ သူ့ကို တောင်တံခါးက ထုတ်တော့မယ်၊ အချိန်မရှိဘူး မယ်မယ်ရဲ့”

လောကကြီး လှပလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်မအလိုဆန္ဒပြည့်ပါပြီ။

ကတ္တီပါမီအုံးထက်တွင် အလိုက်သင့် မှီကာ မျက်လုံးအစုံ မှေး မှိတ်လျက် မိန်းမောအိပ်စက်နေသော သူ့ကို တစ်မုံ စိမ့်ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ပီတိလှိုင်းအိလေးတွေ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ရှင်ရောက်လာပြီပေါ့နော်၊ ရှင့်ကို ဘဒ္ဒါပိုင်ပြီပေါ့နော်။ ရှင်အခု ကြိုးဒဏ်၊ ကြိမ်ဒဏ်နဲ့ သေမင်းခံတွင်းဝကနေ လွတ်လာခဲ့ပြီ ရှင်ရဲ့။ ရှင်ကြီး သိရဲ့လား။ ရှင့်ကို ဘဒ္ဒါကယ်လိုက်တာလေ။ ရှင့်အပေါ်မှာ ဘဒ္ဒါရဲ့ ကျေးဇူး တွေ အများကြီးရှိတယ်သိလား။ အဲဒီ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ရှင်ဘယ် လို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ပေးဆပ်မလဲဟင်၊ ပြော”

“အသက်ကယ်တဲ့ ကျေးဇူးလေ၊ ကြည့်။ ဘဒ္ဒါပြောလိုက်တော့ ဘဒ္ဒါရဲ့ ဖခမည်းနဲ့ မယ်မယ်တို့ မနေနိုင်ကြတော့ဘူးလေ။ အံ့မယ် ရှင့်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကယ်ခဲ့ရတယ်များ မထင်နဲ့တော့။ ဖခမည်းကိုယ်တိုင် မြို့ဝန် ဆီအရောက်သွားပြီး အသပြာတစ်ထောင် တံစိုးထိုးခဲ့ရတာ။ မြို့ဝန်က တံစိုး ကိုယူပြီး ရှင့်ကို နေဝင်ချိန်အထိ ဟိုယောင်ဒီယောင် လျှောက်လှည့်ခေါ်သွား ပြီးမှ နေလည်းဝင်ရော ဘယ်လိုလုပ်တယ်ထင်သလဲ။ ထောင်ထဲက ထောင် သားတစ်ယောက်ကို ထုတ်။ ရှင့်ကိုယ်ပေါ်က နောင်ကြိုးတွေကို ဖြုတ်။ အဲဒီထောင်သားကို တုပ်။ တောင်တံခါးကနေ ခေါ်သွားပြီး ရှင့်ကိုယ်စား ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်တာ။ ရှင်ကတော့ ဒါတွေ ဘယ်သိမှာလဲ။ ကြိမ်ဒဏ်တွေ နဲ့ မေ့မြောသွားလိုက်တာ။ သနားလိုက်တာရှင်ရယ်။ ရှင်ဘာမှ မသိရှာဘူး။ ဒဏ်ရာတွေ ဆေးကြော၊ အနာသက်သာအောင် ဆေးလိမ်း၊ နူးညံ့တဲ့ အဝတ် တွေနဲ့ ပတ်တီးစည်းလျက် ရေမိုးချိုးသုတ်သင်၊ အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ ဆွတ် ဖျန်း၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဆင်၊ ဆေးမြစ်ရောတဲ့ သေရည်ချိုကို တိုက်ပြီး မှ ရှင့်ကို ဘဒ္ဒါရဲ့ အိပ်ရာပေါ် အခုလိုပို့လိုက်တာလေ။

“သနားလိုက်ပါဘိတော့ ချစ်တဲ့ ခိုးသားကြီးရယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရှင့်ရုပ်ရည် ရှင့်အသွင်ဟာ ခိုးသားနဲ့ လားလားမှ မဆိုင်ဘူး။ ဒီလောက် ယောက်ျားပီသပြီး ဒီလောက်တင့်တယ်ပြေပြစ်တဲ့ လူမျိုးကိုများ သူတို့က ရက်ရက်စက်စက် ကြိမ်ဒဏ်ခတ်ပြီး မြို့ပြင်ထုတ်သတ်ဦးမလို့တဲ့။ လက်မ တင်ကလေး ရှင်ရဲ့။ ဘဒ္ဒါက လေသာပြတင်းကနေ ဆူဆူ ဆူဆူ အသံတွေ

ကြားလို့ ငုံ့အကြည့် ရှင့်အသံကြား၊ ရှင်ကလည်း အော်ဟစ်ရင်း မျက်နှာ အမော့လိုက်မှာ ဆုံလိုက်ရတဲ့ အဲဒီအကြည့်ကလေးတစ်ချက်။ ကျွန်မလေ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး ရှင်ရယ်။ သနားခြင်းကနေ ချစ်ခြင်းကိုရုတ်ခြည်း ကူးသွားတာကလား။ ဪ... .ဘဝ ဘဝက ဖူးစာပဲ ထင်ပါရဲ့ ရှင်ရယ်။

“အိပ် အိပ်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်လိုက်ဦးနော်။ ဘဒ္ဒါရှင့်အ နားက မခွာစတမ်းစောင့်ကြည့်နေပါ့မယ်။ ရှင့်မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိငေးကြည့် ရင်းနဲ့လေ”

“အိပ်ရာကနိုးတော့မှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဘဒ္ဒါပြောပြမယ်။ ရှင့်ရဲ့တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေကို စင်းပြီးနားထောင်။ အဲဒီအဖြစ်သ နစ်တွေကို ပြောပြပြီးတော့မှ ဘဒ္ဒါရှင့်ကို တစ်ခုမေးမယ်သိလား။ အို . . . တစ်ခု။ တစ်ခုတည်း။ အဲဒါ ဘယ်လိုလဲ သိလားဟင်။ ဘဒ္ဒါ မေးမယ့် စကားလေ။ ကဲ အသက်သခင်ကို ဘာနဲ့ အသက်ဖိုးပေးဆပ်မလဲဟင် ဆိုတဲ့ မေးခွန်းလေး ဒါပဲနော်၊ ရှင်ဖြေရမယ်။ အို များများ ဖြေစရာမလိုပါဘူး ရှင်ရယ်။ သုံးခွန်းတည်းဖြေ။ သုံးခွန်းသော စကားနဲ့ပဲဖြေ။ အဲဒါ ဘဒ္ဒါလို ချင်တဲ့အဖြေ။

“အို နေဦး။ ဘဒ္ဒါ အဝတ်တန်ဆာလဲလိုက်ဦးမယ်နော်။ ရှင့်ကို လေသာနန်းကနေ တွေ့လိုက်ချိန်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ ဘဒ္ဒါရဲ့ အဝတ်အစားက အနီရောင်၊ ပတ္တမြားရောင်လေ။ ခုထိ ဘဒ္ဒါမလဲရသေးဘူး။ သွေးကမ္ဘာထဲ က လွတ်မြောက်လာတဲ့ ရှင့်အဖို့ အနီရောင်ကို ဘယ်မြင်ချင်တော့မလဲနော်။ ဒါဖြင့် ဘဒ္ဒါဘာရောင်ဝတ်ရပါ့။ အစိမ်း၊ ဟင့်အင်း။ အဖြူ ဒါလည်း မ ကောင်းသေးဘူး။ အဝါ၊ အို ဒါကလည်း တောက်ပလွန်းတယ်။ အပြာ အို ဟုတ်ပြီ။ အပြာလွင်လွင်ကလေးလေ။ အပြာရောင်ကိုယ်ကျပ်၊ အပြာရောင် ခါးစည်း၊ အပြာရောင်ဝတ်ရုံ၊ အပြာရောင်ပုဝါ။ ပြီးတော့ နီလာ လက်ဝတ် ရတနာတွေ။ ဟုတ်ပြီ။ ရှင်နိုးထလာရင် အပြာရောင်ထဲက ဘဒ္ဒါလေးကို တွေ့ရစေ့မယ်။ အပြာရောင်လေ ရှင်သိရဲ့လား။ အချစ်ရဲ့ အရောင်။ တွယ် တာနှောင်ဖွဲ့မှု၊ တိမ်းညွတ်ယစ်မှု။ အပြာ။ ပြီးတော့ အချစ် နော်။

နာကျင်မှု ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲက တရွေ့ရွေ့ ကုပ်ကပ်၍ အ ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ မွှေးပျံ့သော ရနံ့တွေက ထုံယစ်နေသည်။ တိမ် တိုက်တွေကို ဖောက်ပြီး သက်ရသလို အထိအတွေ့မှာ နူးညံ့လွန်းသည်။

သတိပြန်ဝင်လိုက်သည့် တစ်ဒဂံ၌ ခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံးရောက်
လာသော အတွေးက မြို့ဝန်မင်းနှင့် သူ၏ ပါးကွက်သားများ နှိပ်စက်မှု
ကြောင့် ငါသေဆုံးသွားခဲ့ပြီးနောက် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားခဲ့ပြီလား။

ဘုံဘဝတစ်ခုခုသို့ ရောက်နေပြီလား။ ထိုဘုံဘဝသည် လွန်စွာ
နှစ်လိုဖွယ်သော ဘုံဘဝပေးလားဟူသော အတွေး။

မျက်စိနှစ်လုံး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သည်။

မြင်လိုက်ရသည်ကား အပေါ်မှ စီးမိုးလျက် ကြည့်နေသော မျက်
နှာတစ်ခု။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။ အင်း. . . လှပသော မျက်နှာ။
မျက်လုံးအိမ်အဝန်းမှ အရောင်တွေ ရွန်းဖိတ်နေသော မျက်နှာ. . .။

အိုး. . . ငါမသေသေးပါကလား။

ငါအသက်ရှင်လျက်ပါပဲ။ ငါဘဝပြောင်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး။
ငါဟာ သတ္တုက လူဆိုးကြီးဘဝနဲ့ပဲ ရှင်သန်နေဆဲ။ ဒါဖြစ်ရင် ဘာကြောင့်
ငါဒီနေရာ ရောက်နေတာလဲ။ ဒီမိန်းမလှရဲ့ မျက်နှာက ဘာကြောင့် နီးကပ်
စွာရှိနေတာလဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကိုငုံ့ငိုက် ကြည့်နေတဲ့ ဒီမျက်နှာမှာ အပြုံး
တစ်ခုရှိနေတာလဲ။

အလို. . . ဒီနေရာဟာ ငါ့ကိုနှောင်ကြီး အထပ်ထပ်ချည်နှောင်ပြီး
တွန်းတိုက်ဆွဲခေါ်ကြိမ်ကြာပွတ်တွေနဲ့ ရိုက်နှက်တဲ့ မြို့လမ်းမလည်း မဟုတ်၊
ဒီနေရာဟာ အိပ်ရာညောင်စောင်းတစ်ခု၊ နူးညံ့တဲ့ အခင်းမွေ့ရာ။ ခမ်းနားတဲ့
အခန်းဆောင်တစ်ဆောင်၊ ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

“အိုး. . . အိုး. . . အမောင့် ဒဏ်ရာက အနာတွေ ကောင်းကောင်း
မကျက်သေးဘူးလေ. . . မထနဲ့ဦး၊ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေဦးနော်”

ကြည့်စမ်း၊ လှပတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင်က ငါ့ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်ဖဝါး
နဲ့အသာအယာ တွန်းဖိနေပါလား။ သူ့စကားသံကြင်နာမှုတွေအပြည့်။ သူ့
မျက်လုံးအိမ်တွေကလည်း အင်း. . .။

“ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“အမောင် ဘဒ္ဒါတို့စံအိမ်ကို ရောက်နေတယ်လေ”

“မင့်နာမည်က ဘဒ္ဒါတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူဌေးသမီး ဘဒ္ဒါပါတဲ့”

သူဌေးသမီး. . .။ သွေးကြောများထဲတွင် ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူဌေးဟူသော စကားလုံးက ကျွန်ုပ်၏ သွေးများကို စတင်ဆူ ပွက်လှုပ်ရှားစေသည်။

“သူဌေးသမီး ဘဒ္ဒါ၊ သူဌေးအိမ်၊ အင်း.. .ပစ္စည်း ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာရွှေ ငွေတွေ အများကြီးရှိတဲ့နေရာ။ ဟင်းဖောက်ထွင်းခိုးယူဖို့ နေရာ။ အိုး.. . ဖောက်ထွင်းစရာတောင် မလိုဘူး။ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ စံအိမ်ထဲကို ငါ ရောက်နေပြီပဲ။ ကြည့်စမ်း သတ္တုကတို့ အကျိုးပေးပုံ”

“ကျုပ်ကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူဌေးသမီးဘဒ္ဒါဆီ ရောက်လာတာ လဲ” မိန်းမလှ၏ အပြုံးတစ်ချက်ဖူးပွင့်လာပြန်သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တစ်မျိုးပါလား။ အား.. .ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ခုခု ကို သိလိုက်သလိုလို။ ဒီမျက်လုံးအကြည့်နဲ့ ဒီအပြုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ တစ် ခုခုရှိနေပြီ။

သူဝတ်ထားသည်မှာ အပြာရောင်၊ တစ်ကိုယ်လုံး အပြာ၊ ခါးဝတ် ကိုယ်ကျပ်၊ ရင်သိုင်းပဝါ။

အင်း.. .လည်ပင်းနဲ့ ရင်ဘတ်က နီလာလည်ဆွဲရတနာတွေ၊ နားကလည်း နီလာနားဆွဲ၊ ခေါင်းမှာလည်း နီလာဆံထိုး၊ ဖိတ်လက် ပြာလဲ့ နေသော နီလာတွေက ကျွန်ုပ်ကို စိန်ခေါ်နေကြပြီ။ ဒါပေမယ့် နေဦး သတ္တု ကရဲ့။ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထဲက ဇာတိစရိုက်ကို အသာကလေး ဖိနှိပ်ထားစမ်း။ ဘဒ္ဒါရဲ့အရိပ်အကဲကို ဆက်ကြည့်ကြဦးစို့။

“အမောင့်ကို ကြိုးတွေနဲ့ တုပ်၊ ကြာပွတ်တွေ ကြိမ်တွေနဲ့ ရိုက်ပြီး မြို့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရက်ရက်စက်စက်ဆွဲခေါ်လာကြတယ်။ သူတို့ သိပ် ရက်စက်ကြတာပဲ။ အမောင့် ကို သူ့သတ် ကုန်းအထိ ခေါ်သွားကြမလို့လေ။ ဒါပေမယ့် အမောင်ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့တော့။ အမောင့်ကို သူတို့မသတ်နိုင် တော့ဘူး”

“မြို့ဝန်ကို ကျုပ်မှန်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမချင်တယ်”

“အိုး.. .သူတို့အကြောင်းတွေကို အမောင်ဘာမှ တွေးမနေနဲ့တော့၊ သူတို့အကြောင်းတင် မဟုတ်ဘူး။ အမောင့်ရဲ့ နောက်ကြောင်းဘဝကိုလည်း ဘာမှမတွေးနဲ့တော့။ အမောင်ဟာ အခုဘဝအသစ်နဲ့ ပြန်လည်မွေးဖွား ရှင် သန်လာခဲ့ပြီ”

ဘဝအသစ်နဲ့.. .ဘဒ္ဒါ၏ စကားကို ကျွန်ုပ်နားမလည်နိုင်။

“နေပါဦး၊ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာရောက်လာတာလဲဆို တာ မင်းမပြောသေးပါလား ဘဒ္ဒါ”

မိန်းမလှက ရွန်းရွန်းမြမြတစ်ချက်ပြီးပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ကို မျက်တောင်များ မှေးစင်းလျက်ကြည့်သည်။

ကျွန်ုပ်သိလိုက်ပြီ၊ နားလည်လိုက်ပြီ။ ဤအကြည့်၊ ဤအပြုံးများ ကို သတ္တုကတို့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

“အမောင်”

“အင်း. . .ပြောပါ”

သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ကျွန်ုပ်ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ယူလိုက်ရာ အလိုက် သင့်ပါလာသည်။ ရှက်ရွံ့တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိ။ သူ့လက်တွေ ပူနွေးနေသည်။

“အမောင်၊ ဘဒ္ဒါရဲ့ စံအိမ်၊ ဘဒ္ဒါရဲ့ စက်ခန်းဆောင်ထဲကို ဘယ် လိုရောက်လာသလဲ၊ ဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲဆိုတာတွေကို တကယ် သိချင်သလား နားထောင်မလား ဟင်”

“လောကကြီးမှာ ကျုပ်အကြားချင်ဆုံးဟာ အဲဒီအကြောင်းပဲ”

“ဘဒ္ဒါပြောပြမယ်နော်”

မိမိကိုယ်မိမိသည်မျှ ကံကောင်းလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။
ကြည့်စမ်း၊ အခုတော့ အသက်ဘေးကလွတ်ခဲ့သည့်အပြင် ခိုး
သားကြီး သတ္တုကဆိုသော ဘဝဟောင်းကိုပါ ခွာချနိုင်ခဲ့သည့်အဖြစ်။
ဘဒ္ဒါတုံ၊ “အင်း. . မိန်းမသားတို့၏ အချစ်ဆိုတာ တယ်လည်း
ဆန်းကြယ်ပါလား” ဟု အံ့ဩယူရတော့သည်။
ကျွန်ုပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည့် တစ်ခဏမှာပဲ သူ့ရင်ထဲမှာ သနား
ကရုဏာနှင့်အတူ အချစ်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်တုံ။ ဒါနဲ့
ပဲ မြို့ဝန်ဆီ လာဘ်လက်ဆောင်တံစိုးထိုးကာ ကျွန်ုပ်ကို နှောင်ကြိုးမှဖြေ၊
ကျွန်ုပ်နေရာတွင် ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ကို အစားသွင်းလိုက်ကြသတုံ။
အခုတော့ သတ္တုကတို့သူဌေးသမက်ဘဝအရှင်လတ်လတ်ရောက်
ခဲ့ပြီ။

ကံကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ အသက်ဘေးကလည်း လွတ်၊
မင်း ရာဇဝတ်ပြစ်ကလည်း ကျွတ်၊ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်၏
အရိပ်တကြည့် ကြည့်ချစ်သူ ခင်ပွန်းဘဝသို့ရောက်။ ဟင်း. . ဟင်း. . ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေသည်။ ရှင်သန်လှုပ်ရှား
ရသည်မှာ အနှစ်မရှိဘဲ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ
အလယ်မှာ ဘာမှ အပူအပင်မရှိ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ သက်သောင့်သက်
သာ စံနေရသည်မှာ အဓိပ္ပါယ်မရှိသော ရှင်သန်ခြင်းဖြစ်နေသလိုလို စိတ်

လှုပ်ရှားစရာမရှိ။ သတ္တုက လူဆိုးဘဝတုန်းကလို အသည်းတအေးအေး၊ ရင်တနွေးနွေး ခံစားမှုမျိုးမရှိတော့။

ဘဒ္ဒါကတော့ ချစ်ခြင်းရမ္မက်၏ ကျေးကျွန်သက်သက်ပင်။

ကျွန်ုပ်ကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ။ တီတီတာတာ ချစ်ဖွယ် သော စကားတွေကို သူဆိုသည်။ မယားဝတ်နှင့်အညီ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။ ကျွန်ုပ်လိုချင်သမျှကို သူ့စည်းစိမ်၊ သူ့ဖခင် သူဌေးကြီး စည်းစိမ်များမှ ဖန်တီးပေးသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်က သတ္တုက လူဆိုးဘဝတုန်းက အသုံးပြုခဲ့သော လက်သုံးတော် ပစ္စည်းလေးတွေကိုပဲ မြင်ယောင်နေသည်။ လွမ်းဆွတ်နေ သည်။ ကြိုးလှေကား၊ ပဲကွပ်၊ ပုဆိတ်၊ စူးဆောက်၊ ဒါလေးတွေကိုပဲ ပြင်း ပြင်းပြပြ တမ်းတနေမိတော့သည်။

အင်း.. .အိမ်နံရံတွေမှာ အပေါက်မဖောက်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းတွေမှာ ချည်နဲ့လေးကန်လာသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

လွမ်းဆွတ်တမ်းတဖွယ် ဘဝဟောင်း၊ စွန့်စားလှုပ်ရှားမှု၊ သည်း လှိုက်ရင်ဖို ဖောက်ထွင်းခိုးဝှက်မှုလေးတွေ၊ လူခြေတိတ်သော ညဉ့်အမှောင်၊ တစ်ကိုယ်တော် လူဆိုးတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်ကြမ်းတမ်းသော ဘဝ။

ခက်သည်က ဘဒ္ဒါ၏ ခင်ပွန်း ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကြီး၏ သမက်ဘဝတွင် စွန့်စားလှုပ်ရှားမှု အလျဉ်းမရှိဘဲ ပြည့်စုံနေသည်။

ကြာတော့ အကြောအချဉ်တွေ ဆိုင်းတွချင်လာသည်။ ငြီးငွေ့စိတ် ပျက် မှု သည် တစ် စစ ကြီး ရင့် ထွား ကြို ငြင်း လာ သည် ။ ရေသေအိုင်လိုဘဝကြီးကို စက်ဆုပ်လာသည်။

ဘဒ္ဒါ.. .၊ သင်းကိုလည်း မျက်စိထဲက ငြောင့်တစ်ခုလို မြင်လာ သည်။ သင်း၏ ကြင်နာဟန်၊ ယုယဟန်၊ ချစ်ခင်ဟန်တို့က ကျွန်ုပ်ကို နဲ့နဲ့ညံ့ဖျင်းသော ဘဝသို့ ပို့ဆောင်ပေးနေကြတော့သည်။

ငါဒီလိုဖြစ်လာရခြင်းရဲ့ အဓိကတရားခံဟာ မင်းပဲ ဘဒ္ဒါ။

မင်းဟာ ငှါကိုအသက်ဖိုးပေး ရွေးနုတ်ထားတဲ့ အသက်သခင်ဆို ပြီး မင်းကိုယ်မင်း ကယ်တင်ရှင်မကြီးလုပ်ပြီး ငါ့အပေါ်လည်း မင်းပိုင်ဆိုင် တဲ့ အရုပ်တစ်ခုလို သဘောထားနေတာပဲ။

ဘာတဲ့...၊ ငါ့ဘဝ အသစ်တစ်ဖန် ဖြစ်ထွန်းလာအောင် လုပ်ပေး
သူဟာ မင်းတဲ့လား ဘဒ္ဒါ။

ဟေ့... ဘဒ္ဒါ။ ငါဟာ လူဆိုးလူမိုက်တို့ရဲ့ သွေးနဲ့ စွန့်စားလှုပ်
ရှားနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ငါဟာ မင်းစိုက်ပျိုးလိုက်တဲ့
ပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ်ဘူး။ မင်းစီမံဖန်တီးပုံသွင်းသလိုနေရမယ့် ပန်းအိုးထဲက
ပန်းပွင့်မဟုတ်ဘူး။ ငါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ငါဟာ လူမိုက်တစ်
ယောက်။ မိမိရဲ့ စောရပညာနဲ့ စွန့်စားရှင်သန်ချင်တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက် ကွ...။

ငါ့ဘဝရှင်လျက်သေအောင် ဖန်တီးသူဟာ မင်းပဲ။

ဒီတော့ မင်းဟာ ငါ့ရန်သူ၊ မင်းဟာ ငါဖောက်ထွင်းခိုးယူတိုက်
ခိုက်ပစ်ရမယ့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုပဲ။ မင်းပိုင်တဲ့ ရွှေငွေအဆင်တန်ဆာ ဘဏ္ဍာ
အားလုံး ငါ့ရဲ့ လူဆိုးလူမိုက်ပညာနဲ့ ငါ့လက်ထဲအားလုံးရောက်စေရမယ်။

မင်းကို အရင်ဆုံးရှင်း၊ မင်းပစ္စည်းတွေကို ငါအကုန်လုံးရယူပြီးမှ
ငါ... သတ္တုကဆိုတဲ့ ငါ့ဘဝဟောင်းဆီကို ဂုဏ်မြောက်စွာ ပြန်သွားမယ်
ဟေ့...။

“ဘဒ္ဒါ. . .မင်းကို ကျုပ်စကားတစ်ခွန်းပြောစရာရှိနေတယ်ကွယ်”
လေသံမာသွားမည်စိုးသဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ပျော့ပျောင်းအောင်
ပြောရသည်။ မျက်နှာပြင်ကိုလည်း ဖြေလျော့ထားလိုက်သည်။

“အို. . . ပြောပါအမောင်၊ ဘာပြောမလဲ”

အင်း. . . ပျာပျာသလဲပါလား။

“ဒီလိုကွယ့်. . . မြို့လမ်းမအတိုင်း တောင်တံခါးကနေ ကျုပ်ကို
ထုတ်လာပြီး မြို့ဝန်နဲ့ သူ့ပါးကွက်သားတွေက ရက်ရက်စက်စက်
ရိုက်ကြပါ ရောလား”

“အို. . . အမောင်ရယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မပြောကြပါစို့
နဲ့လား၊ ဘဒ္ဒါ အခုနေတွေ့လိုက်ရင်ပဲ အသည်းတုန် အူတုန်ရှိလွန်းလို့ပါ”

“မပြောလို့ မဖြစ်လို့ပေါ့ ဘဒ္ဒါရယ်၊ အဲဒီမှာ မင်းက ကျုပ်ကို
အသက်ဖိုးပေး ရွေးနှုတ်ပြီး ကယ်ခဲ့ပါရောလား”

“ကျေးဇူးရှင်ကြီးဆိုပြီး မသတ်မှတ်ပါနဲ့ အမောင်ရယ်၊ ဒါဟာ
သနားခြင်းကနေ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ချစ်ခြင်းလို့ မှတ်ပါ”

“ဒီလိုကွယ့်. . . မင်းကတော့ သတ္တုကရဲ့ အသက်ကို
ငါကယ်လိုက် ရပြီလို့ အောက်မေ့မှာပဲ”

“အမောင်ပြောနေတာတွေ ဘဒ္ဒါနားမလည်ဘူး အမောင်၊ ဘာ
ကြောင့် အခုမှ အဲဒါတွေကို ပြန်ပြောနေတာလဲ၊ တကယ်လည်း ချစ်တဲ့
သူရဲ့ အသက်ကို ငါကယ်ဆယ်ခွင့်ရခဲ့ပါကလားဆိုပြီး ဘဒ္ဒါကြည်နူးရပါ
တယ်”

“အေး. . .အဲဒါကို ပြောချင်လို့ပေါ့”

“ဟင်. . .ဘာလဲ အမောင်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

စိတ်ကို လျော့ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဟန်ဆောင်အမူအရာလုပ်ရတာ တယ်လည်း ပင်ပန်းပါကလား

“ဒီလိုကွယ့်. . .ဘဒ္ဒါရဲ့၊ အဟမ်း. . .ကျုပ် မြို့ဝန်လက်ထဲမှာ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့ခိုးသားစောရတွေရဲ့ ထုံးစံပိုပါတော့၊ စိတ်ထဲက ဆုတောင်းလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား. . .၊ ဘယ်လို ဆုတောင်းလိုက်တာလဲ အမောင်”

“ကျုပ်တို့အတွက် ခိုကိုးရာ စောရပပါတတောင်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီတောင်စောင့် နတ်မင်းကြီးကို ကျုပ်က တိုင်တည်လိုက်တယ်။ အကျွန်ုပ်တော့ အဖမ်းခံလိုက်ရပါပြီ အရှင်နတ်မင်း၊ အကျွန်ုပ်ကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးပါ။ အသက်ရှင်အောင် ကယ်မပါ။ အကယ်လို့ အကျွန်ုပ် လွတ်မြောက်ရှင်သန်ခဲ့ရင် အရှင်နတ်မင်းအား ဗလိပူဇော်ပွဲကို ပေးဆက်ပါမည်လို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ အမောင်၊ ဆက်ပြောပါ”

“ဘဒ္ဒါရယ်၊ မင့်အနေနဲ့ ကျုပ်ကို ကယ်ခဲ့တာလည်း ကယ်ခဲ့တာပေါ့၊ သို့သော် အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးရောက်အောင် စောရပပါတတောင်စောင့် နတ်မင်းကြီးက ဖန်တီးပေးတာပဲလို့ ကျုပ်ယုံတယ်လေ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကတိအတိုင်း တောင်စောင့်နတ်မင်းကို ကျုပ် ဗလိပူဇော်ပွဲပေးရမှာပေါ့ ဘဒ္ဒါ၊ အသက်ရှင်မယ်ဆိုရင် ပွဲပေးပါမယ်လို့ ကျုပ် က တိုင်တည်ခဲ့တာကိုး”

“ဒီတော့ အမောင်က ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြော. . .”

“ဗလိပူဇော်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်စီရင်ပေးပါလား ဘဒ္ဒါ”

သူပြုံးသည်။ ရွန်းမြစွာကြည့်လျက် ကျွန်ုပ်၏ ပါးပြင်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာအုပ်ကိုင်ကာ ပြောသည်။

“အမောင် အလိုဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရစေမယ်၊ ဗလိပူဇော်ပွဲအတွက် ဘဒ္ဒါအားလုံးစီမံပေးမယ် ဟုတ်လား”

“အေးကွယ်၊ အဲဒါလုပ်လိုက်ရမှ ကျုပ်ရင်ထဲ ရှင်းသွားမှာမို့”

“စိတ်အေးအေးသာနေပါ အမောင်ရယ်၊ ဘဒ္ဒါအခုပဲ စီမံလိုက်ပါ မယ်”

သူလှည့်ထွက်သွားသည့်အခါမှ ကျွန်ုပ်ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘဒ္ဒါရဲ့ခင်ပွန်း၊ သူဌေးကြီးသားမက်ဖြစ်သည့်နေ့မှ စ၍ ပထမဆုံး အကြိမ် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးဖြစ်သော အပြုံး။

သူ့အလိုအတိုင်း ကျွန်မဗလိပူဇော်ပွဲအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ စောရပပါတတောင်သို့ သွားမည့်နေ့ကို သတ်မှတ်ကြပြီးနောက်တွင် ကျွန်မရင်ထဲ၌ ချစ်သူ၏ ဆန္ဒတစ်ခုကို ထပ်မံ ဖြည့်စွမ်းနိုင်ခွင့်ရပါပြီကောဟု ကြည်နူးနေမိသည်။

ဗလိပူဇော်ပွဲနေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မ ရေမိုးသန့်စင်ကာ အလှဆုံးပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ကာဠိကြီးကိုလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်စေကာ အခြားသော အခြွေအရံအစေအပါးများကိုလည်း သန့်ပြန့်စွာ ဝတ်စားစေသည်။

ကာဠိကြီးက ကျွန်မရှိရာ ကြေးမုံပြင်နား လာရပ်သည်။

“ဘဒ္ဒါရယ်. . .ရတနာလက်ဝတ်တန်ဆာတွေကလည်း အပြည့်ကို ဆင်ယင်ထားပါလား၊ တကယ့်ကို တောင်ထိပ်နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကြီးသွားမှာ ကျနေတာပဲ”

“ကာဠိကြီး ဘာသိလို့လဲ၊ အမောင့်အတွက် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ဗလိပူဇော်ပွဲ. . .၊ ဘဒ္ဒါအနေနဲ့ အမောင့်အတွက် ခုလို အမွန်အမြတ်ထားပြီး ဝတ်စားပြင်ဆင်သွားရမှာပေါ့၊ သူကလည်း တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးကို ရိုသေကိုင်းညွတ်တဲ့အနေနဲ့ အကောင်းဆုံး အဖိုးအထိုက်ဆုံး ပြင်ဆင် ဝတ်စားခဲ့ပါလို့ မှာထားတယ်လေ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲကွယ်၊ ကဲ. . .အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ ဘဒ္ဒါ”

“ရှေ့က ယာဉ်ရထားမှာ အမောင်နဲ့ ဘဒ္ဒါတို့ နှစ်ယောက်တည်း စီးမယ်၊ ကာဠိကြီးနဲ့ အခြားသူတွေက နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ၊ တောင်ခြေမှာ ပြန်ဆုံပြီးမှ အတူတူ တောင်ပေါ်တက်ကြမယ် ဟုတ်လား”

“သခင်မလေး အမိန့်တော်အတိုင်းပါပဲကွယ်”

အမောင်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလျက် ယာဉ်ရထားပေါ် စီးနင်းလိုက်ပါ ကာ စောရပပါတတောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး နေတော့သည်။ အမောင်ကတော့ ဘေးမှာ မျက်နှာထားကြီး တင်းမာနေ လျက်သား လိုက်ပါလာသည်။

စကားလည်း ဟဟမပြော။ တစ်ခုခုကို တွေးနေသလို သုန်သုန် မှုန်မှုန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အေးလေ၊ တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးကို သူ့အာရုံ ပြုနေတာနေမှာပါ။

တောင်ခြေသို့ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။ စောရပပါတတောင်သို့ ကျွန်မ သည် အရင်ကတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါ။ မြို့နှင့် ဝေးလံလှပြီး အခေါင်အဖျား ဒေသတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ တောင်သည် စိမ်းစိမ်းစိုစိုမရှိလှ။

လေတစ်ဟူးဟူးတိုက်နေပြီး တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ ချောက်ကမ်း ပါးလျှိုမြောင်များ ပေါလှသည်။ သာတောင့်သာယာမရှိလှသော စောရပပါတ တောင်ကြီးကို ကြည့်၍ ကျွန်မစိတ်ထဲဝယ် ထင့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွား မိသည်။

အမောင့်လက်ကို အားပြုလျက် ကျွန်မရထားပေါ်မှဆင်းလိုက် သည်။ အမောင်လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်ဟု မထင်ပါ။ ပြီးတော့ သူ့လက် တွေ အေးစက်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း လန်းလန်းဆတ်ဆတ်မရှိ လှ။ တစ်ခုခုကို တွေးကြံနေဟန်ဖြင့် မျက်နှာထားကြီးတင်းမာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ချောက်ချားဖွယ် တောင်၏ ဝန်းကျင်ရှုခင်းကြောင့် စိတ်ထဲမသက် မသာရှိနှင့်နေသော ကျွန်မအဖို့ သူ့မျက်နှာ တင်းတင်းမာမာကြီးကို မြင် လိုက်ရသောအခါ ပို၍ပင် ရင်ထဲညို့ဆိုင်းသွားလေသည်။

“ကဲ. . .တောင်ပေါ်တက်ကြစို့” ဟု သူပြောသည်။

လေသံကလည်း အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“နေဦးလေအမောင်ရဲ့၊ ကာဠီကြီးနဲ့ တခြားလူတွေ မရောက်လာ ကြသေးဘူး၊ သူတို့ဆီမှာလည်း ဗလိပူဇော်ပွဲလင်ပန်းတွေ ပါလာတယ်၊ သူ တို့ကို စောင့်ဦးမှာပေါ့၊ အားလုံး လူစုံတော့မှ တပျော်တပါး တက်ကြတာ ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့ကိုယ်လုံးကြီး တောင့်တင်းသွားသည်ဟု ကျွန်မထင်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်တွေ လျှမ်းနေကာ မေးကြောကြီးများ ထနေ သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကျွန်မကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

သူ့တောင်ထိပ်ဆီသို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ကျွန်မကို ပြန်ကြည့် သည်။ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း တစ်မျိုးပါလား။

“မဟုတ်သေးဘူး ဘဒ္ဒါ၊ ဒီစောရပပါတ တောင်စောင့်နတ်က သိပ် အမျက်ကြီးတယ်၊ သူ့တောင်ပေါ်မှာ မဆိုင်တဲ့လူတွေ တသောသော တက် ရင်မကြိုက်ဘူး၊ အခုဗလိနတ် ပူဇော်ပွဲမှာ ကျုပ်နဲ့ ဘဒ္ဒါ နှစ်ယောက်တည်း ပဲ တက်ကြမှ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ကို စောင့်မနေတော့ဘူး၊ တောင်ခြေမှာပဲ နေရစ်ကြပစေ”

“ဒါဖြင့်လည်း တက်ကြတာပေါ့လေ၊ ဘဒ္ဒါတို့ ရထားမှာတော့ ဗလိပူဇော်ပွဲ လင်ပန်းတစ်ချပ် ပါလာပါတယ်”

“ဒါဆို လုံလောက်ပြီ၊ ကဲ. . .လာ၊ တက်ကြစို့”

တောင်တက်လမ်း၏ အစပိုင်းသည်ပင် လျှင် မတ်စောက်နေသည်။ သူက ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို လက်ကမ်းပေးသည်။ သည် လိုတော့လည်း သူ့ကျွန်မကို ဂရုစိုက်ရှာပါလား”

“လာလေ ဘဒ္ဒါ”

သူ့ နှုတ်ထွက်သံကြီးကိုတော့ ကျွန်မမကြိုက်ပါ။

သူဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

“လာစမ်းပါကွ၊ ဒီလောက်ကလေးမှ မတက်နိုင်ဘူးလား”

သူ့အသံမှာ ငေါက်ငမ်းသံ စစ်စစ်ပင်၊ ကျွန်မမှာ ဗန်းကို ခေါင်းပေါ် ရွက်ထားရသေးသည်။ မြေနီကျောက်စရစ်များ၊ ဆူးချုံနွယ်များအတိပြီးသော တောင်တက်လမ်းသည်လည်း လမ်းမမည်ပါ။

“ကဲ. . .လက်လှမ်းပေးစမ်း၊ ဒီကို ခုန်ကူးလိုက်”

လင်ပန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထိန်းကိုင်ကာ သူ့ကမ်းလင့်သော လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ အားယူခုန်တက်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မလက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်ချောင်းများ၏ အဆုပ်အကိုင်မှာ လိုသည်ထက် ပို၍ ဖျစ်ညှစ်အားပါနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ မြန်မြန်ဆက်တက်စမ်း”

ကျွန်မကြောက်လာပါပြီ၊ တောင်တက်လမ်း ပိုကြမ်းလာသလို သူ့အသံပို၍ ခက်ထန်လာသည်။ သူ့အသွင် ပိုမာကြောလာသည်။

ကြောက်စိတ်ကို ဖြေသည့်အနေဖြင့် ကျွန်မစကားချိုသာ ဆိုလိုက်မိသည်။

“လမ်းကလည်း ဆိုးလိုက်တာနော်”

“စကားမများနဲ့၊ တက်မှာ မြန်မြန်တက်”

ရှေ့မှတက်ရင်း နောက်ပြန် ငုံ့ကြည့်လိုက်သော သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်မသိခဲ့ဖူးသော အမောင့်မျက်နှာမျိုးမဟုတ်တော့။ ကျွန်မ၏ စက်ခန်းဆောင် အိပ်ရာထက်တွင် ဒဏ်ရာတွေနှင့် မိန်းမောနေသော မျက်နှာမျိုးမဟုတ်တော့။

မျက်လုံးကြီးတွေ နီရဲနေသည်။ လည်ပင်းကြောကြီးတွေထောင်နေသည်။ ချွေးစေးပြန်နေသော မျက်နှာကြီးမှာ အဆီတွေ ဝင်းပြီး ခက်ထန်မာကြောနေသည်။

“လာစမ်းပါကွ၊ တကတည်းမှပဲ”

မောလွန်း၍ လည်းကောင်း၊ ကြောက်လန့်၍ လည်းကောင်း ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု အစွန်းတွင် ကျွန်မခေတ္တ ရပ်နားလိုက်သည်။ အပေါ်ရောက်နှင့်သော သူက ကျွန်မရှိရာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်သို့ ခုန်ချလာသည်။

“သူဌေးသမီးပီပီ သိပ်နုနယ် မနေစမ်းနဲ့၊ ဆက်တက်”

တောင်စောင်း ခရီးတစ်ဝက်သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

တောင်အောက်ခြေကို မမြင်ရတော့ပါ။ ကာဠီကြီးတို့ကိုလည်း မတွေ့နိုင်တော့ပါ။ လေက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်မ အောက်သို့ ငုံ့မကြည့်ရဲ။ မူးရိပ်ရိပ်မြင်ကွင်းနှင့်အတူ မောပန်းကြောက်ရွံ့မှုတွေက ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာကြသည်။

“တောင်ထိပ်ရောက်တော့မယ်ကွ့ . . . ဟင်း. . . ဟင်း. . .”

သူ့အသံမှာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်၏ ကြွေးကြော်သံမျိုး၊ တဟင်းဟင်း . . . သူ့ရယ်သံမှာ သားရဲတစ်ကောင်၏ ဟိန်းသံမျိုး။

ကျွန်မသိလိုက်ပြီ။

သူ့အသွင်၊ သူ့အမူအရာ၊ သူ့လေသံ၊ သူ့ရယ်သံ။

ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော အကြံကို သူကြံပြီ။

ကြောက်စိတ်ကို ကြိုးစား၍ ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

တောင်ခါးပန်းထိပ်တွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မအားကိုးရာ မမြင်။

တောင်ထိပ်သို့ အပြီးတိုင် ခြေချလိုက်မိချိန်၌ ကျွန်မသည် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်မှုတွေကိုလည်း ဖယ်ရှားလိုက်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ်စတမ်း ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရက်စက်ကောက်ကျစ်သော အပြုံးတစ်ခု သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်လာသည်။

သူသည် ကျွန်မ ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့သော သတ္တုက မဟုတ်တော့။

လူဆိုးလူမိုက် လူယုတ်မာ၏ သန္တာန်က အတိုင်းသာပေါ်နေပေ

ပြီ။

“ကိုင်း.. .ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေနဲ့၊ မင့်အပေါ်ရုံတ ဘက်ကို ချွတ်၊ မင့်မှာ ပါလာတဲ့ ရတနာတွေ အားလုံးကိုလည်း ချွတ်၊ တ ဘက်ထဲမှာ ထည့်ထုပ်လိုက်စမ်း”

ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ ရက်စက်မှုရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်မဘဝကို ဘယ်လိုရွေးချယ်ရမည်နည်း။ မျက်ထောင့်နီ သူ့မျက်ဝန်းအိမ်များမှ အစွမ်း ကုန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တော့မည့် အငွေအသက်များကို ကျွန်မနီးကပ်စွာ ရှုရှိုက်မိနေပြီ။

အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းအတွက် ကျွန်မသည် တစ်ခုသော အရာကိုသာ အသုံးပြုရတော့မည်။

မာယာပရိယာယ်။

သွေးဆာနေသော လူရိုင်း လူယုတ်ကို လှည့်ဖျားခြင်းဖြင့်သာ....

သူ၏ ခက်ထန်မှုကို အလွန်အလွန်အံ့ဩဟန် ဆောင်လိုက်သည်။ ဤကား ပထမအဆင့်။ ထို့နောက် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဖုံးကွယ်လျက်။

“အို. . .ဘဒ္ဒါမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ အမောင်ရယ်”

အချို့သာနိုင်သမျှ အချို့သာဆုံးအသံဖြင့် မေးလိုက်ရသည်။ သူက ကောက်ကျစ်သော အပြုံးကို သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပိုမိုပြန့်ကားစေလျက်။

“မိုက်မဲလှတဲ့မိန်းမ၊ ဒီတောင်ပေါ်ကို ငါက တကယ်ပဲ ဗလိနတ်စာ ပူဇော်ဖို့လာတယ်ထင်နေသလား ဟင်၊ ဟေ့ ဒီမှာ ငါဆိုတဲ့ သတ္တုကဟာ ဗလိနတ်စာပူဇော်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ဒီတောင်စောင့် နတ်ရဲ့ သူ့အသည်းကို တောင် ထုတ်စားလို့ရရင် စားဝံ့တဲ့ အကောင် သိရဲ့လား၊ ဟား.. .ဟား ဟား”

တစ္ဆေတစ်ကောင်လို သူ့ရယ်လိုက်သံမှာ တောင်စောင်းနံရံများ သို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားလေသည်။ တဟီးဟီးတဟားဟား အရူးတစ်ယောက် ပမာ သံသေးသံကြောင်များဖြင့် ရယ်မောရင်းမှ ရုတ်ခြည်းအရယ်ရပ်ကာ

“ဟေ့. . .ဒီမှာ၊ နားထောင်လိုက်စမ်း၊ မင်းကိုသတ်ပြီး မင်းရဲ့ ရ တနာရွှေငွေ တန်ဆာတွေကို ယူမလို့ကွ၊ နားလည်လား”

ကျွန်မ၏ မာယာကို နောက်တစ်ဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ရတော့မည်။

“အမောင်ရယ်၊ ဘဒ္ဒါရဲ့ ရတနာတွေလို့ မပြောပါနဲ့၊ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ အမောင်ပိုင်တဲ့ အမောင့်ပစ္စည်းတွေပဲမဟုတ်လား၊ ဘဒ္ဒါရဲ့

အသက်၊ ဘဒ္ဒါရဲ့အချစ်၊ ဘဒ္ဒါရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဘဝ၊ ဒါတွေကိုတောင် အမောင် ပိုင်သေးတာပဲ။ ဒီရတနာတွေကိုများ အမောင်ရယ်”

“တိတ်စမ်း”

အသံနက်ကြီးဖြင့် သူ ခက်ထန်စွာ အော်လိုက်ပုံမှာ တောင်တစ်ခု လုံးပင် တုန်သွားသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

“ဒီလို တောင်တောင်အီအီ စကားလုံးတွေကို ငါနားမလည်ဘူး၊ မင်းပိုင်တဲ့ ဥစ္စာက တခြား ငါပိုင်တဲ့ ဥစ္စာက တခြားပဲ၊ ငါဟာ သတ္တုက၊ ငါဟာ ရဲဝံ့ပြောင်မြောက်တဲ့ ခိုးသားကြီး၊ မင်းဟာ ငါလုယက်သတ်ဖြတ် ရမယ့်သူ၊ မင်းသာ ငါ့ရဲ့ သားကောင် ဒါပဲ”

ဟေးဟေး ဟားဟား သူရယ်ပြန်သည်။

သူကား လူယုတ်မာတို့၏ ခက်ထန်ရိုင်းပျခြင်းများဖြင့် ဟီဟိ ရူး သွပ်သွားလေပြီ။

တောင်ချပ်ကြား လေပြင်သည် တစိုးတိုးတိုးဝင်တိုက်ခတ်နေဆဲ။ ကျွန်မ၏ ဆံစများနှင့် ပဝါမြိတ်တို့သည် လေတဟူးဟူးတွင် တလွင့်လွင့်၊ အောက်ခြေသို့ မမြင်သာဆိုသည့် နက်လျှော့သော ချောက်ကမ်းပါးယံကြီး ကို ကျွန်မတစ်ချက်ဝင့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မအချိန်ဆွဲနေ၍ မဖြစ်တော့ဟု သိလိုက်ပါပြီ။

“ကောင်းပါပြီ အမောင်၊ ကောင်းပါပြီ၊ ဘဒ္ဒါနားလည်ပါပြီ၊ အမောင့်ရှေ့မှာ ဘဒ္ဒါဒူးထောက်အရုံးပေးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဘဒ္ဒါတစ်ခုတော့ အထူးတောင်းပန်ပါရစေ အမောင်ရယ်”

“ပြောစမ်း”

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမောင့်ကို ဘဒ္ဒါချစ်မြဲချစ်လျက်ပါ”

“သွားစမ်းပါ အသုံးမကျတဲ့ အဲဒီစကားလုံးတွေ ရွတ်မနေနဲ့၊ သွေး ရူးသွေးတန်းတွေ မြည်မနေနဲ့”

“ဘဒ္ဒါရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးမှာ ဘဒ္ဒါချစ်တဲ့အမောင့်ကို အားပါးတရကြီးကြည့်သွားပါရစေ၊ တကယ်တော့ ဘဒ္ဒါက စချစ်ရသူ မဟုတ်လား၊ ဒါဟာ ဘဒ္ဒါအသက်ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းပန်တာမဟုတ်ပါ ဘူး အမောင်ရယ်၊ ဘဒ္ဒါရဲ့ နှလုံးသား အလိုဆန္ဒလေးကို ဖြည့်စွမ်းခွင့်ပြုပါ လို့ တောင်းပန်တာပါ”

“နားကလောလိုက်တာကွာ၊ ထို့၊ အဲဒီတော့ . . . မင်းက”

“အမောင့်ကိုလေ ရှေ့တည့်တည့်က၊ ဘေးက၊ နောက်ကျောကနေ ပြီး ဘဒ္ဒါချစ်တဲ့ အမောင့်ကို ဘဒ္ဒါရဲ့ အချစ်တွေနဲ့ နှုတ်ဆက်ပါရစေ၊ နောက် ဆုံးအချိန်မှာ အားပါးတရကြီးချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ ကြည့်သွားပါရစေ”

“ဩ. . .ဩ ဒီအချိန်ထိ မိုက်မဲတုန်း၊ ရူးတုန်းပါလား၊ ဟီး. . . ဟီး အေးလေ . . . ခွင့်ပြုရတာပဲ၊ ဟေ့ သိပ်ကြာမနေနဲ့၊ ဒါဟာ အချစ် နာလန်ထဖို့ အချိန်ကို မဟုတ်ဘူး၊ သေကာနီ မိန်းမတစ်ယောက်ကို နောက် ဆုံး ရူးခွင့်ပေးတာ ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ အမောင်ရယ်”

ဦးစွာ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျွန်မရပ်လိုက်သည်။ သူ့လည်ကို ဖက်လျက် နာကျင်ရှိုက်မောဟန်ဖြင့် ကျွန်မယုယလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်. . .

ထို့နောက် သူ့လက်ဝဲဘက်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ ပခုံးကို ကိုင် ကာ ကျွန်မပါးပြင်နှင့် ဖိကပ်လိုက်သည်။ ယုတ်မာရက်စက်ခြင်းများဖြင့် ပူလောင်နေသော သူ့ကိုယ်ငွေ့ကို အောင့်အည်းရှူရှိုက်ရသည်။

ထို့နောက် သူ့နောက်ကျော။

“ဟေ့ ရူးကြောင်ကြောင် ကိစ္စတွေကို မြန်မြန်လုပ်စမ်း၊ ငါက မင်း ကို. . .”

သူ့စကားကို ကျွန်မ အဆုံးသတ်ခွင့်မပေးလိုက်တော့ပါ။

တောင်စောင်း ချောက်ထိပ်တွင်ရှိနေသော သင်းကိုယ်လုံးကြီးအား ကျွန်မအားကုန် ဖိတွန်းချလိုက်တော့သည်။

“ဟေ့. . .ဟေ့. . .မင်း ငါ့ကို . . . အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး”

သွေးပျက်ချောက်ချား အသံနက်ကြီးက တောင်ကမ်းပါးနံရံများ ကြောင့် အဆက်မပြတ် မစဲစတမ်း ပဲ့တင်မြည်ဟီးသွားသည်။

စိတ်ရှိတိုင်းပေါက်ခွဲလိုက်သော ရေအိုးတစ်လုံးပမာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကြီးသည် တောင်စောင်း ချောက်စွယ်၊ ကျောက်ချွန် ကမ်းပါးများ တောင် အောက်ဆီသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကစဉ့်ကလျား မှုန်မှုန်ညက်ညက်။

အသံနက်ကြီးသည် တောင်နံရံများတစ်လျှောက် ပဲ့တင်မြည်ဟီး

ဆဲ။

သို့သော် အော်ဟစ်လိုက်သူကတော့ သူ့အသံ သူကြားခွင့်ရတော့ မည်မဟုတ်။

ကျွန်မအဖို့ရာကား သူ့အော်လိုက်သော အသံ၊ သူ့ကျသွားပုံသူ့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေမွသွားပုံတွေကို ဆက်လက်စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ ပါ။ သူ့ကို ဤသို့ တွန်းချလိုက်ရပြီ ဟူ၍လည်း၊ ရန်သူ့ကိုအောင်နိုင်ပြီဟူ၍လည်း ထူး၍ ဝမ်းမြောက်မလာပါ။

မိမိအသက်ကို မိမိစောင့်ရှောက်ထားနိုင်ခဲ့ပါပကောဟူသော စိတ် အာရုံဖြင့်သာ တည်ငြိမ်စွာရှိနေကြောင်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတွေ့ရှိရသည်။ သတ္တုက မရှိတော့။ ဒါပဲ ကျွန်မသိသည်။ ငါဆက်လက် အသက်ရှင်နေ တယ်။ ဒါပဲ ကျွန်မသိသည်။

ထိုအသိနှင့်အတူ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသော အခြားအသိ တစ်ခုက။

“ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်သော ဤဘဝ ဤအသက်ကို ရှေ့အဖို့ရာ ဘယ် သို့ဆက်လက်မွေးမြူမလဲ”

ကျွန်မ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်၍ မဖြစ်တော့ပါ။ စံအိမ်ပြန်၍ မ ဖြစ်တော့ပါ။ တောင်ခြေတွင် ရောက်ကောင်းရောက်နေကြမည် ဖြစ်သော ကာဠိကြီးတို့နှင့် တွေ့၍လည်း မဖြစ်တော့ပါ။ အဖအမိတို့နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ဤတောင်ထိပ်ဝယ် ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်ခုသည် ရှင်သန်လျက် ပင် သေဆုံးကူးပြောင်းသွားခဲ့ပေပြီ။ ဘဒ္ဒါ သူဌေးသမီးဟူသော ဘဝဟောင်း ဦးခွံသည် ကျွန်မအတွက် ကွဲအက်ကြေမွသွားခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မအတွက် ဆက် လက်ရှင်သန်ရမည့် ဘဝဦးခွံ သစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေရတော့မည်။

စောရပပါတတောင်ပေါ်မှ ကျွန်မဆင်းခဲ့သည်။

သို့သော် စတက်ခဲ့သည့်ဘက် မဟုတ်တော့။

တောင်၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ဆင်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

စောရပပါတတောင်ကြီးသည် ကျွန်မဘဒ္ဒါ၏ ဘဝဟောင်းနှင့် ဘဝသစ်ကို အကန့်ခြားပေးလိုက်ပါပြီ။

ခြေဦးတည့်ရာ ကျွန်မလျှောက်သွားနေမိသည်။

သူဌေးသမီး ဘဒ္ဒါဟူသော ဘဝဟောင်းနှင့် ရာဇဂြိုဟ်မှ စံအိမ် ဒေသဟောင်းသို့ ပြန်လှည့်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဟူသော အသိက ကြီးစိုးနေသည်။ နောက်ကြောင်းကိုဖြင့် ပြန်လှည့်လို့ မရတော့ပါပြီ။ သို့ဆိုလျှင် ရှေ့အဖို့ရာ ဘယ်သို့ဆက်လက် ရှင်သန်သွားရမည်နည်း။ ဒါကို ကျွန်မ မသိပါ။ အနာဂတ်သည် ရှေ့မှောက်၌ ပျောက်ဆုံးနေပါသည်။

ဘယ်ကိုသွား၍ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုကိုတော့ အသေအချာပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ စောရပပါတတောင်ကြီး၏ ဤမှာဘက် တောင်စောင်းအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပြီးသော ကျွန်မသည် ဘဝဟောင်းဦးခွံဟောင်းကို လုံးဝချေဖျက်ပယ်ခွာ၍ ဘဝသစ်တစ်ခုကို အပြီး အပြင်တည်ဆောက်ရမည်။ ယခင်ဘဝနှင့် ဘာတစ်ခုမှ မဆိုင်တော့သော ဘဝသစ်။

ဘာမှန်းမသိသည့် အနာဂတ်ခရီးအတွက် ကျွန်မခြေလှမ်းများ အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်နေဖို့ အရေးကြီးသည်။ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့် စတမ်း။

စိမ်းညိုသော အရိပ်အာဝါသနှင့် အမိုးနိမ့်နိမ့်အဆောက်အအုံများ။
မီးခိုးတလူလူ တဲတန်းများ။ သစ်လုံးဝင်းထရံများ။
သည့်ထက်ပို၍ ထူးခြားသည်က ညိုမှောင်သော ဝတ်ရုံကြီးများ
တဖားဖားဖြင့် ဟိုမှ သည်မှ လှုပ်ရှားသွားလာနေသူများပင် ဖြစ်သည်။
ကျွန်မနှင့် လုံးဝစိမ်းသော မြင်ကွင်းပင်။
ဤတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ဤနေရာဤဒေသကို ကျွန်မရွေးချယ်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဘဝဟောင်းကို မြှုပ်ကွယ်လျက် ဘဝသစ်ကို စတင်
ချင်သူအဖို့ ဤပီဘီ တစ်စိမ်းတစ်ရံဆန်ဒေသ ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်း
သည် အသင့်တော်ဆုံးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤဒေသသစ်တွင် ဘယ်သူတွေ နေနိုင်သလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်ကြသ
လဲ၊ ဒါတွေကို ကျွန်မ လေ့လာစူးစမ်း မနေချင်တော့။ အရေးအကြီးဆုံးက
ဤနေရာသစ်တွင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လုံးဝ ဥသို ပျော်ဝင်သွားစေဖို့ပင်
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အရာမတံတိုင်းသဖွယ် တည်ဆောက်ထားသော သစ်
လုံးဝင်းတဲ့သို့ ကျွန်မတို့ဆိုင်းမဲ့ ဝင်သွားလိုက်သည်။
“ဟေ့. . မင်း ဘယ်သူလဲ. . ဘယ်ကလဲ”
ညိုမှောင်သော သင်္ကန်းလိုလို ဝတ်ရုံဖားဖားကြီးတွေ ဝတ်ဆင်
ထားသူများက လှမ်းမေးကြသည်။ သူတို့အသားအရေများမှာလည်း
ညိုညစ် ညစ်။ သူတို့အသွင်ကလည်း စူးစူးရဲရဲ။ စင်မြင့်များ၊ ခုံတန်းများ၊
ကွပ်ပျစ် များပေါ်မှ လူများကလည်း ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

၁၅၂ ❖ ချစ်ဦးညို

ဪ... တက္ကတွန်းတို့၏ အရာမတစ်ခုပါလား။

ကျွန်မသဘောကျသွားသည်။ မဆိုင်းမတွပင် ပြောလိုက်သည်။

“တပည့်တော်မကို ရဟန်းပြုပေးစေလိုပါတယ်”

တက္ကတွန်းဆရာကြီးအချို့ ကျွန်မနားဝိုင်းအုံလာကြသည်။ သူတို့

တတွေ၏ နီးကြန်စူးရဲမျက်လုံးများကို ကျွန်မရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“တပည့်တော်မကို ရဟန်းပြုပေးလိုပါတယ်”

အတိအကျ အရှင်းလင်းဆုံးအသံဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က မေးလာသည်။

“အညံ့စားရဟန်းဖြစ်ချင်သလား၊ အမြတ်စားရဟန်းဖြစ်ချင်သလား”

ကျွန်မလည်ကိုစွင့်၊ မျက်နှာဝင့်၍ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အရှင်တို့ သာသနာမှာ အမြတ်ဆုံးဆိုတဲ့ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရချင်ပါတယ်”

တီးတိုးမှတ်ချက်ချသံများဖြင့် လှုပ်ရှားသွားသော တက္ကတွန်းဆရာများကို ကျွန်မစောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ မိန်းမငယ်၊ မင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး အရှင်တို့”

“မင်း ဘယ်ကလဲ”

“ဒါလည်း အရေးမကြီးပါဘူး အရှင်တို့၊ တပည့်တော်မကို အရှင်တို့ သာသနာမှာ အမြတ်ဆုံးရဟန်းမဖြစ်အောင် ပြုပေးကြဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး မေးခွန်းတစ်ခုပေါ်လာသည်။

“မင်း တကယ်ပဲ အမြတ်စားရဟန်းဖြစ်ချင်သလား”

“တပည့်တော်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“အေး... ဒါဆိုရင် ငါတို့ကလည်း မင့်ဆန္ဒအတိုင်း ပြုပေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ လှပရှည်လျားပြီး သန်စွမ်းနက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်တွေကို အဆုံးခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်တပည့်တော်မ ဆံပင်တွေကို အဆုံးခံနိုင်ပါတယ်”

“ဟေ့. . .စဉ်းစားပြီးဖြေနေော်၊ ငါတို့ဆီမှာ အညံ့စား၊ အမြတ်စား ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ တို့အယူဝါဒအရ ဆံပင်တွေကို ကတ်ကျေးတို့၊ ဓားတို့ နဲ့ ရိတ်ဖြတ်ပြီး ရဟန်းပြုရင် အဲဒါ အညံ့စားရဟန်းပဲ။ အမြတ်စား ရဟန်း ဖြစ်ချင်ရင်တော့ အစကတည်းက အနာခံရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို အနာခံရမှာပါလဲ အရှင်တို့”

“ကတ်ကျေးတို့၊ ဓားတို့ မသုံးဘူး၊ မရိတ်ဖြတ်ဘူး၊ ဆံပင်တွေကို ထန်းစေ့မှုတ်နဲ့ ညှပ်ပြီး နုတ်ပစ်မှာ၊ အဲဒါမှ အမြတ်စားဖြစ်မှာ”

“ဘာကြောင့်ပါလဲ အရှင်”

“ကိုယ်ကာယကို များနိုင်သမျှ များများနှိပ်စက်ပေးရမယ်။ နာကျင်မှုကို အပြင်းထန်ဆုံး ခံရမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်စက်ပေးလေလေ၊ ဝိညာဉ်အတ္တဟာ တောက်ပြောင် မြင့်မြတ်လာလေလေပဲ။ ဒါကြောင့် အမြတ်စားရဟန်း ဖြစ်ချင်ရင် ဆံပင်ပယ်ကတည်းက အနာခံ၊ ဒုက္ခခံ၊ အဆင်းရဲခံခြင်း ကျင့်စဉ်နဲ့ စတင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

ကျွန်မတစ်ချက်ပြီးပြီး ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ထန်းစေ့မှုတ်သာ ဆောင်ခဲ့ကြပါတော့ အရှင်တို့. . .”

*

ဦးရေခွဲတစ်ခုလုံး ပဲ့ထွက်ကွာကျကုန်ကြပြီဟု ထင်ရသည်။ တထုတ်ထုတ် တပြင်းပြင်းအသံများနှင့်အမျှ အသည်းခိုက်သော နာကျင်မှုက စူးခနဲ စူးခနဲ ဆောင့်တိုးသည် နာလွန်းသဖြင့် ဖိကိုက်ထားရသော နှုတ်ခမ်းမှလည်း သွေးပေါက်ပေါက်ယိုစီးသည်။ မျက်ရည်ပူတို့ကလည်း အတောမသပ်။ သို့သော်

အမြတ်စားရဟန်းမဖြစ်ချင်လွန်းသော အာရုံကို ညွတ်လျက် ဝေဒနာကို ကျွန်မအစွမ်းကုန် အောင့်အည်း ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့သည်။

နာကျင်လွန်းသော်လည်း ထန်းစေ့မှုတ်အကြား အဆုတ်လိုက်၊ အထွေးလိုက်ပါသွားသော ဆံပင်တွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ၏ ဘဝဟောင်းမှာ အကြွင်းအကျန်ရှိရှိသမျှတို့ လုံးဝ ကင်းစင်သွားပြီဟု ခံစားကြည်နူးရသည်။

တက္ကတွန်းတို့၏ အရာမသည်ကျွန်မအတွက် တကယ့်ခိုလှုံရာ ဘဝသစ်ကို စတင်ရာ ဘူမိနက်သန်ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ ဆရာအရှင်တို့ညွှန်ကြားသော တရားအဆုံးအမများ၊ ကျင့်စဉ်များကို နေ့မှန်းညဉ့်မှန်းမသိအောင်ပင်

ကျွန်မလေ့လာကျင့်ကြံခဲ့သည်။ ထူးဆန်းသော အယူဝါဒနှင့် ခက်ခဲပင်ပန်းသော ကျင့်စဉ်များ၌ ကျွန်မ အမွေလျော်ကြီး မွေ့လျော်ခဲ့သည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကုန်ဆုံး ကြာညောင်းခဲ့သည် ကျွန်မ အမှတ်မထားမိ။ ကျွန်မသည် အတိတ်ဟူသော အရာကိုလုံးဝ ပယ်ခွာလျက် ပစ္စုပ္ပန်၌ နေထိုင်ကာ အနာဂတ်သို့ ရှေ့ရှုဦးတည်နေသူသာ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် တစ်ခုသော တစ်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ကား ကျွန်မ၏ ဘဝသစ်၊ လူသစ်၊ စိတ်သစ်အဖြစ်ကို အားလုံးက တလေးတစား အသိအမှတ်ပြုလိုက်သော နေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထန်းစေ့မှုတ်ဖြင့် နုတ်ခဲ့သော ဆံပင်များနေရာ သွေးသံရဲ့ရဲ့ စိမ့်ထွက်ယိုစီးကာ အနာတရဖြစ်ခဲ့သော ဦးရေပြားများဆီမှ ဆံပင်အသစ်များ နောက်ထပ်ပေါက်လာသည်ကို ကျွန်မ သတိမထားမိ။

“ကြည့်ကြစမ်း၊ သူ့ဆံပင်အသစ်တွေ ပေါက်လာပုံက အစုလိုက် အစုလိုက် နားတောင်းလိုပဲ၊ အကွင်းလိုက်၊ အဝိုင်းလိုက် ပေါက်လာကြပါကလား။”

“နားတောင်းပမာ အစုလိုက် အဝိုင်းလိုက် ဆံပင်ရှိသူ တက္ကတွန်းမ”

ကုဏ္ဍလကေသာဟူသော အမည်နာမသစ်သည် တက္ကတွန်းလောကမှ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ပေးအပ် ချီးမြှင့်လိုက်သော ဘွဲ့နာမပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မ ဤအမည်ကို နှစ်ခြိုက်ဂုဏ်ယူစွာပင် ခံယူလိုက်ပါပြီ. . .။

နားတောင်းပမာ အစုအဝိုင်းလိုက် ဆံပင်ရှိသူ တက္ကတွန်းရဟန်းမ (သို့မဟုတ်) ကုဏ္ဍလကေသာ။

*

ကုဏ္ဍလကေသာဟူသော ဘွဲ့နာမသစ်ကို ခံယူရရှိလိုက်ခြင်းသည် ပင် ကျွန်မအတွက် တစ်ဆစ်တစ်ကွေ့ ချိုးလှည့်တိုးတက်ရန် လမ်းစ၊ခင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ကျွန်မ ကုဏ္ဍလကေသာ ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် လပိုင်းအတွင်းမှာပင် တစ်စုံတစ်ခုကို သိရှိလာသည်။ ယင်းမှာ ဤတက္ကတွန်းအရာမ်၌ ကျွန်မ ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ မသင့်တော့ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

တက္ကတွန်းဆရာတို့၏ အယူဝါဒ မှန်သမျှကို ကျွန်မဆည်းပူးပြီး ပြီ။ ခက်ခဲသော ကျင့်စဉ်မှန်သမျှကို ကျွန်မကျင့်သုံးဆောက်တည်ခဲ့ပြီးပြီ။ တက္ကတွန်းတို့၏ တရားအယူမှန်သမျှကို နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဤနေရာတွင် ကျွန်မဆက်လက် ဆည်းပူး ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် အတတ် ပညာမကျန်တော့။ သူတို့၏ ပညာဝါဒမှန်သမျှ ကျွန်မချောက်ချားမွှေးနှောက် တတ်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။

သည့်ထက်မြတ်သော၊ ထူးသော တရားအယူဝါဒရှိရဦးမည်ဟု ကျွန်မ အလိုလို သိလာသည်။ ကျွန်မသည် ဤမျှဖြင့် ရပ်တန့်ကုန်ဆုံးသွား ရမည့်သူ မဟုတ်။ ဤတက္ကတွန်းတို့၏ နေရာနှင့် ကမ္ဘာလောကသည် ကျွန် မအတွက် ကျဉ်းမြောင်း ကြပ်တည်းလာသည်။

သာလွန်မြင့်မြတ်သော တရားအယူဝါဒနှင့် ကျင့်စဉ်တို့အတွက် ကျွန်မဤနေရာကို စွန့်ခွာရပေမည်။ ဤလောကတွင် ရှိနေမည့် မြတ်မြတ် ထက်မြတ်သော တရားဝါဒတို့ကို လေ့လာရန် ကျွန်မခရီးလှည့်ရမည်။ တိုး တက်မြင့်မားလိုသူသည် တစ်နေရာတည်းတွင် စွဲမြဲငြိတွယ်မနေရ။

ကုဏ္ဍလကေသာကို ကျယ်ပြောသော တရားအယူကမ္ဘာလောက ကြီးက လာလှည့်ဟု ဖိတ်ခေါ်နေပေပြီ။

*

ဇနပုဒ်၊ ကျေးရွာ၊ နိဂုံး၊ မြို့ကြီး၊ မြို့ငယ်တို့မှသည် မင်းနေပြည် အထိ ပညာရှိများရှိသည်ဟု သတင်းကြားရတိုင်း ထိုနေရာသို့ ကျွန်မအ ရောက်သွားသည်။ တပည့်ခံကာ တတ်သိအပ်သမျှပညာတို့ကို သင်ယူလေ့ လာသည်။ ဝါဒအသစ်တွေ အသစ်တွေကို စူးစမ်းသည်။ ကျက်မှတ်ရွတ်ဖတ် သည်။

ဆရာတို့ကလည်း များလှဘိခြင်း၊ သင်ယူစရာတို့ကလည်း များလှဘိခြင်း။ သို့သော် ကျွန်မမမောမပန်း လှည့်လည် သင်ယူခဲ့သည်သာ။ အယူဝါဒ၊ အတတ်ပညာ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲ၌ ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ ကူးခပ်ခဲ့ သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ၊ တစ်ဆရာပြီး တစ်ဆရာ၊ တစ်ဝါဒပြီး တစ်ဝါဒ ကူးပြောင်းလှည့်လည် ဆည်းပူးခဲ့သည်၏ အခြားမဲ့ ဌ် . .

အဆုံးတစ်နေ့ဝယ် ကျွန်မ ကုဏ္ဍလကေသာ တက္ကတွန်းရဟန်းမ အား ဝါဒအပြိုင်ပေးနိုင်စွမ်းသူ မရှိတော့သော အဖြစ်သို့ ဆိုက်လာတော့ သည်။ သင်ယူစရာမှန်သမျှ သင်ယူခဲ့ပြီး တတ်စရာ မှန်သမျှကို တတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော ကျွန်မအတွက် ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ကင်းမဲ့လာသောအခါ ကမ္ဘာလော ကကြီးသည် ပျင်းရိဖွယ်ခြောက်သွေ့သွားချေပြီ။

အသို့နည်း။ ကုဏ္ဍလကေသာ တက္ကတွန်းရဟန်းမ ငှါအား တရား ဝါဒယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူ၊ ငှါပညာကို ဝေဖန်ပြစ်တင်စစ်ဆေးနိုင်သူ ဤလောကမှာ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား၊ လာကြမ်းစမ်းပါလေ။

လောကကြီးကို ကျွန်မ စိန်ခေါ်လိုက်ပေပြီ။

မြို့ရွာနိဂုံးတစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ကျွန်မခရီးလှည့်ခဲ့သည်။ ရောက်သည့်နေရာတိုင်းမှာ ကျွန်မ၏ စိန်ခေါ်ချက်ကို လွင့်ထုတ်သည်။

နားတောင်းပမာ အစုလိုက် အဝိုင်းဝိုင်း ဆံပင်ရှိတဲ့သူ၊ တစ်ထည် တည်းသော အဝတ်ကိုသာ ဆင်မြန်းပြီး လှည့်လည်သူ တက္ကတွန်းမ ကုဏ္ဍ လကေသာက ဝါဒယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ပြောဆိုမယ့် ပြိုင်ဖက်များကို ဖိတ်ခေါ် လိုက်တယ်။ ဝံ့သူထွက်ကြ”

မြို့ရွာနိဂုံးတစ်ခုပြီးတစ်ခုသာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မ၏ စိန် ခေါ်သံကို ပြန်တုံ့လက်ခံမည့် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ထွက်ပေးမလာခဲ့။

ဘယ်သို့လဲ၊ မဇ္ဈိမဒေသမှာ ဝါဒရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်ဤမျှ ဆွံ့ ရှားခေါင်းပါးနေပြီလား ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ စိန်ခေါ်သံကို ဖက်ပြိုင်တုံ့ပြန် မယ့် သူတစ်ယောက်မှ မပေါ်လာတော့ဘူးတဲ့လား၊ အယူဝါဒတို့ထွန်းကား ရာ မဇ္ဈိမဒေသဆိုတာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ။

ယှဉ်ပြိုင်ဖက်မဲ့ ဝါဒရှင်တစ်ဦး၏ အဖြစ်ကား ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းစွာ စစ်သူရဲကြီး၏ အစွမ်းသည် စစ်ပွဲအားဖြင့်သာ ထင်ရှားစမြဲ။ ပညာရှင်ဝါဒရှင်၏ အစွမ်းသည်လည်း တရားယှဉ်ပြိုင်၊ တရားစစ်ထိုးပွဲ ဖြင့်သာ ထင်ရှားစမြဲ။ ဤသို့သာဆိုပါက ကျွန်မ၏ ဝါဒရှင်ပညာစွမ်းသည် ဂုဏ်သတင်းဟိတ်၊ အသံတိတ်ရတော့မည်။

မကျေနပ်နိုင်၊ အိမ်မှဆွဲထုတ်ပြီးသော ဓားကောင်းဆိုတာ တစ်ခု ခုကို ခုတ်ဖြတ်ရမှဖြစ်မည်။ ကျွန်မ၏ စိန်ခေါ်ပွဲ၊ တိုက်ပွဲလှန့်ဗျူဟာကို ပိုမိုထိရောက်သောနည်းဖြင့် ဖွင့်လှစ်ရတော့မည်။

ဟင်း. . .ကုဏ္ဍလကေသာလေ. . .။

ရွာ၊ နိဂုံး၊ မင်းနေပြည်ရောက်ရာဒေသ၏ တံခါးဝမှာ သဲပုံတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ထိုသဲပုံထက်တွင် သပြေခက်ကို စိုက်ထူလိုက်သည်။ ထို့နောက်အနီးရှိ အထူးအဆန်းဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော သူငယ်များကို ကျွန်မမှာကြားလိုက်သည်။

“နားထောင်ကြစမ်း သူငယ်တို့၊ ဟောဒီသဲပုံပေါ်မှာ ဟောဒီသပြေခက် စိုက်ထူထားတယ် တွေလား၊ ဒီသပြေခက်ဟာ ဝါဒရှင် တက္ကတွန်းမ ကုဏ္ဍလကေသာ စိုက်ထူသွားတာ၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ သပြေခက်ရှင်က ပြောသွားတဲ့ စကားကိုလည်း မှတ်ထားလိုက်ကြ၊ ဝါဒယှဉ်ပြိုင်အနိုင်လုပွဲ ဆင်နွဲလို တယ်ဆိုရင် ဒီသပြေခက်ကိုသာ ဆွဲနုတ်လိုက်၊ နင်းနှိပ်ကြိတ်ဖျက်လိုက်၊ အဲဒါဟာ စိန်ခေါ်ပွဲကို လက်ခံလိုက်ခြင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပဲ၊ မှတ်မိတယ်နော်၊ မည်သူမဆို ကုဏ္ဍလကေသာနှင့် ဝါဒယှဉ်ပြိုင်လိုပါက ဤသဲပုံပေါ်မှ ဤသပြေခက်ကို ဆွဲနုတ်ကြိတ်ဖျက်နိုင်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီလား။”

သပြေခက်စိုက်ထူထားရာ အရပ်၌ ကျွန်မခုနစ်ရက်တာမျှ အချိန်ပေးကာ နေထိုင်စောင့်စားသည်။ ဤခုနစ်ရက်အတွင်း သပြေခက်ကို ချေဖျက်မည့်သူ ပေါ်လာစမ်းပါစေဟု မျှော်လင့်ကာ အားမွေးထားသည်။

ခက်များ ခက်ရချည့်၊ ခုနစ်ရက်တွေသာ အလီလီပြီးဆုံးခဲ့သည်။ သပြေခက်တွေသာ သဲပုံပေါ်မှာ ညှိုးခြောက်သွားကြသည်။ ဆွဲနုတ်ကြိတ်ချေမည့် ပြိုင်ဖက်ကား တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပေါ်လာ။

ဘယ်သို့လဲ လောကကြီး။

ကုဏ္ဍလကေသာကို ဝါဒချင်းပြိုင်အနိုင်လုရဲသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား. . .။

ညှိုးခြောက်သွားသော သပြေခက်ကို ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မပြန်လည်နုတ်ယူကာ ထွက်ခွာခဲ့ရပြန်သည်။

အင်း. . .လှည့်လည်စရာနေရာလည်း မကျန်တော့ပါလား၊ နေဦးတစ်နေရာရာတော့ဖြင့် ရှိတန်ကောင်းသေးရဲ့၊ အို. . .ဟုတ်ပြီ၊ သာဝတ္ထိမင်းနေပြည်. . .သာဝတ္ထိမင်းနေပြည်။

မြို့တံခါးအနီးတွင် သံပုံတစ်ခုပြုလုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သပြေခက်ကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အနီးရှိကလေးသူငယ်များအား စိန်ခေါ်သံစကား မှာကြားလိုက်သည်။

“ကလေးတို့ မှတ်မိကြပြီနော်၊ ဒီသပြေခက်ကို စိုက်ထူသွားသူဟာ ကုဏ္ဍလကေသာ တက္ကတွန်းမ၊ သူနဲ့ ဝါဒချင်းပြိုင်လိုရင် ဒီသပြေခက်ကို ဆွဲနုတ်ပြီး ကြိတ်ချေဖျက်ဆီးပစ်၊ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေစမ်း၊ ဘယ်သူလာ ပြီး ဆွဲနုတ်ပစ်မလဲဆိုတာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို လာပြော၊ မင်းတို့ရဲ့ ဟောဒီ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်အတွင်း လှည့်လည်နေမှာပဲ၊ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာရှိနေမှာပဲ၊ ငါ့ကို ရှာရတာ လွယ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဟောဒီမှာ ငါ့ဆံပင်တွေက နားတောင်းတွေလိုပဲ၊ အကွင်းလိုက် အကွင်းလိုက်ပေါက်နေတာ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်း.. .”

ကျွန်မက ပြုံးကြည့်နေသော်လည်း ဝိုင်းအုံနေသော ကလေးများကမူ ကျွန်မကို ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် မသိမသာ နောက်သို့ ရှဲသွားကြသည်။

“မှတ်ထားနော်.. .ကလေးတို့”

ကျွန်မမြို့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်၏ လမ်းမလမ်းသွယ်များ၊ ဈေးရုံများ၊ တိုက်တာများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။ လူတွေက ကျွန်မကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ကလေးသူငယ်တို့အား မှာကြားခဲ့ခြင်း၏ ထိရောက်ပုံကို တွေ့ရသည်။ သာဝတ္ထိသားများ ကျွန်မကို သိနေကြပြီး ပန်းသတင်းလေညှင်းဆောင်ခဲ့ပြီ။

“ကုဏ္ဍလကေသာတဲ့”

“ဆံပင်တွေ ပေါက်နေလိုက်ပုံ ကြည့်စမ်း”

“တစ်ထည်တည်းသော အဝတ်ကို ဝတ်တာတဲ့”

“ဝါဒပြိုင်ဖို့ အရပ်ရပ်ဒေသ လှည့်လည်ခဲ့ပြီးပြီဆိုပဲ”

ဝံ့ဝံ့စားစားရှိလိုက်ပါဘိတော့၊ သူတို့ချင်း တီးတိုးပြောသံများကို ကျွန်မမကြားယောင်ပြုလျက် တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်လျှောက်ခဲ့သည်။
နေလုံးမြင့်တက်ခဲ့ပြီ။

သာဝတ္ထိ၏ နေ့လယ်ခင်းသည် တောက်ပသော နေရောင်ဖြင့် ပိုမို ပူနွေးလာခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မတစ်နေရာဝင်၍ ဆွမ်းစားသည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားလိမ့်မည်လား မသိ။ အခြားနေရာများနှင့်မတူ။ ဤသာဝတ္ထိမြေပေါ် ရောက်လာချိန်မှာ ကျွန်မစိတ်တွေ ပိုပြီးတက်ကြွနေခဲ့သည်။ ကျွန်မကိုယ် တွင်းမှ သွေးလှည့်ပတ်မှုကလည်း ပိုပြီး လျင်မြန်နေသလို ခံစားရသည်။ ဝါဒပညာစွမ်း၏ အရှိန်အစော်တို့သည် မွေးညှင်းပေါက်တစ်ပေါက်ချင်းဆီ မှ တံလျှပ်ငွေ့များနယ် လျှပ်လက်ထွက်ပျံ့နေသလို ခံစားရသည်။

ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ပြိုင်ဘက်သားရဲနှင့်တွေ့ရတော့မည့် ခြင်္သေ့ မတစ်ကောင်လို ကျွန်မသွေးတွေ ဆူဝေနေသည်။ ဒီနေ့တော့ဖြင့် ပွဲကောင်း ပွဲကြီး ပိုချီးရတော့အံ့ဟု ကျွန်မအလိုလိုသိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆွမ်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် မြို့တံခါးသို့ ကျွန်မပြန်လာခဲ့ တော့သည်။ တံခါးဝမှ သဲပုံ၊ သဲပုံပေါ်မှ သပြေခက်။

အလို. . .။ ကျွန်မမျက်စိ မှောက်မှားခြင်း မဟုတ်တန်ရာ။

သဲပုံထက်မှာ သပြေခက်မရှိတော့။ ကလေးသူငယ်တွေကတော့ သဲပုံအနီးမှာ ဝိုင်းအုံ့လျက်။ ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ မြေတွင် ထိသည်မထင်ရ။ တံပိုးခရာသံကြားလိုက်ရသော တိုက်ဆင်တစ်ကောင်လိုခံစားလိုက်ရသည်။ သပြေခက်. . .သပြေခက်က သဲပုံပေါ်မှာ မရှိတော့။

သဲပုံအနီး ကျွန်မခြေစုံရပ်လိုက်သည်။

ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းစွာ။ ကျွန်မစိုက်ခဲ့သော သပြေခက်သည် သဲပုံခြေရင်းတွင် အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေပေပြီ။ သဲမှုန့်များကြား တွင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေကြပြီ။

“ကလေးတို့. . .ဒါ. . .ဒါ ဘယ်သူ လုပ်လိုက်တာလဲ ပြောကြ စမ်း”

ရဲတင်းသွက်လက်သော ကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို မော့ကြည့်၍ ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်လိုက်တာပဲ တက္ကတွန်းမကြီး”

ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဝါဒရှင်တစ်ယောက်ယောက်က ဖျက်ဆီးလိုက်တာမဟုတ်ဘဲကလေးများဆော့ကစားနင်းချေလိုက်ခြင်းဆိုရင် တော့။

“အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခိုင်းလို့”

“အို. . .ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက ခိုင်းတာလဲ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း”

ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွားသော တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများ၏ တိုးဆောင့်မှုကို သိသိမှတ်မှတ်ကြီးခံစားလိုက်ရသည်။

“တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးက”

“ဘာ. . .ဘာ၊ ဘယ်သူ. . .ဘယ်လို”

“ဒီလိုဗျာ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာက မထေရ်မြတ်ကြီးဟာ တစ်ပါးတည်းဆွမ်းခံထွက်လာတယ်၊ ဒီနားရောက်တော့ ဒီသံပုံကြီးနဲ့ သပြေခက်ကို တွေ့တော့ ကျုပ်တို့ကို မေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ကလည်း တက္ကတွန်းမကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် မထေရ်မြတ်ကြီးက ကျုပ်တို့ကို အဲဒီသပြေခက် ဆွဲနုတ်နင်းနှိပ် ကြိတ်ချေလိုက်ကြလို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လည်း လုပ်လိုက်တာပဲ”

မဝံ့မရဲအသွင်ဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်က ဆက်ပြောသည်။

“လုပ်တာတော့ ကျွန်တော်တို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် မထေရ်မြတ်ကြီးက လုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာနော် တက္ကတွန်းမကြီး”

“ငါ သဘောပေါက်ပါပြီကွယ်”

တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်. . .တဲ့။ အင်း. . . ရဟန်းတစ်ပါးပေပဲ။ သို့သော် သာမန်ရဟန်းတော့ မဖြစ်နိုင်။ ကလေးတို့၏ စကားလုံးထဲမှာပင် တရားစစ်သူကြီးဆိုသော ဝိသေသပါနေသည်။

ဤမထေရ်သည် ဝံ့စားသလောက် ကြီးမြတ်သူ ဖြစ်မည်။ တော်ရုံတန်ရုံပညာစွမ်းရှိသူတော့ မဟုတ်။ အို. . .တရားစစ်ထိုးဖက်တွေ့ပြီ။

သို့သော် ကျွန်မဆက်စဉ်းစားသည်။

ကျွန်မက တစ်ကိုယ်တည်း လှည့်လည်သူ။ အခြွေအရံမထားသူ။

ပရိသတ်မထားသူ။ မထေရ်နှင့် ကျွန်မ ဝါဒပြိုင်ပွဲကြီးကတော့ မကြာခင် ကျင်းပရတော့မည်။

ပွဲကောင်းပွဲကြီးဆိုတာ ပရိသတ်ရှေ့မှောက်မှာ ဖြစ်သင့်သည်။ ဒါမှ ကျွန်မ၏ ပညာစွမ်းနှင့် အောင်ပွဲကို မိမိရရ လှလှပပကြီး ပြနိုင်မည်။ ကြီး မြတ်သော အောင်ပွဲဆိုတာ လူမသိသူမသိ ဖြစ်မသွားသင့်။

ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်မ သာဝတ္ထိမြို့ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ဦးမည်။ ဓမ္မဒေသနာပတိ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်နှင့် ကုဏ္ဍလကေသာတို့၏ ဝါဒပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပတော့မည်ဟု ကြွေးကြော်ဖိတ်ခေါ်လိုက်မည်။ တစ်ခါတည်း အုတ်အော်သောင်းတင်း။

“ဓမ္မဒေသနာပတိဆိုတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်နှင့် ကျွန်ုပ်ကုဏ္ဍလကေသာတို့ တရားစစ်ထိုးကြမယ်။ ဝါဒပြိုင်ကြမယ်။ သပြေခက်ကို ထိုးစိုက်တဲ့သူနဲ့ သပြေခက်ကို နင်းခြေဖျက်ဆီးသူတို့ရဲ့ စိန်ခေါ်ပွဲဖြစ်တယ်”

သာဝတ္ထိမြို့တွင်း လှည့်လည်ကာ ဤသတင်းထူးကို ကျွန်မကြွေးကြော်ဖြန့်ချိလိုက်သည်။ ဝင်းပေါက်၊ ခြံပေါက်၊ ပြတင်းပေါက်များ ပွင့်လာကြပြီး သာဝတ္ထိသားများသည် အံ့ဩသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မကို အစဉ်တစိုက် ငေးမောကြသည်။ တစ်မြို့လုံးရှိ လမ်းတကာလမ်း ကျွန်မလှည့်နေစရာမလို။ ဤမျှဖြင့်ပင် အိမ်ခြေရှစ်သောင်းရှိသော သာဝတ္ထိနေပြည်တော်၌ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ နီးစပ်ရာ ပြောရင်း ဤသတင်းထူးကြီး ပြန့်သွားမည်သာ။

“မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာ ဓမ္မဒေသနာပတိ သာရိပုတ္တရာမထေရ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကုဏ္ဍလကေသာတို့ တရားစစ်ထိုးပွဲကြီး စတော့မယ်။ စိတ်ဝင်စားသူ၊ တက်ရောက်နာကြားလိုသူ မှန်သမျှ လိုက်ခဲ့ကြ”

တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် တစ်ယောက်မှ နှစ်ယောက်။ တစ်စုမှ နှစ်စု၊ သုံးစုမှ လေးစု လူအုပ်ကြီးဖြစ်လာကာ လူစုလူဝေးကြီးသည် ကျွန်မနောက်က လိုက်ပါလာသည်။ တပ်ဦးတံခွန်မှ ချီတက်သွားသော စစ်သူရဲကြီး၏ အောင်ပွဲအတွက် လိုက်ပါ ဂုဏ်ပြုပို့ဆောင်ကြသည့်အတိုင်းပင်။

သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံး အိမ်စောင့်မျှပင် ရှိပါဦးမည်လားထင်ရလောက်အောင် လူအုပ်ကြီးက ကျွန်မနောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။ ပရိသတ်အလယ်တွင် ဝါဒပြိုင်ပွဲကြီး နှံ့ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မမှာ အတိုင်းမသိ တက်ကြွနေတော့သည်။

ဤတစ်ပွဲနွဲ့ပြီးလျှင် မဇ္ဈိမတစ်ခွင်မှာ ကုဏ္ဍလကေသာဟူသော တက္ကတွန်းရဟန်းမ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် နေမင်းလမင်းနှယ် ဝင်းထိန် တောက်ပတော့မည်။ ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ဝါဒရှင်အဖြစ် မင်းမူနိုင်တော့ မည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးသော လှိုက်ခုန် တုန်ယင်ခြင်းများ ဖြင့် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေတော့ပြီ။

ပြိုင်ပွဲသို့. . .အောင်ပွဲဆီသို့။

ဟော တွေပါပြီ။

သစ်ပင်တစ်ပင်ရင်းမှာ ထိုင်နေသော ဓမ္မသေနာပတိ။

ဆွမ်းအမှုကိစ္စကို ပြုပြီး အသင့်စောင့်နေဟန် တူသည်။

သူ့နောက်မှာ ပရိသတ်မရှိ။ ဟင်း. . .ဟင်း၊ ကျွန်မနောက်မှာက သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံးလေ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေပြီ။ ဦးပြည်းစိမ်း ဖန်ရည်ဆိုးသင်္ကန်း၊ ဝင်းဝါသော အသားအရေ၊ ကြီးရင့်သော ဣန္ဒြေတို့ဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်။

“အင်း. . .ငါ့သပြေခက်ကို ချိုးဖျက်ပြီး စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက် သူပါလား” ဟူသော အသိဖြင့် ကျွန်မသွေးများ ဆူဝေလာသည်။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဤမထေရ်ကြီး၏ ကိုယ်အဝန်းမှာ ပညာရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပနေသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ကျွန်မထက် အသက်ကြီးသည်။ ပြီးတော့ ကြီးရင့်လုံခြုံသော ဣန္ဒြေတို့ဖြင့် အစေ့အစပ် ရှိသည်။ ဝါဒပြိုင်ပွဲအတွက် စိတ်တက်ကြွနေသော်လည်း လေးစားလောက် သော ပြိုင်ပွဲဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးကြောင်း ကျွန်မသိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နှယ် ပင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်အောင် ဆောက်တည်ရ မည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

သူရဲကောင်းတို့မည်သည်မှာ စစ်မြေပြင်တွင် ဒယီးဒယိုင် ဣန္ဒြေ မနိုင် ဖြစ်မနေအပ်။ ဂုဏ်အသရေရှိသော ပြိုင်ပွဲကြီးဖြစ်ရမည်လေ။

အပြစ်လွတ်ရာအရပ်၌ ကျွန်မ တည့်ရပ်လိုက်သည်။

ဒါက ကျွန်မ ကုဏ္ဍလကေသာသည် ပေါ့တန် သော့သွမ်းသော ပညာမဲ့ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဝါဒရှင် တက္ကတွန်း ရဟန်းမဖြစ်ကြောင်း သူနှင့် တကွ အားလုံးသိစေရအောင် ပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နေရာယူလိုက်ပြီးပြီးချင်းမှာပင် ကျွန်မ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လျက်။ တရားစစ်ထိုးပွဲကြီး၏ ပထမဆုံး တရားဝင်မေးခွန်းကို မေး လိုက်သည်။

“တပည့်တော်မရဲ့ သပြေခက်ကို အရှင်ဘုရားကြိတ်ခြေနင်းနယ် စေအပ်ပါသလား”

“ငါကြိတ်ချေနင်းနယ်စေအပ်ပြီ”

စစ်မျက်နှာအဖွင့်စကားဆိုပြီးပြီ။

“ဒါဆိုရင် အရှင်ဘုရားနဲ့ တပည့်တော် ဝါဒပြိုင်ဆိုင်မှု ဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဖြစ်ပါစေ တက္ကတွန်းမလေး”

တက္ကတွန်းမလေးဆိုပါလား။ သူသုံးနှုန်းလိုက်ပုံက ကျွန်မကို သေး သိမ်စေရာ ရောက်သည်။ မည်သို့ပင် ရှိစေ။ စိန်ခေါ်ပွဲကို တရားဝင် ပြုပြီး ကြပြီ။

ကျွန်မနောက်တစ်ဆင့် တက်လိုက်သည်။

“မည်သူက အရင်လက်ဦးမေးပြီး မည်သူက ဖြေဆိုမည်လဲ အရှင် ဘုရား”

“အမေးပုစ္ဆာဆိုသည်မှာ ငါတို့အားသာ ရှေးဦးပထမရောက်ရှိ တယ်။ သို့သော် သင်တက္ကတွန်းမလေးသည်ပင် အလျင်အဦးအလှည့်ယူပြီး သင် သိသောအချက်ကို မေးတော့”

ဪ... ကျွန်မက စမေးရမည်ပေါ့။ ဒါဟာ သက်ကြီး ဝါကြီး ထေရ်ကြီး တစ်ပါးအဖြစ် ကျွန်မကို သူအခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းပင်။ ရှိစေ။ သူက မေးပါဆိုမှတော့... .

စောရပပါတ တောင်စောင်းမှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ပထမဆုံး ကျွန်မ ရဟန်းမပြုခဲ့သော တက္ကတွန်းတို့ထံတွင် အဦးဆုံးသင်ယူ လေ့လာ တတ် မြောက်ခဲ့သည့် ဝါဒများ၊ အယူများ၊ ပညာများကို ကျွန်မ စမေးလိုက်သည်။ တက္ကတွန်းကျင့်စဉ်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ ရည်ရွယ်ချက်များ၊ လောက၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ စိတ်ဝိညာဉ်တို့၏ ဟိုမှာဘက်အဓိပ္ပါယ်များ။

ပြီးတော့ တက္ကတွန်းထံမှ ဖဲခွာခဲ့ပြီး ရွာ၊ နိဂုံး၊ ဇနပုဒ်၊ မင်းနေ ပြည် ကျွန်မလှည့်လည်ခဲ့ရာဒေသများ၊ ဆည်းပူးခဲ့သည့် ပညာများ၊ နက်နဲ သော ဂန္ထီရကျင့်စဉ်များ၊ စကြဝဠာကြီး၏ သဘောဓာတ်များ၊ မဇ္ဈိမ

၁၆၄ ■ ချစ်ဦးညို

ဒေသတစ်ခွင် လုံးတွင် ရှိရှိသမျှသော ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဝါဒအယူများ၊ ခဲကတ် သော ဝေါဟာရများ။

အင်း.. .အမေးတိုင်းမှာ အဖြေတွေ ထက်ကြပ်လိုက်လာကြသည် ကော။

ကျွန်မမေးခွန်းတွေအားလုံးကို မထေရ်ကြီး ဖြေသည်။ ဖြေသမျှ အဖြေတိုင်းမှာလည်း လွဲချော်တိမ်းပါးမှုမရှိ၊ အားလုံးမှန်သည်ချည်း၊ သည် မထေရ်ကြီး သိလှချည်း။

မေးရင်းဖြေရင်းဖြင့်ပင် ကျွန်မမှာ မေးစရာတွေ ကုန်သွားပြီဖြစ် ကြောင်းကို သိလိုက်သည်။

ကျွန်မဘက်ကတော့ ထိုးစစ်ဆင်ပြီးပြီ၊ မထေရ်ကြီးသည် ပညာ ဉာဏ် ဒိုင်းလွှားတို့ဖြင့် ကျွန်မ၏ မေးခွန်းမြားတံများကို ကွယ်ကာ လွင့် ဖျောက်ချေသည်။

တရစပ်ပစ်လွှတ်နေသော မြားတံများ၊ ကျည်တောက်ဘူးထဲမှာ ကုန်သွားပြီ၊ ညှို့လည်းလျော့ပြီ၊ လေးကိုင်းလည်း ပျော့ပြီ၊ ညှို့ဆွဲလက် ချောင်းတို့လည်း နာကျင် ကျိန်းစပ်နေကြပြီ။

မေးခွန်းမဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် မထေရ်ကြီးကို ကျွန်မငေးကြည့်နေမိ သည်။ ၎င်းအလှည့်ပြီးပြီ၊ သူ့အလှည့်ရောက်တော့မှာပါကလား။

“တက္ကတွန်းမလေး၊ သင်ငါ့ကို များစွာသော ပုစ္ဆာများဖြင့် မေးခဲ့ ပြီးပြီ၊ ငါကလည်း ဖြေခဲ့ပြီးပြီ၊ ယခု ပုစ္ဆာပြုရန်မှာ ငါဖြစ်တယ်၊ သင့်ကို ငါပြဿနာတစ်ခုမေးအံ့”

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို အသေအချာကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာပါလိမ့်၊ ငါဒီလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါလား။

သို့သော် ဟန်ကိုယ်ဖို့ ရှိရပေမည်၊ ဝါဒပြိုင်ပွဲ သဘောတူညီချက် အရ သူ့အမေးလှည့်လည်း ရောက်ပြီပင်။

“မေးပါ အရှင်ဘုရား”

ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် ဘာမှန်းမသိနိုင်သည့် မေးခွန်းအတွက် ကျွန်မ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ အင်း.. .ပြဿ နာတစ်ခုမေးအံ့ဆိုပါလား၊ အသက်ပြင်းပြင်း ရှိုက်လိုက်သော်လည်း အသက် ရှူမဝချင်သလိုလို။

“တက္ကတွန်းမလေး ဖြေတော့၊ ဧကံ နာမ ကိ”

ဧကံ နာမ ကိ တရားတစ်မျိုးဆိုတာ ဘာလဲ။

တစ်ခုသော တရားဆိုတာ ဘာတဲ့လဲ။

ဘာ. . .တစ်ခုသော တရားလဲ။

ဘာတရား တစ်မျိုးလဲ။

ဦးစွာ သတိထားမိသည်မှာ လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်သွေ့ပူ လောင်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရင်ထဲမှာ ဆို့ကြပ်သလိုလို ဖြစ် လာသည်။ ဧကံနာမကိ၊ ဧကံနာမကိ။ ဘာလဲ စဉ်းစားစမ်း၊ အသိဉာဏ်ထဲ မှာ ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှာဖွေစမ်း၊ မင်းဟာ ကုဏ္ဍလကေသာလေ၊ ပြိုင်ဘက် ကင်းတဲ့ တက္ကတွန်းရဟန်းမလေ၊ ဟေး. . .သပြေခက်ကို ထိုးစိုက်စိန်ခေါ် ခဲ့သူလေ။

စဉ်းစားစမ်း၊ ဧကံနာမကိ။

ခေါင်းထဲမှာ မူးနှောက်ရီဝေလာပြီ၊ နားထင်နားရင်းများမှာ တစ်စစ် စစ်ကိုက်ခဲလာသည်ကော၊ နဖူးဆံစပ်မှ ချွေးစီးကြောင်းများက မေးဖျားဆီ သို့ ဆင်းသက်ကာ ချွေးသီးတို့ဖြစ်ပေါ်၍ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာပြီကော။

ဧကံ နာမ ကိ. . .။

ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးလာ၊ ခေါင်းထဲမှာ တဒီးဒီးအော်မြည်၊ မှတ်ဉာဏ်က ပိန်းပိတ်သား အမှောင်တိုက်။

ဧကံ နာမ ကိ. . .။

ကျွန်မနှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်းတိုးဆောင့်ထွက်သွားသည်။

“တပည့်တော်မ မသိပါ အရှင်ဘုရား”

ကျွန်မနှောက်မှ တဝေါဝေါအသံကြီး ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ မှပင် သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံးက ပရိသတ်များ ရှိနေပါလားဟု သိမှတ်မိတော့ သည်။

အလိုလေး . . . ငါ . . . ငါရှုံးပြီ။

“တက္ကတွန်းမလေး၊ ငါတို့ သာသနာမှာ သာမဏေငယ်လေးများ ပင် လေ့လာသိရှိသည့် ပရိညာသုံးပါးဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိသည့် တရားတစ် မျိုးကိုမှ သင်မသိလျှင် အခြားဘယ်တရားများကို သင်သိနိုင်မည်လဲ၊ သိနိုင် မည်မဟုတ်”

တစ်ခုသော တရား၊ သိခြင်းနှင့် မသိခြင်း။

အလိုလေး. . . ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘သိသူ’ ဟု ထင်မှတ် မှားခဲ့ပါလား၊ မသိခြင်းကို မသိခြင်းဟု နားမလည်ခဲ့သူပါကလား၊ မသိခြင်း ကိုသိခြင်းဟု ထင်ခဲ့သူပါကလား၊ ကျွန်မသိခဲ့တတ်ခဲ့ပြီဟု ထင်ယုံစွဲမှတ်ခဲ့ သော အရာတို့သည် စင်စစ်အသိအတတ်မဟုတ်ပါတကား။

ပိတ်ဆို့ခဲကြပ်နေခဲ့သော အမှောင်တိုက်ကြီးမှာ လျှပ်စီးအက် ကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ သေးမျှင်သော ထိုအက်ကွဲကြောင်းလေး မှ စူးခနဲ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖြာထွက်လာသည်။ ထို့နောက်မူ အမှောင် တိုက်ကြီးသည် ဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားသည်။

အခြားမဲ့၌မူ တစ်ခဲနက်သော အလင်း။

အို. . . ကျွန်မနှလုံးသားသည် ပကတိအဖြူထည် အသွေးရောင် သို့ရောက်ရှိသွားပြီကော။

မတ်တတ်ရပ်နေသော ကျွန်မ၏ ခြေအစုံတို့ ပျော့ညွတ်သွား သည်။ တောင့်တင်းမာကြောနေခဲ့သော ခူးတို့ ခွေပျောင်းသွားသည်။ သည့် နောက်မူ မထေရ်မြတ်အရှင်၏ ခြေရင်းတွင် ကျွန်မဝပ်စင်းမိလျက်သား။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မသည် အရှင်ဘုရားအား ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ သိမှတ်ဆည်းကပ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား”

အရုံးကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်ရသည်မှာ အားပါးတ ရ ရှိလှသလို ဤစကားတို့ကို လျှောက်လိုက်ရသည်မှာလည်း ကျွန်မအဖို့ မြိန်ယုက်လှသည်။

“ငါ့ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ သိမှတ်ဆည်းကပ်မှုပြုရန်မရှိ။ နတ်နှင့် တကွသော သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံး၌ အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်ဦး ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော် ၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူလျက်ရှိပြီ။ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုး ကွယ်ရာဟု သိမှတ်ဆည်းကပ်လော့”

“ကောင်းလှပါပြီ ဘုရား”

နိဂုံးကဗျာ

ထိုနေ့ ညနေချမ်းအခါတွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ ကုဏ္ဍလကေသာ ရောက်ရှိသွားသည်။ တည်ခြင်းငါးပါးဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရှိခိုးလျက်နေသော ကုဏ္ဍလကေသာ၏ ညဏ်ရင့်ကျက်ချိန်ကို သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားက (အထောင်သင်္ချာ၊ ဂါထာတို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ အကျိုးမယ်ဖွဲ့၊ မိုးဖွဲ့တောင်ဖွဲ့စသော ပုဒ်ဝါကျတို့ဖြင့် စပ်ယှဉ်ဘိမူ မည်သို့မှ မချီးမွမ်းအပ်၊ မမြတ်ချေ။ “အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ” အစရှိသော ဂါထာပိုဒ်ကို သဒ္ဒါနားဖြင့် နာကြားရသည်ရှိသော် ကိလေသာဟူ၊ အပူခပ်သိမ်းအပြီးတိုင်ငြိမ်းအေး၏။ ထိုကိလေသာ ငြိမ်းကြောင်း တရားဂါထာကောင်းတစ်ပိုဒ်ကသာလျှင် အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအပ် မြတ်လှပေ၏။) ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ကုဏ္ဍလကေသာသည် ဂါထာအဆုံးမှာ ရပ်တည်ရင်းဖြင့်ပင် ပဋိသမ္ဘိဒါညဏ်လေးပါးတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ရှိ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရဟန်းမပြုပေးပါရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က လက်ခံခွင့်ပြုတော်မူပြီး ကုဏ္ဍလကေသာသည် ဘိက္ခုနီမကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက်၍ ရဟန်းမပြုသည်။

နောင်သောအခါ ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခုနီ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာဟူသော ပရိသတ်လေးပါးအလယ်၌ (ကုဏ္ဍလကေသာထေရီမသည် လေးပိုဒ်ရှိသည့် တစ်ဂါထာ အဆုံးမှာပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ခဲ့လေပြီ) ဟူ၍ ချီးမွမ်း စကား ဖြစ်ပွားသည်။

ဘုရားရှင်သည် ထိုအကြောင်းကို အတ္တပွတ်ပြု၍ ဘဒ္ဒါကုဏ္ဍလကေသာထေရီမအား ခိပ္ပဘိညအရာဝယ် အသာဆုံးအမြတ်ဆုံး ဧတဒဂ် (လျင်မြန်စွာ မဂ်ညဏ်ဖိုလ်ညဏ်ရခြင်းအရာ ဝယ်ဧတဒဂ်) ရာထူး၌ ထားတော်မူလေသည်။

ဓမ္မဦးညို